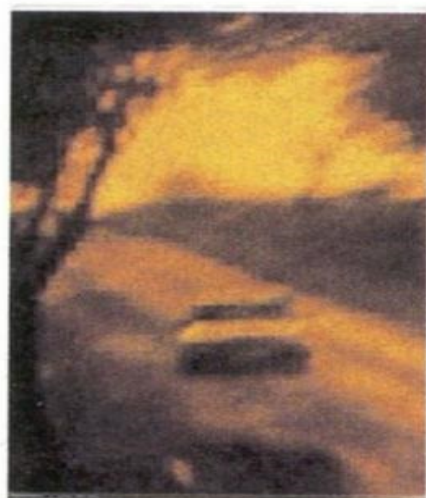

A CLASSIC LOVE STORY BY THE
#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

SANDRA BROWN

Bóng Tối Của
Quá Khứ

Bóng Tối Của Quá Khứ

Sandra Brown

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table Of Contents

Tựa đề	
Chương 1	
Chương 2	
Chương 3	
Chương 4	
Chương 5	
Chương 6	
Chương 7	
Chương 8	
Chương 9	
Chương 10	
Chương Kết	

CHƯƠNG 1

- M a'am, chuyện gì đã xảy ra? Tôi có thể giúp gì cho cô không?

Leigh Bransom thậm chí không nhìn người đàn ông cho đến khi anh ta gõ nhẹ lên cửa kính của chiếc xe. Những cơn đau đốn ở bụng đã làm cho cô không nhận thức được rõ ràng mọi sự việc xung quanh. Cô ngẩng đầu lên và từ từ quay về hướng phát ra giọng nói đã đánh thức cô khỏi cơn đau, cô rên rỉ trong sự đau đốn cực độ. Cô thấy trước mắt mình như xuất hiện 1 người đàn ông, anh ta nhìn như hiệp sĩ dũng mãnh.

- Cô không sao chứ? Anh ta hỏi.

Mặc dù đau đốn vô cùng, nhưng cô không muốn thú nhận với 1 người đàn ông có vẻ bề ngoài hung dữ, giống như 1 kẻ sẵn sàng giết người thêm vào đó, con đường xa lộ thật vắng vẻ, không 1 bóng người, làm tăng thêm nỗi sợ hãi trong cô. Anh ta mặc bộ quần áo bắn thủ, dính đầy những vết dầu mỡ và mồ hôi, lưng 1 sợi dây belt có khóa tượng trưng của tiểu bang Texas. Anh ta đứng bên hông xe, cái khóa belt rơi vào ngay tầm nhìn của Leigh khi anh ta khum người nhìn vào kính xe, Leigh ngẩng ngẩng, anh ta phải cao tới 6 feet. Anh mặc cái quần jean cũ kỹ và cái áo sơ mi ngắn tay bó sát vào thân hình rắn chắc, vạm vỡ. Chiếc mũ rơm cowboy cũ kỹ được đội 1 cách cầu thả trên đầu che gần hết bộ mặt của anh ta. Trong khoảnh khắc đó, Leigh cảm thấy tim mình đập thình thịch, cô sắp phải đối diện 1 sự khủng khiếp khác. Thêm vào đó, cô càng thêm sợ hãi vì không thể nào nhìn rõ được ánh mắt của anh ta giấu sau cặp kính đen.

Người đàn ông như đoán được ý nghĩ đang xuất hiện trong đầu cô, anh tháo cặp kính đen, và Leigh nhìn thẳng vào cặp mắt xanh... cặp mắt của anh có 1 màu xanh cô chưa từng thấy trong đời. Cô nhận thấy không có hung dữ trong cặp mắt xanh đó, và nỗi lo sợ vừa xuất hiện chợt tan biến. Người đàn ông có vẻ ngoài thật hung dữ, tuy nhiên anh ấy không có gì là nguy hiểm.

- Yên tâm, tôi sẽ không làm hại cô đâu, ma'am. Tôi chỉ muốn biết tôi có thể giúp gì được cho cô không?

Leigh cảm nhận được sự chân thật trong giọng nói của người đàn ông xa lạ, và cũng như đôi mắt xanh của anh, giọng nói của anh làm cô cảm thấy yên lòng.

Bất chợt 1 cơn đau quặn thắt kéo tới, bắt đầu từ xương sống lưng kéo cho tới suốt cả nửa người. Cô cắn chặt môi dưới giữa 2 hàm răng để kèm tiếng la đau đốn đã chực thoát ra cổ họng và gập người về phía trước, đập đập đầu vào vô lăng.

- Lạy Chúa tôi - cô nghe 1 giọng anh ta gấp gáp trước khi cánh cửa xe bị mở bung ra. Khi anh nhìn thấy cái bụng to tướng của cô, anh huýt sáo nhỏ nhỏ. - Cô đang trong tình trạng như vậy mà tại sao còn đi đâu 1 mình? - anh hỏi. Anh ném cặp kính đen 1 cách cầu thả trên miếng chắn trước vô lăng.

Leigh vẫn thở hổn hển, cô cố gắng tập trung hít thở đều đặn cho tới khi cơn đau lắng dịu xuống. Câu hỏi của anh chìm vào hư không, và dường như anh ta cũng không hề chờ đợi cô trả lời. Anh đặt nhẹ tay lên vai cô, cảm thấy cái nóng hăm hập đang thiêu đốt làn da lạnh lẽo và đầy mồ hôi toát ra.

- Cô hãy nhẹ nhàng chút. OK? Nhẹ nhàng... bây giờ đỡ hơn không? - anh hỏi khi nghe thấy cô thở dài nhẹ nhõm và dựa lưng vào ghế xe.

- Vâng! - cô đáp. Cô mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại, cố gắng để phục hồi 1 chút sức lực, 1 chút tôn nghiêm, sau đó cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh quay qua người vừa hỏi han mình và nói - Cảm ơn anh rất nhiều!

- Mẹ kiếp, tôi chưa giúp gì cho cô mà! Cô có muốn tôi giúp gì không? Cô tính đi đâu vậy?

- Midland.

- Tôi cũng vậy. Cô có muốn tôi lái xe đưa cô tới đó không?

Cô chột nhìn anh, cảnh giác. Anh ta đang ngồi xổm gần cửa xe. Cánh tay mạnh khỏe, rám nắng vịn trên ghế xe, cánh tay kia thì gác trên vô lăng xe. Nhờ cặp mắt kiếng râm được tháo bỏ, cô dễ dàng đọc được trông đôi mắt xanh đang nhìn cô với 1 sự lo lắng. Nếu như đôi mắt chính là cửa sổ của tâm hồn, Leigh nghĩ cô có thể tin tưởng người đàn ông này.

- Vâng, tôi nghĩ đó là cách tốt nhất.

Anh liếc mắt nhìn xuống vai sau đó nói:

- Tôi nghĩ tôi sẽ lái xe của cô và để chiếc xe của tôi ở lại đây. Ồ, lạy Chúa... lại đau nữa à?

Cô cảm thấy sự đau đớn tới trước khi cô cảm thấy cơn đau nhói xuất hiện trong thân thể. Ấn chặt 2 tay vào 2 bên sườn, cô cố gắng chịu đựng cơn đau, cố gắng thả lỏng và chịu đựng. Đến khi cô cảm thấy cơn đau giảm sút, cô dựa mạnh vào lưng ghế.

- Cô này, khoảng 40 dặm mới tới được Midland. Tôi nghĩ chúng ta sẽ không làm được điều đó. Cô đã bị đau như thế này trong bao lâu rồi? - anh hỏi với giọng nhẹ nhàng và ấm áp.

- Tôi đã ngừng xe ở đây 45 phút. Tôi đã cảm thấy những cơn đau xuất hiện trước đó, nhưng tôi nghĩ đó chỉ là những cơn đau bụng thông thường.

Anh ta như cố nín cười, và cô nhìn thấy vết hằn của nụ cười xuất hiện ở đuôi mắt anh ta.

- Không có 1 xe nào ngừng lại giúp đỡ cô sao?

Cô lắc đầu.

- Có 2 chiếc xe chạy ngang. Nhưng họ không có ngừng lại.

Anh ta nhìn vào trong xe như đo lường khoảng không gian trong xe, rồi nói:

- Cô có thể đi bộ được không? Nếu không, tôi có thể bế cô?

Bồng cô? Đi đâu? Anh ta như đọc được sự bối rối hoang mang trong ánh mắt cô và vội vàng giải thích

- Cô có thể nằm duỗi ở ghế sau của chiếc xe pickup của tôi. Nó tuy không phải là nơi dành cho em bé ra đời, nhưng em bé sẽ không biết gì đâu.

Lần này thì anh ta mỉm cười. Nụ cười làm xuất hiện những đường hằn rõ và sâu, chúng như nổi bật trên làn da sẫm màu của anh để lộ hàm răng trắng đều đặn trên gương mặt như được nhuộm bằng đồng. Leigh chột nhận ra rằng nếu như ở 1 hoàn cảnh khác, cô sẽ có 1 cảm nhận khác về khuôn mặt anh ta, 1 khuôn mặt quyến rũ chết người.

- Tôi nghĩ tôi có thể đi được - cô đáp, đưa chân thò xuống đất trong khi anh đứng dậy lùi qua 1 bên. Cánh tay rắn chắc, mạnh mẽ của anh vòng đỡ quanh người cô 1 cách vững chãi. Cô tựa vào người anh và bước đi 1 cách tin tưởng.

Một cách thận trọng, từng bước nhỏ, họ cùng bước từng bước về đằng sau chiếc xe của cô. Những cơn gió nóng thổi từ đồng bằng miền Tây Texas làm cho không khí trở nên khó chịu, ngột ngạt. Leigh cảm thấy như có 1 luồng hơi nóng len vào tận buồng phổi của cô.

- Ngừng lại đây. Nghỉ ngơi 1 chút - hơi thở ấm áp, ngắt quãng mơn man trên má cô.

Cô chăm chú trên từng bước đi. Bước đi của anh cố gắng ngăn dần để phù hợp với nhịp bước của cô. Bụi bặm từ bên lề đường đất đỏ làm lấm tấm trên bàn chân với những ngón chân được cắt dũa và sơn màu cẩn thận lòi ra ở đầu đôi giày và trên mũi đôi giày boot đã sờn da của anh

ta.

Chiếc xe pickup cũng bê bối, bẩn thỉu như chủ nhân, phủ đầy bụi bặm. Màu xanh và trắng của sơn xe bị hòa lẫn thành 1 màu kem đậm. Chiếc xe cà tàng, đầy những vết lồi lõm nhưng Leigh nhận thấy không có những vết vẽ hay giấy dán bậy bạ được dán trên xe.

- Cô hãy dựa vào đây trong khi tôi hạ thấp cái cửa sau xe - anh ta căn dặn, trong khi đỡ cô tựa vào bên hông xe. Nhưng khi anh ta vừa quay lưng định bước đi, 1 cơn đau khác kéo đến.

- Ô..... Leigh bật khóc và bám vào anh ta một cách vô ý thức.

Anh ta đỡ tay xung quanh vai cô và xoa nhẹ nhẹ trên cái bụng căng cứng của cô để giúp đỡ cô giảm nhẹ cơn đau.

- Ok, ok. Bây giờ cô phải làm việc cô cần phải làm. Tôi ở ngay bên cạnh cô.

Cô vùi mặt cô trên vai anh và cảm thấy cơn đau như muốn xé cô làm đôi. Cơn đau như kéo dài vô tận, và đột ngột giảm đi. Cô như nghe thấy tiếng khóc của chính mình.

- Cô có thể đứng dậy được không?

Cô gật đầu.

Tiếng bản lề hoen rỉ chạm vào nhau vang lên, và sau đó anh ta trở lại và nhẹ nhàng bế cô đặt vào thùng sau của xe truck. Cô dựa lưng vào bên hông xe trong khi anh nhanh chóng trải tấm vải nhựa lên trên bề mặt của thùng sau xe. Miếng vải nhìn có vẻ bẩn thỉu, nhưng dù sao cũng khá hơn nhiều so với nền đầy bụi bặm của thùng xe. Anh ta cúi thề nhỏ nhỏ và lầm bầm như nói với chính mình trong lúc trải rộng miếng vải bạt màu xanh dương.

- Tốt... - anh nói, sau đó giúp cô nằm ngả người trên tấm vải nhựa - cô sẽ cảm thấy thoải mái hơn 1 chút.

Đúng như vậy. Cô thở nhẹ khi cô ngả lưng trên thùng xe cứng ngắt, cô thậm chí không màng tới cái nóng từ nền xe. Người cô ướt đầm mồ hôi làm cho cái áo đầm mùa hè như dính chặt vào người.

- Cô có tham dự mấy lớp học dành cho các bà mẹ sắp sinh con không? Học có dạy cô cách hít thở chứ?

- Có. Nhưng tôi không có tham dự thường xuyên được, nhưng tôi cũng có học được 1 vài điều.

- Ok... bây giờ cô cứ áp dụng những gì cô đã học được - anh nói với vẻ tội nghiệp - Trong xe của cô có mang theo những vật dụng gì cô có thể dùng tới không?

- Tôi có 1 cái túi ngủ. Có 1 cái áo ngủ bằng cải thun. 1 gói Kleenex - mẹ của cô sẽ cảm thấy hạnh diện vì cô, Leigh nghĩ 1 cách gượng gạo. Từ lúc nào cô cũng không còn nhớ, mẹ cô đã dạy cô là lúc nào đi đâu cũng nên phải có 1 ít đồ cần thiết bên mình.

- Tôi sẽ trở lại rất nhanh.

Anh ta nhảy vượt qua 1 bên thành xe và Leigh cảm thấy ngạc nhiên với thân hình to lớn, anh lại hành động 1 cách rất nhanh nhẹn. Khi anh ta xuất hiện trong tầm mắt của cô, anh cầm trong tay cái áo đầm ngủ vắt ngang vai như áo khoác của 1 hiệp sĩ La Mã. Anh đưa cho cô hộp Kleenex.

- Tôi có mua 1 tờ báo sáng nay. Trước đó tôi đã từng xem 1 bộ phim nói về sự hữu dụng của tờ báo trong trường hợp sinh baby khẩn cấp. Tôi nghĩ nó có tác dụng phòng bệnh hay là gì đó. Tuy nhiên, cô có thể nhét nó dưới lưng... à... mong cô.

Anh đưa cho cô 1 tờ báo gấp đôi, chưa đọc và quay mặt đi nơi khác 1 cách nhanh chóng và nhảy ra khỏi xe.

Cô làm theo lời anh, cảm thấy rõ ràng ý thức về tình trạng hiện tại. Cô cảm thấy bối rối khi bụng cô chột quặn 1 cơn đau khác. Bất thành linh, anh ta xuất hiện, quỳ bên cạnh cô, nắm chặt tay cô vào 2 bàn tay của anh.

Cô nhìn chăm chú vào cái đồng hồ mà anh đang đeo ở cổ tay trái trong khi cô thở hổn hển. Nó là 1 cái đồng hồ bằng thép không gỉ với những số và những chức năng đặc biệt khác, và phát ra tiếng tích tắc ồn ào. Một cái đồng hồ mắc tiền thật không có chút gì phù hợp với con người của anh ta, một người bê bối trong bộ quần áo bẩn thỉu và giày cowboy rẻ tiền. Ánh mắt của Leigh di chuyển từ cái đồng hồ trên tay người đàn ông xuống bàn tay anh ta, và cô nhận ra rằng anh ta không có đeo nhẫn cưới. Liệu con cô có ra đời an toàn với sự giúp đỡ của 1 người đàn ông không phải là bác sĩ, thậm chí chưa bao giờ được làm cha?

- Anh đã lập gia đình chưa? - cô hỏi khi cơn đau tạm lắng xuống. - Chưa - anh trả lời và tháo cái mũ trên đầu và teo vào cái móc trên xe, để lộ mái tóc dài màu nâu sậm.

- Thật là làm phiền tới anh quá mức. Tôi thành thật xin lỗi.

Anh cười và trong khi thò tay vào túi sau quần jean lấy ra chiếc khăn có hoa hòe sặc sỡ, và dùng chiếc khăn cột xung quanh đầu như là 1 vòng hoa. Leigh nhìn anh 1 cách không chú ý và nhận thấy anh ta thật đẹp trai. Cổ áo sơ mi được cởi vài nút trên cùng vì thời tiết quá oi bức. Trên vùng ngực vạm vỡ, vùng lông dính kết lại với nhau nằm rạp xuống vì mồ hôi tuôn ra ướt đẫm.

- Ôi... mẹ kiếp, thật là tệ hại. Tôi đã làm cho mọi việc trở nên xấu đi.

Anh cắn chặt hàm răng trên bờ môi rộng và đầy gợi cảm.

Anh mở hộp giấy tissue và hết sức cẩn thận thấm những giọt mồ hôi đang toát ra trên trán và môi trên của cô.

- Tôi nghĩ, nếu trường hợp này có xảy ra đến với cô lần nữa, cô nên chọn 1 nơi có thời tiết mát mẻ hơn chút - anh cố chọc cho cô cười.

- Đó là Doris Day - cô nói.

- Sao?

- À, "Doris Day" là 1 tên phim. James Garner là chồng của Doris. Anh ta là 1 bác sĩ sản khoa. Arlene Francis trên đường đi tới bệnh viện để sinh baby trên 1 chiếc xe Rolls- Royce và Doris Day đã giúp anh ta đỡ đứa bé ra đời.

- Có phải là cái anh chàng đã lái chiếc xe lao xuống hồ bơi phải không?

Cô cười lớn.

- Chắc vậy.

- Tôi nghĩ có lẽ bộ phim đó rất có giá trị trường hợp này - Vừa nói anh vừa dùng tissue thấm mồ hôi ở trên cổ cô

- Tên anh là gì?

- Chad Dillon

- Tôi là Leigh Bransom

- Hân hạnh được quen biết cô, cô Bransom

Khi cơn đau bụng kế tiếp kéo đến, anh cảm thấy được sự đau đớn dữ dội của cô bằng cách sờ nhẹ vào cái bụng căng cứng. Sau 1 lúc anh nói:

- Tôi nghĩ có lẽ đã gần tới lúc đứa bé chào đời. May mắn là tôi có phích nước nóng trong thùng

xe. Tôi sẽ dùng nó để rửa sạch sẽ tay tôi đã

Anh ta lôi ra 1 cái thùng nước lớn và để cái thùng sát trên thùng xe và bắt đầu cố gắng rửa những vết bẩn trên đôi tay một cách kỹ lưỡng.

- Anh đã làm việc gì lúc trưa nay? - Leigh hỏi 1 cách nhẹ nhàng, vì cô cứ thắc mắc không hiểu tại sao quần áo của anh lại bẩn thỉu tới độ vậy

- À, tôi làm công việc sửa chữa, hàn lại những hệ thống máy móc của máy bay
Thì ra anh ta là thợ máy. Thật buồn cười, nhìn anh ta đâu có vẻ gì giống.....

- Tôi nghĩ, cô nên cởi bớt đồ lót - anh nhẹ nhàng nói

Leigh nhắm mắt lại vì cảm thấy mắc cỡ trước cái nhìn chăm chăm của anh. Phải chi anh ta đừng là 1 người đàn ông lôi cuốn thì.....

- Đừng mắc cỡ với tôi. Tôi nghĩ chúng ta sẽ giúp em bé ra đời tại nơi này!

- Tôi xin lỗi - cô thì thầm. Cô từ từ vén áo đầm lên. Hôm nay cô đã không bận bất cứ đồ lót nào vì thời tiết oi bức, cô chỉ có mỗi độc nhất 1 cái quần vớ để cởi ra. Với sự giúp đỡ của Chad, cô tuột đôi vớ xuống & cởi cả đôi sandal đang mang trên chân

- Cô cảm thấy thoải mái tí nào khi cởi đôi giày ra không? - anh hỏi

- Ô.....được mà....Chad.... - cô bật khóc vì 1 cơn đau nữa kéo đến

Một cách nhanh chóng, anh quỳ ở giữa 2 chân cô đang chống trên sàn xe

- Tôi đã có thể nhìn thấy đầu của em bé - anh nói với 1 cái chắt lưỡi - cô phải ráng hết sức để giúp đưa bé ra đời...hít vào.....cố gắng.....

Một cách vô cùng đau đớn, cô cố gắng hết sức....

- Phải rồi, cô làm đúng lắm - anh khuyến khích cô - cô đã làm thật tốt, cô Leigh.

Giọng trầm và thấp của anh như 1 động lực làm giảm bớt sự đau đớn trong cô.

- Chúng ta gần thành công rồi, Leigh - anh nói và chồm về phía trước để lau đi những giọt mồ hôi đang thi nhau toát ra. Cái khăn hoa hoè sặc sỡ trên đầu & tóc anh cũng ướt đẫm mồ hôi. Anh lấy mu bàn tay quẹt vội những giọt mồ hôi đang đọng trên trán 1 cách vội vã.

Một cách nhanh nhẹn, anh moi trong túi quần ra 1 con dao nhỏ, rửa sạch con dao với nước nóng, sau đó anh duỗi chân ra để dễ dàng rọc 2 bên mép cái áo đầm trên người cô, sau đó tới vai áo.

- Cô thật là đặc biệt, cô biết không? - anh nói - hầu hết phụ nữ sẽ khóc và lăn lộn rên la trong lúc này nhưng cô thì không. Cô thật là 1 phụ nữ can đảm mà tôi chưa từng được gặp qua.

Tôi không phải! cô như gào lên trong đầu. Nhưng cô cố không để lộ ra cho anh ta biết. Cô phải nói cho anh biết cô là 1 người nhát như thỏ đế. Nhưng trước khi cô cất lời nói, thì anh ta cất lời:

- Chồng của cô sẽ phải hãnh diện vì cô!

- Tôi...tôi không có chồng - Cô nói rít qua kẽ răng vì những cơn đau đớn cứ kéo tới liên tục

Quá ngạc nhiên, anh nhìn cô chăm chú trong 1 lúc trước khi cô báo hiệu cho anh biết hiện tượng đang biến chuyển trong cô. Ánh mắt của anh trượt xuống nơi đứa bé sẽ chào đời, và anh mắt chợt lấp lánh vui mừng

- Đúng rồi...cô giỏi lắm. Cố gắng 1 chút nữa.....cái đầu đứa bé đã ra ngoài rồi - anh vừa cười vừa khóc

Đầu em bé đỏ hồng, trơn tuột và bắt đầu cất tiếng khóc oe oe

- Cố lên, Leigh, cô làm tốt lắm. Bây giờ chỉ cần cố gắng thêm 1 chút nữa là chúng ta có thể lấy em bé ra. Phải rồi.....đúng rồiii....ồ.....lạy Chúa tôi - anh nói, và đưa tay đỡ lấy em bé trong đôi tay to lớn - nhìn xem Leigh. Cô đã cho ra đời 1 công chúa thật xinh

Những giọt nước mắt vui mừng lăn dài trên má Leigh khi cô nhìn thấy đứa bé trên tay anh

- Tôi muốn nhìn nó - cô nói giọng yếu ớt - con tôi sao rồi?

- Một đứa bé hoàn hảo - anh nói 1 cách cộc lốc - khoan đã. Để tôi giải quyết những việc còn lại cái đã - Cô cảm thấy bàn tay và chân của đứa bé đung vào cô khi anh đặt đứa bé nằm giữa hai đùi cô - Cô cảm thấy ra sao rồi? - anh hỏi 1 cách lo lắng sau 1 phút ngẫm nghĩ. Anh ta không hề nhìn lên. Anh chăm chú vào công việc anh đang làm. Những giọt mồ hôi thay nhau đổ xuống thì chóp mũi của anh

- Tôi cảm thấy khỏe lắm - uể oải cô đáp

- Tôi cảm thấy cô thật là can đảm

Cúi thấp mình giữa hai chân cô, anh chăm chú làm những việc còn lại. Anh giơ cao tay để cánh tay không che khuất tầm nhìn của anh. Sau đó anh nhẹ nhàng nhấc đứa bé đỏ hỏn, ướt nhẹp, nhăm nhúm, mềm nhũn, đang la hét và đặt 1 cách nhẹ nhàng lên ngực cô

- Ô, Chad, cảm ơn. Nhìn này. Thật là kỳ diệu?

- Đúng vậy - giọng anh thật khô khan

Ánh mắt dịu dàng của cô chợt như xuất hiện 1 nét đau đớn

Cô cảm thấy nhói đau, rồi hết

- Bây giờ, cô cảm thấy đỡ hơn không? - Chad dùng tờ báo gói những thứ bỏ đi

- Vâng!

Con dao cắt 1 cách ngọt lịm dọc theo cái áo ngủ bằng vải. Em bé nép trong lòng người mẹ. Leigh không còn cảm thấy sự nóng bức bên ngoài, mà chỉ cảm thấy 1 thân thể nhỏ bé mà cô đang ôm trong lòng. Tay cô sờ mó khắp thân hình ẩm ướt của em bé. Cô đếm từng ngón tay ngón chân. Cô hôn lên cái chòm đầu mỏng manh của em bé với sự thương mến vô bờ. Con gái của cô! Cô cảm thấy sợ hãi khi nghĩ tới thân hình bé nhỏ, 1 hình hài nhỏ bé đã được sinh ra từ thân thể của cô.

Chad nhét cái miếng khăn bông khi tự làm bằng cái áo ngủ của cô vào giữa hai đùi cô và cột chặt vào cô với 1 sợi dây vòng quanh eo của cô

- Thật là không quen với cái bụng xẹp lép - cô thở dài

Anh chắc lười

- Chắc vậy. Cô cảm thấy không thoải mái à?

Cô bắt đầu cảm thấy đau nhói ở đầu

- Không - cô trả lời, nhưng cô biết sự ngập ngừng của cô đã làm ra đoán ra sự việc

- Chúng ta phải tới bệnh viện ngay lập tức - anh ta như nói với chính mình

Anh kéo áo đầm phủ xuống chân cô và vụng về đưa trả cô cái quần vớ

- Cô giữ đứa bé, tôi sẽ đưa cô lên ghế trước xe - anh nói

Nhẹ nhàng anh nhấc cô ra khỏi thùng xe. Anh bồng cô lên và đi những bước dài đến ghế trước dành cho hành khách trong tíc tắc. Khi anh mở cửa xe, sức nóng từ trong xe toả lên mặt cô. Sau khi đặt Leigh ngồi trong xe, Chad chạy vội qua phía bên người lái và đề máy xe

- Tốt lắm, nhưng làm sao anh trở lại để lấy chiếc xe của anh?

- Cô không cần lo ngại vấn đề đó, nhưng hãy chờ tôi đi khoá cửa xe lại

Anh ta vừa nói vừa đi nhanh và trở lại trong thoáng mắt. Anh chỉnh ghế xe người lái cho vừa tầm với chiều dài của đôi chân anh ta để ngồi 1 cách thoải mái hơn 1 chút

- Ghế ngồi như vậy có vừa tầm cô ngồi không?

- Vâng

- Tôi nghĩ tôi ngã ghế ra phía sau chút sẽ khiến cô cảm thấy thoải mái hơn

Anh vừa nói, vừa chỉnh ghế bên cô ngã ra phía sau cho cô tựa và giúp đỡ cô sửa tư thế bằng em bé. Sau khi chắc chắn mọi thứ như ý muốn, anh đeo cặp kiếng đen vào. Cái mũ cũ kỹ anh ta bỏ lại trong xe, nhưng anh ta vẫn cột cái khăn bông hoa trên trán, và cài lại những hạt nút áo sơ mi

- Chad, anh đưa giúp tôi cái giỏ xách? Tôi nghĩ tôi phải lấy cái khăn quấn em bé lại.

- Ok - anh nói và đưa mắt nhìn đứa bé vừa sinh ra. Anh đập thẳng nhẹ nhẹ trong lúc với tay lấy cái giỏ xách và đặt ở phía trước chỗ để chân - được rồi! bây giờ cô cảm thấy ra sao?

Cô nhìn anh mỉm cười

- Tôi không sao!

Anh cũng mỉm cười. Anh định nói thêm gì đó, nhưng lại thôi và bắt đầu lái xe vào con đường xa lộ nhỏ. Con đường không được bằng phẳng lắm, khiến chiếc xe sốc đôi chút khi anh lái dọc theo lề xa lộ. Leigh cắn môi và cô bắt đầu cảm thấy khó chịu trong người

- Tôi xin lỗi. Tôi biết cô đau, nhưng thật ra cô không bị mất máu nhiều lắm, noi chung mọi việc tốt đẹp như tôi đã mong đợi. Tôi nghĩ, cô sẽ không còn cảm thấy đau nữa 1 khi chúng ta tới bệnh viện

Cô đưa tay lục trong cái túi xách. Cô tìm thấy 1 cái áo thun cũ và dùng nó quấn quanh em bé.

- Thật may mắn là tôi có mang theo cái áo cũ này - cô lơ đãng như nói với chính mình

- Cô sống ở đây hay là cô từ nơi khác đến?

- Tôi từ Abilene. 1 người chị em của tôi tổ chức đám cưới tối hôm qua. Tôi đã mặc cái áo bầu đẹp nhất dự đám cưới của cô ta - cô trả lời, và đưa mắt nhìn về cái áo treo được treo trên móc phía sau lưng ghế anh ngồi - nhưng tôi biết khi chúng tôi tụ tập lại, thì bữa tiệc sẽ kéo dài tới trời sáng. Cho nên tôi đã mang theo 1 ít đồ khác cho tiện việc thay đổi

Anh nhìn xuống cái áo thun có in chữ "University of Texas" mà cô đã dùng để quấn quanh em bé

- Đúng là ý trời!

Anh ta nhíu mày 1 cái và nhìn cô 1 cách nghiêm khắc

- Tôi nghĩ cô không lên lái xe xa 1 mình như vậy. Bác sĩ nói với cô khi nào thì em bé ra đời?

- Khoảng hai tuần nữa. Nhưng anh nói đúng. Tôi tự rước lấy phiền phức. Tôi thật sự muốn dự đám cưới quá đi mất, nhưng không có ai đi chung với tôi, thế là....

Cô nói tới đó và ngưng lại.....

- Tại sao cô không đi xa lộ I- 20? Nó nối thẳng trực tiếp từ Abilene đến Midland?

- À tôi đưa 1 người bạn khác về nhà sau đám cưới. Cô ta ở Tarzan. Tôi tò mò muốn biết cái thành phố mang tên Tarzan. Nhưng thật sự thì tôi không cảm thấy đau đớn gì trong lúc đó

Anh chợt bật cười nho nhỏ

Cô nhìn xuống em bé nhỏ xíu và nói _ tôi cầu mong cho con tôi không sao.

- Phối đưa bé không sao - Chad nhìn mặt nói

Em bé bất chợt cựa quậy, nhăn nhó mặt và quơ bàn tay nhỏ xíu vào người Leigh. Cô lo lắng tiếng khóc của em bé sẽ làm phiền Chad, cô nhìn anh 1 cách ái ngại. Chad vẫn chăm chú lái xe, và tốc độ vẫn đều đều vì chỉ có 1 mình xe của họ trên xa lộ. Cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra với cô nếu như Chad không ngừng lại giúp cô? Cô ngẫm nghĩ trong lúc đối tư thế bỗng em bé

Còn khoảng 20 dặm nữa tới Midland thì em bé bắt đầu khóc, và càng ngày càng khó đỡ dỗi. Leigh nhìn vội Chad, và anh bắt gặp cái nhìn cái nhìn lo lắng của cô. Anh giảm tốc độ xe lại, và ngừng lại giữa đường. Trên đường không 1 bóng người ngoại trừ xe của cô và con đường dài thăm thẳm

- Tôi phải làm gì bây giờ? - cô hỏi 1 cách sợ hãi. Không biết anh có biết cách dỗ dành 1 đứa hay không? cô quên mất anh chưa hề được làm cha thậm chí chưa đám cưới. Cô quay cả người qua phía anh và không còn ý thức được việc mình đang làm.

Anh bối rối lấy tay xoa xoa sau ót của mình và đưa tay vuốt ngược mái tóc phía trước loà xoà xuống trán

- Tôi cũng không biết nữa. À, hay là cô cho.....nó bú?

Cô mừng rỡ & mặt từ từ đỏ lên cô nói:

- Tôi không có.....sữa trong.....1 vài ngày

- Tôi biết, nhưng cứ thử đi, trong lúc không còn cách nào khác - anh nhún vai

Em bé khóc to hơn đến nỗi cả gân xanh trên cái đầu nhỏ bé trong lúc tay chân cô bé quơ lung tung về phía người Leigh. Chad tự quyết định giúp Leigh, anh đưa tay qua phía cô và kéo cái dây áo đầm của Leigh xuống. Cô không nhìn anh, cô nhún vai, cho phía bên dây áo tụt xuống ngực, cô đưa tay cầm nhẹ bầu vú và nhẹ nhàng nhích về phía mặt em bé. Với 1 sự ngạc nhiên mừng rỡ, em bé nhanh chóng tìm thấy vú mẹ và bắt đầu bú

Cả Chad & Leigh nhìn nhau và bật cười. Sau đó cả hai nhìn em đang bú mẹ 1 cách "ồn ào". Khi cô nhìn lên Chad, anh ta đã không còn nhìn em bé nữa mà chuyển ánh mắt sang nhìn cô. Cái nhìn của anh của anh làm cô ngưng cười ngay lập tức

Cô nhìn thấy sự ngưỡng mộ trong ánh mắt của anh mặc dù cô đang ở trong tình trạng này. Như đọc được sự thắc mắc trong ánh mắt của cô, anh xác nhận:

- Cô thật là 1 người mẹ tốt, Leigh - Anh nói nhẹ nhàng - mái tóc nâu dài, đôi mắt xanh xám, đôi môi mềm và hồng của cô khi cô nhìn đứa bé, tất cả những biểu hiện của cô làm cho tôi nhớ đến 1 trong những bức họa Madonna của một họa sĩ người Ý từ thế kỷ 15. Nhưng hình ảnh của cô lúc này càng sống động hơn bức tranh gấp ngàn lần - vừa nói anh vừa ngắm nhìn cô

Leigh cũng cảm nhận về anh như vậy. Cô thậm chí không biết trước đó cô lại nghĩ anh có thể gây nguy hiểm cho cô? Cô chỉ kịp nhận xét anh qua bộ quần áo dính đầy dầu máy, mồ hôi nhễ nhại, và bộ râu chưa kịp cạo. Bây giờ dưới mắt cô, anh thật là vĩ đại. Vòng tay của anh, thật êm ấm và an toàn. Cô nhớ lại từng cử động nhỏ của anh trong lúc anh giúp cô, từ cái chạm tay nhẹ nhàng của anh, bất giác cô nhìn xuống để tránh anh đọc được những gì trong mắt cô

Cô cúi xuống nhìn đứa bé, cô thấy bàn tay Chad đang với tới em bé. Thật gần gũi. Cô nín thở. Ngón tay trở dài và thon của anh đang vuốt nhẹ lên má em bé. Trong 1 phút, cô cảm thấy cả người cô như căng lên

- Cô tính đặt tên em bé là gì?

- Sarah - cô đáp 1 cách không suy nghĩ

- Tên đẹp lắm. Tôi rất thích.

- Thật à? - cô hỏi và đưa mắt nhìn anh - đó là tên mẹ chồng tôi

Anh rút ngón tay đang vuốt má em bé như chạm phải lửa

- Tôi nhớ không lầm thì cô đã nói là cô không có chồng?

- Tôi không có, vì chồng tôi đã bị giết chết

Anh im lặng nhìn vào con đường chói nắng trước mặt 1 hồi lâu rồi lên tiếng

- Tôi xin lỗi - anh nói - chuyện xảy ra bao lâu rồi?

- Tám tháng. Anh ấy thậm chí không biết tôi có mang. Anh ta công tác trong tổ chức chống buôn bán bạch fiến. Và bị giết chết trong khi đang làm nhiệm vụ

Trong xe đột ngột im lặng như 1 phút mặt niêm cho người qua đời. Chad nhìn em bé lần nữa. Cô bé đã ngủ, nhưng miệng cô vẫn còn đang chóp chép như đang bú mẹ.

- Tôi thấy cả 2 mẹ con của cô đúng là những người đặc biệt

Anh nói trong lúc sang số xe.

Leigh chìm vào giấc ngủ vì quá mệt mỏi đến khi cô giật mình thức giấc thì Chad đã lái xe tới cửa của trung tâm cấp cứu của 1 bệnh viện. Anh nhấn 1 hồi còi to và dài trong lúc ngừng xe lại và tắt máy. Quay qua Leigh, anh đỡ đứa bé từ tay cô và nói:

- Cô nên chỉnh lại quần áo 1 chút

Anh đề nghị 1 cách sỗ sàng. Với 1 cử chỉ hấp tấp và vụng về, cô vội cột lại dây áo trên vai, Sarah lại khóc. Chad đưa trả em bé lại cho Leigh

- Chờ ở đây - anh bảo

Như biến thành 1 con người khác, Chad ra lệnh cho cô khi thấy 1 vài y tá đang hối hả từ trong trung tâm cấp cứu chạy ra xem chuyện gì khi nghe tiếng còi xe mà Chad đã nhấn khi vừa ngừng xe. Cửa xe được mở ra và y tá hối hả bằng em bé. Sau đó họ đưa cô lên băng ca. Quãng đường từ xe tới fòng cấp cứu làm cô cảm thấy chóng mặt và buồn nôn. Cô được đưa lên giường ở phòng cấp cứu và chân cô chạm vào cái thành giường kim loại lạnh toát

Con của đâu rồi? Cô chột lo sợ và nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu cô. Có phải máu trong người của cô đã chảy hết rồi không? Làm thế nào người ta biết tên cô? Cô cảm thấy đau khi bác sĩ bắt đầu khám. Ai sẽ là bác sĩ chăm sóc cho cô? Không biết họ có chích thuốc cho cô không?

Chad đâu rồi?

Cô mơ màng 1 lúc rồi chìm vào giấc ngủ.....

- Leigh?

Cô đang lơ mơ thì nghe ai đó gọi tên cô. Cô cố gắng mở mắt ra. Cả gian phòng chìm trong bóng tối. Cô cố gắng của động chân, nhưng chân cô tê cứng, và không cử động được theo ý của cô, cô cảm thấy mặt mình nóng bừng và đau đớn. Mặc dù vậy, cô vẫn cảm nhận được có 1 bàn tay đang vuốt những sợi tóc xoà xoà trên trán của cô ra phía sau 1 cách vụng về. Cô cảm thấy cả người mỏi nhừ. Cô cố gắng mở to mắt ra và thấy ngay gương mặt của Chad Dillon, khuôn mặt lôi cuốn của anh đang cúi xuống nhìn cô:

- Leigh, tôi phải đi ngay bây giờ. Tôi thật ra không muốn phá giấc ngủ của cô, nhưng tôi không muốn bỏ đi mà không nói lời tạm biệt.

- Sarah?

Anh cười

- Em bé rất khỏe. Tôi vừa đi xem con bé ở phòng baby. Sarah được đặt trong lồng kiếng, nhưng bác sĩ nói em bé rất mạnh khỏe. Phổi em bé không có vấn đề gì. Tất cả đều tốt đẹp

Leigh nhắm mắt thật nhanh và lắng nghe vài lời cầu nguyện

- Khi nào tôi có thể nhìn thấy con tôi?

- Sau khi cô khỏe lại. Cô vừa trải qua 1 tình thế nguy hiểm, không nhớ sao? - anh vỗ nhẹ lên má cô.

Lo lắng, lúng túng và bồn chồn, Leigh đưa mắt nhìn xung quanh phòng, và chợt để ý tới 1 giỏ hoa hồng vàng được đặt trên cái bàn nhỏ ở chân giường.

- Những bông hoa này? - cô nhìn anh như muốn hỏi

- Một bà mẹ mới không bao giờ thiếu những cành hoa!

Những giọt nước mắt xúc động chợt xuất hiện trong đôi mắt màu xanh xám của cô.

- Cảm ơn anh, Chad. Anh thật là 1 người tốt, Chad

Anh vò đầu 1 ngai ngừng & mắc cỡ như 1 cậu con trai mới lớn và nói sang chuyện khác

- Bác sĩ chăm sóc cô đã liên lạc với ba mẹ cô ở Big Spring. Tôi tìm được địa chỉ và số điện thoại của họ trong ví của cô, và họ đã được thông báo cô đang ở trong phòng cấp cứu. Họ đang trên đường đi đến đây. Tôi đã nói với bác sĩ chỗ tôi đậu xe của cô. Chìa khoá tôi để ở chỗ cô y tá. Hãng bảo hiểm của cô sẽ chi trả chi phí lệ phí bệnh viện cho cô và bé Sarah. Bác sĩ trực sẽ tới khám cho cô vào sáng hôm sau, nhưng họ có nói cho tôi biết là cô chỉ cần nghỉ ngơi thật nhiều. Nhưng tôi không nghĩ vậy..... Tóm lại, cô cảm thấy trong người thế nào?

- Vẫn vậy... - cô nói và nhăn nhó đau đớn - mặt của tôi vẫn còn đau lắm

Anh chắc lưỡi ái ngại

- Da của cô bị cháy nắng

- Vậy sao? anh không nói giỡn với tôi chứ?

- Ồ, không đâu. Cô có muốn thoa 1 ít lotion không? Cô y tá có để lại 1 lọ lotion nhỏ

- Không làm phiền anh chứ? - thật là buồn cười khi cô lại sợ làm phiền anh khi nhờ 1 việc nhỏ xíu sau bao nhiêu việc anh đã giúp cô, ánh mắt nhướng lên của anh như muốn nói cho cô biết điều đó

Anh dốc 1 ít lotion vào lòng bàn tay, và sau đó dùng 1 ngón tay của bàn tay kia xoa nhẹ lotion trên những nơi bị bỏng rát vì ánh nắng mặt trời ở trán, mũi và má của cô. Anh xoa thật nhẹ nhàng khắp mặt cô, cố gắng thoa đều khắp mặt cô. Anh chăm chú công việc của mình và vô tình anh chạm phải môi cô. Anh vẫn tiếp tục công việc trong khi ánh mắt anh như dán vào cô. Tim cô như muốn ngừng đập trong lúc anh thoa lotion.

- Đỡ nhiều rồi - cô nói khi anh hoàn tất và đóng nắp lọ lotion nhỏ. Tại sao cô lại bị xúc động mạnh như vậy? Có phải bà mẹ mới nào cũng nhiều cảm xúc như vậy? Cô không định nghĩ được những tình cảm đang xuất hiện trong cô

- Rất hân hạnh được "phục vụ" cô - anh cười toe toét, nhưng giọng nói của anh mang 1 vẻ nghiêm trang lạ thường. Cô tự hỏi không biết có phải cô tưởng tượng ra hay không

- Anh đã giúp tôi rất nhiều - Cô nuốt nước miếng 1 cách khó khăn - Tôi không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu không có sự giúp đỡ của anh. Cảm ơn anh, Chad

- Cảm ơn, Leigh, vì cô đã tin tưởng tôi. Tôi chúc cô và bé Sarah mọi sự tốt đẹp.

Anh đứng thẳng lên và quay đi, nhưng chỉ 1 khoảng cách ngắn và bất chợt dừng lại. Anh cúi đầu xuống nghĩ ngợi 1 lúc và nhìn xuống sàn nhà 1 cách chăm chú, như đọc được câu trả lời được viết sẵn trên sàn nhà, anh đột ngột quay lại và chỉ 1 bước chân, anh đã tới sát bên cô

Chống 1 tay xuống giường anh cúi sát xuống bên cô

- Leigh!

Cô chưa kịp cất tiếng trả lời thì bờ môi anh đã áp sát xuống môi cô, anh hôn cô 1 cách nhẹ nhàng và trân trọng. Bờ môi êm ái, quyến rũ của anh hôn cô 1 cách say đắm. Sau 1 nụ hôn dài, anh đứng lên, và chậm rãi quay đi.

CHƯƠNG 2

_Ba có chắc không ba? Chad Dillon. Còn những chữ viết tắt thì sao? Ba có check những tên trong list với chữ viết tắt là C hay không?

- Ba đã check kỹ lưỡng rồi, Leigh. Ba đã nhờ người làm ở văn phòng bệnh viện check giúp ba rất kỹ, nhưng cô ta thề là không ai có tên như con nói cả.

Ngã mình 1 cách thất vọng xuống gối ở trên giường, Leigh nhúu mày

- Con muốn đền ơn anh ta. Nhưng bằng cách nào bây giờ khi không có địa chỉ và số điện thoại

- Con có chắc là anh ta ở Midland hay không? Lois Jackson hỏi, cố tìm hiểu để giúp con gái tìm lại người đàn ông đã giúp Leigh dọc đường vào 4 tuần trước và biến mất 1 cách như mất tích

Leigh nhắm hờ mắt như cố nhớ lại

- À, mẹ nói con mới nhớ, hình như không phải. Anh ta chỉ nói anh ta trên đường đi tới Midland. Anh ta chưa hề nói là sống ở Midland

- Ồ, nếu vậy xác suất tìm ra người ông này rất ít - Lois hít 1 hơi sâu và thở ra - Mẹ sẽ luôn biết ơn anh ta đã giúp con và Sarah. Vừa nói bà đưa mắt nhìn về phía em bé đang ngủ trong nôi ở phía bên kia phòng - nhưng hình như anh ta không phải là mẫu người hợp với con đâu

Leigh kèm không tỏ ra thái độ khó chịu. Cô thông cảm với cái thái độ của mẹ cô, cô cũng đã từng có ý nghĩ đó về Chad nhưng sau bao nhiêu việc anh đã làm cho Leigh và Sarah khiến cô cảm thấy đã nhìn anh dưới 1 góc cạnh khác

- Con không có ý gì với anh ta, thưa mẹ. Con chỉ muốn đền ơn anh ta mà thôi. Anh ta có vẻ là 1 người tưng thiếu

Bất chợt cô nghĩ về Chad, nghĩ về ánh mắt của anh khi anh cúi xuống bên mình cô, nắm chặt tay cô trong lúc cô đang cố gắng mọi sức lực để em bé ra đời. Ánh mắt anh thật xanh, 1 màu xanh thăm thẳm khó quên. Cử chỉ & cách nói chuyện của anh khiến người khác tin tưởng.

Bác sĩ phụ sản chăm sóc cho cô ở bệnh viện đã hết lời khen ngợi anh qua cách anh giúp đỡ cô trong việc sinh nở 1 cách rất khoa học mặc dù anh không có chút kinh nghiệm trong lĩnh vực này

Nếu như không tìm ra được nơi anh ở, cô chẳng thể nào tỏ lòng biết ơn của mình. Chad Dillion xuất hiện giống như 1 vị thần trong truyện cổ tích và biến mất sau khi đã giúp cô hoàn thành ước nguyện. Cô không hiểu được mình tại sao cứ lần lần nghĩ về anh.

Cô thở dài 1 cách nặng nề khiến cho ba mẹ cô nghĩ cô quá mệt mỏi, họ không hiểu được việc không tìm ra Chad khiến cho cô thật sự cảm thấy quá thất vọng

- Hãy nằm nghỉ đi, Leigh - ba cô nói - Chúng ta ra ngoài, Lois, để cho con ngủ.

- Có thể ba mẹ không thể trở về nhà ngay ngày mai được. Sarah chỉ mới được 4 tuần tuổi. Con có muốn ba mẹ ở lại với con thêm 1 ít ngày không?

- Không cần đâu - Leigh đáp 1 cách chắc chắn, sau đó nhẹ nhàng giải thích - Con đã khoẻ rất nhiều rồi. Thật đấy. Ba mẹ đã rất tốt khi ở lại với con cả tháng rồi. Sarah còn quá bé. Nó sẽ còn ngủ nhiều trong 1 vài tuần nữa. Sau đó con nghĩ con có thể mang nó theo khi con trở lại làm việc, con chỉ cần tới chỗ làm vài giờ lúc cần thiết mà thôi. Ba mẹ có thể yên tâm

Nước mắt bắt đầu rơi xuống má của mẹ cô

- Mẹ thật không tin được sự việc nguy hiểm như vậy lại xảy ra với con, Leigh. Tại sao Greg lại

ra đi không đúng lúc để con cô đơn 1 mình ở tuổi 27 với 1 đứa bé. Mẹ đã nói con dọn tới ở với ba mẹ khi Greg qua đời, nhưng con lại không chịu. Nếu như vậy thì cháu của mẹ đã không phải sinh ra ở nơi lề đường xa lộ. Con thật là đại dột khi cứ để những chuyện không vui trong lòng Lois bật khóc. Harve Jackson ôm nhẹ bà như an ủi và đưa bà rời khỏi fòng. Tới cửa fòng, ông ngoảnh đầu lại nhìn Leigh nói

- Ngủ đi Leigh. Hãy cố nghỉ ngơi thật nhiều trong thời gian ba mẹ còn ở đây với con.

Ông nhẹ nhàng khép cửa fòng lại và Leigh nằm vùi trong đồng chân gối lộn xộn trên giường. Cô đã như quên đi tình trạng hiện tại của mình nhưng hình như lần nào cũng vậy, mẹ cô lại làm cho cô phải nhớ lại sự cô đơn của cô

Sự ra đi của Greg vẫn làm cho cô như muốn gục ngã. Cô đã quá đau khổ và sợ hãi, cô không chấp nhận được sự thật là Greg đã vĩnh viễn rời bỏ cô. Greg đã ra đi 1 cách quá đột ngột và đau đớn.

Giữa họ đã xảy ra tranh chấp ngay cái đêm hôm trước ngày Greg bị giết chết

- Lần này anh phải đi làm việc ở nơi nào?

- Anh không thể nói với em được, Leigh. Em phải hiểu điều đó, công việc của anh đòi hỏi phải giữ bí mật với cả người thân

- Có phải anh lại đi tới biên giới?

- Leigh, đừng hỏi nữa, đừng có mỗi lần anh đi công tác em lại hỏi anh đi công tác ở đâu có được không

Anh ngừng lại 1 lúc lâu và chống hai tay trên hông đi qua đi lại

- Em phải nghĩ rằng anh có thể làm tốt công việc của mình, phải thông cảm những việc anh đang làm. Cứ mỗi lần anh đi công tác, em hãy tưởng tượng đi, em cứ tiễn anh bằng gương mặt đầy nước mắt và lo lắng thì anh làm sao yên tâm? Em đâu phải không biết công việc của anh trước khi chúng ta làm đám cưới, và không phải em đã nói là em sẽ ủng hộ anh hay sao?

- Em nghĩ là em sẽ làm được - cô úp mặt trong hai bàn tay và khóc - nhưng em đã không làm nổi vì em quá yêu anh

Anh thở hắt ra 1 cách vừa tức giận vừa yêu thương và đi đến bên Leigh, ôm cô vào lòng

- Anh nghĩ em biết là anh rất yêu em. Nhưng anh cũng yêu thích công việc anh đang làm. Công việc của anh rất quan trọng, Leigh

- Em biết - ít nhất là lý trí của em bảo em như vậy. Nhưng em đâu có đòi hỏi anh không tiếp tục công việc đó. Nhưng anh có thể xin đổi qua làm việc trong văn phòng. Anh có thể lên kế hoạch mà không cần phải ra tận nơi để xem xét - vừa nói cô vừa nhìn khẩu súng ngắn anh đang để trên giường cùng với 1 vài vật dụng cần thiết anh soạn để mang đi trong chuyến công tác lần này - Em thật là lo sợ mỗi khi nghĩ đến công việc nội gián của anh

- Leigh, anh không thích làm việc ở văn phòng, công việc đó sẽ khiến anh điên mất. Anh là người thích hợp nhất trong công tác lần này, nên cấp trên đã phái anh đi

- Nhưng em cần anh

- Chính phủ cũng cần tới những người như anh. Những đứa trẻ đang ngồi trên ghế nhà trường đang bị dụ dỗ đi vào con đường lầm lỗi ngày càng tăng cũng cần tới sự giúp đỡ của anh. Tại anh đang cố gắng hết sức để giảm bớt tội phạm. Mặc dù biết khó có thể thắng, nhưng anh nhất định vẫn tiếp tục công việc của mình. Em hãy tin tưởng anh, ủng hộ anh. Anh sẽ cố gắng cẩn thận vì anh biết có em chờ anh ở nhà

Cô nhích mình ra xa và nhìn anh run run mỉm cười

- Em sẽ chờ anh, chờ anh. Anh hãy cẩn thận nhé

Anh hôn cô nồng thắm

- Anh hứa với em

Nhưng anh đã không trở về. Lần cuối cùng cô được trông thấy anh, khi anh đang nằm 1 cách bình an trong quan tài được phủ bởi lá cờ quốc gia

Đã không còn những buổi ăn tối lãng mạn bên nhau như cô đã mong đợi. Cô đã không kịp báo cho anh biết là anh đã được làm cha như cô đã dự định sẽ nói trong bữa ăn sau khi anh đi công tác trở về. Và Leigh đã tự thề trong lòng mình là trong đời này, cô sẽ không bao giờ kết hôn với bất cứ 1 người đàn ông nào có công việc nguy hiểm như Greg. Cô sợ mình sẽ không thể nào chịu đựng nổi nếu như một ngày nào đó...

Sau ngày Greg mất, Leigh được người ta giới thiệu việc làm mới ở Midland. Cô đã được nghe nói nhiều về tình hình phát triển 1 cách nhanh chóng ở đồng bằng Texas. Midland là khu vực dầu mỏ. Nơi có nhiều nhà máy dầu và việc làm. Midland dường như là 1 nơi tốt để cô bắt đầu tạo dựng lại sự nghiệp. Cô đã cố gắng không bị những giọt nước mắt của mẹ cô làm xiêu lòng khi họ muốn cô dọn về ở chung với họ ở Big Spring, Leigh đã dọn tới Midland. Với mức lương đã được hứa hẹn, tiền trợ cấp của Greg, và tiền tiết kiệm, cô có thể sống 1 cách thoải mái. Cô đã cố gắng tự tạo cho mình 1 cuộc sống tự lập

Cô ngồi lắng nghe tiếng thở nhẹ nhàng, đều đặn của con cô, nhìn cái lưng nhỏ bé của con nhấp nhô theo mỗi nhịp thở

- Tất cả đã qua, Sarah. Mẹ con mình sẽ làm được

Cô đã có tất cả, từ nhà cửa, việc làm và em bé, trừ 1 thứ đó là hạnh phúc

- Sarah, ngày mai chúng ta phải ăn kiêng 1 chút con ạ - Leigh vừa nói vừa đặt con trở vào nôi dành cho em bé và đẩy nhẹ. Cô đã trải qua 1 ngày làm việc thật mệt mỏi, sau đó đi đón con cô mới 4 tháng tuổi ở nhà trẻ nơi cô gửi con những khi công việc đòi hỏi cô phải có mặt tại nơi làm việc, sau đó 2 mẹ con đi tới cửa hàng bán đồ ăn. Sau khi đặt con vào nôi, cô trở ra xe mang đồ ăn vào nhà

Cô thở phào 1 cách mệt nhọc, cởi giày và vứt đại vào tủ giày. Cô đóng sập cánh cửa tủ giày lại và đến ngồi bên cạnh nôi của Sarah và khều nhẹ nhẹ bụng Sarah

- Bé Sarah, xem mẹ có giống như con hề không? - con bé ré lên khi cô nhấc con ra khỏi nôi nhìn bé mồm mím và ôm hôn con. Con bé đưa tay cầm lấy lọn tóc cô đang cột gọn gàng sau lưng, và làm rối tung lên.

Trong lúc cô đang cho bé Sarah bú và giỡn với con thì chuông cửa chột vang lên, cô lầm bầm

- Con nằm yên ở đây - cô cảnh cáo con cô 1 cách yêu thương

Cô đi ra mở cửa và đôi mắt mở to vì quá đỗi ngạc nhiên. Tim cô đập loạn xạ, trước mắt cô như xuất hiện 1 hình ảnh trong film hoạt hình, đầy pháo bông nổ đầy trời, Chad đang đứng trước mặt cô:

- Chào!

Anh thật khác xa so với lần gặp đầu tiên, tóc anh vẫn dài, nhưng được chải gọn gàng và sạch sẽ. Khuôn mặt rám nắng, được cạo râu sạch sẽ. Chiếc quần jean & áo sơ mi đã được thay thế bằng quần tây xám được ủi thẳng nếp, áo sơ mi màu xanh nhạt, áo khoát màu navy, và đôi giày tây được đánh bóng loáng thay thế cho đôi giày boot sần cũ

Chỉ có đôi mắt của anh vẫn như cũ, đôi mắt xanh, thông minh và như có ánh lửa

- Còn nhớ tôi không?

- Dĩ nhiên...rồi - cô lắp bắp. Cô có nhớ anh không? Vâng, cô nhớ anh. Cô nhớ anh 1 cách thường xuyên, lúc nằm 1 mình trên giường, cô lúc nào cũng như thấy ánh mắt xanh, nụ cười, giọng nói và nụ hôn của anh trước khi anh bỏ đi. Cô đã tự nhủ rằng cái lý do duy nhất mà cô muốn gặp lại anh chỉ để cảm ơn anh. Bây giờ, khi nhìn vào mắt anh, nhìn thấy vẻ đẹp trai của anh, nụ cười quyến rũ, cô biết rằng lý do đó đã không còn là lý do duy nhất.

- Chad, anh thật khác so với lúc trước tôi gặp anh - cô nhận xét 1 cách ngập ngừng, cô tự nhiên thấy mình quá bối rối và vụng về và cô hy vọng rằng anh không nhận ra sự xuất hiện của anh gây ra sự rối loạn mạnh trong cô

- Cô cũng vậy Trông cô ốm đi rất nhiều

Cô bật cười và nhìn xuống thân hình mình. Cô nhìn anh và lúng túng lên tiếng mời:

- Mời vào Tôi thật xin lỗi là nhà cửa quá bề bộn. Tôi đang đùa giỡn với Sarah cho nên...

- Không sao, cô nhìn vẫn thật tuyệt mà

Anh ngắt lời. Anh theo chân cô vào phòng khách và ngạc nhiên lên tiếng:

- Sarah đó à? Tôi thật là không tin được vào mắt mình

Vừa nói, anh vừa đi tới quỳ bên cạnh cái nôi và giữ cho cái nôi đang đong đưa ngừng lại Sarah nhìn anh 1 cách tò mò

- Vâng, con bé Sarah đó - cô nói 1 cách tự hào

- Con bé thật dễ thương - anh nhẹ nhàng nói Nhẹ nhàng dùng ngón trỏ sờ nhẹ vào má phúng phính của con bé - và bụ bẫm.

Chad cười và đứng dậy nói

- Tôi có mua quà cho Sarah

- Ô, anh không nên mua gì cho Sarah - cô ấp úng giải thích thêm - anh đã giúp tôi đưa bé Sarah tới thế giới này, thế là quá đủ rồi

- Chỉ là 1 món quà nhỏ. Tôi để ngoài xe, để tôi mang vào - vừa nói anh vừa đi ra cửa

Cô vội vàng cột lại dây thắt lưng áo đầm 1 cách cầu thả và đi giày vào Tóc cô xoã ra, loà xoà xuống mặt. Nhưng cô chưa kịp cột lại thì Chad đã vào lại nhà

- Ôi, quà gì thế này - cô la lên khi nhìn thấy 1 hộp quà khổng lồ

- Tôi nghĩ cô phải mở quà giúp bé Sarah rồi

- Còn anh? còn không giúp tôi 1 tay?

Cô gỡ cái nơ màu hồng được gắn 1 cách xinh xắn trên hộp quà và bắt đầu xé giấy gói quà

- Mẹ tôi vẫn thường để dành lại những giấy gói quà. Bà sẽ ngắt đi nếu tôi xé rách như thế này

- Thật là không có gì thú vị khi mở quà mà phải lo lắng giữ cho giấy gói khỏi bị rách - anh nói

Cô nhìn anh và cười

- Anh nói đúng

Nấp hộp quà đã được mở ra, cô nhìn thấy 1 mớ giấy mỏng màu trắng được phủ đầy trên nắp quà. Cô từ từ lấy chúng ra, cho tới khi nhìn thấy 1 con thú nhồi bông mềm mại màu vàng sọc đen

- Để tôi giúp cô - anh đề nghị

Đứng kế bên, cô nhìn anh lúi ra trong thùng quà 1 con cạp thật to, với cái đuôi dài, lông mi cũng dài với cái miệng đang nhe răng từ trong hộp quà. Cô đưa 2 bàn tay lên miệng 1 tỏ thái độ vô cùng ngạc nhiên. Con cạp này đích thực phải là chúa tể trong đám thú nhồi bông

- Chad! - Cô la lên và đưa tay sờ bộ lông mềm của con cạp. Anh hẳn tốn rất nhiều tiền để mua nó. - Trước đó là bó hoa và bây giờ là 1 con thú nhồi bông thật đẹp. Anh làm cô quá ngạc nhiên vì cô đã từng nghĩ anh rất túng thiếu qua trang phục anh mặc lần đầu tiên cô gặp anh trên xa lộ

- Cô có nghĩ rằng bé Sarah sẽ thích món quà của tôi không? - 1 cách háo hức anh mang con cạp tới bên cái nôi và để nó đứng kế ngay trước mặt Sarah. Con cạp thật to, thậm chí còn cao hơn cả cái nôi của bé Sarah cả vài inches. Mắt Sarah trợn lên, sau đó mặt đỏ bừng và gào lên khóc 1 cách dữ dội

- Ôi, lạy Chúa Tôi đã làm con bé sợ hay sao - Chad hỏi, quay mặt lại nhìn Leigh cũng đang bối rối

Leigh vội bước đến bên cái nôi và bế Sarah ra khỏi cái nôi

- Tôi nghĩ con bé bị giật mình. Không sao đâu

- Tôi xin lỗi, tôi không biết tôi đã làm con bé sợ

- Không sao đâu Con bé sẽ nín ngay bây giờ.

Chỉ 1 lát sau, Sarah nín khóc. Con bé thút thít nhỏ nhỏ và bắt đầu nghịch cái bông tai mà Leigh đang đeo

- Tôi nghĩ tôi chả có chút kinh nghiệm nào trong việc dỗ ngọt trẻ con - Chad nói với vẻ hối lỗi

- Cho nó 1 vài ngày, nó sẽ quen và sẽ thích con cạp dễ thương này

- Tôi hy vọng vậy

- Dù sao đi nữa, bé Sarah cũng đã tha thứ cho tôi

Sarah quay đầu tìm kiếm giọng nói lạ. Ngoài giọng nói của ông ngoại, con bé chưa phân biệt được giọng nói của ai.

- Anh có muốn bế Sarah 1 tí không? - Leigh đề nghị

- Con bé có chịu không?

- Sẽ được mà, vì dù sao anh cũng đã từng là người đầu tiên bế nó mà

- Phải rồi Tôi là người đầu tiên bế con bé mà... sao tôi lại quên mất điều này được nhỉ?

Trong 1 thoáng, cả hai đều nhìn Sarah và tình cảnh 2 người ở trên xa lộ vắng vẻ của 1 ngày tháng tám, khi anh dừng xe lại và giúp cô. Leigh nhớ rõ ràng sự lịch thiệp, hấp dẫn của anh và nghĩ cô thật vui mừng biết bao khi gặp lại anh. Cả hai rơi vào tình thế ngượng ngập

Leigh là người đầu tiên phá vỡ cái tình thế không tự nhiên đó và đưa bé Sarah cho Chad. Tay cô bị kẹt giữa bé Sarah và lồng ngực rộng rãi của anh. Cô vội ngược mắt e ngại nhìn anh, lo sợ anh cảm giác được sự biến đổi đang xảy ra trong cô. Cô bắt gặp ngay ánh mắt sáng và đầy tình cảm đang nhìn cô. Cô vội vàng rút tay về và quay mặt đi

Anh cũng chuyển tia nhìn sang Sarah. Bằng 1 giọng trầm ấm, hấp dẫn, anh khen ngợi con bé. Sarah nhìn anh, và nhìn vào đôi môi đang phát ra những giọng nói vô cùng quyến rũ kia Anh đúng là mẫu người đàn ông mà mọi người đàn bà mơ ước.

Nhận ra áo quần của mình quá bê bối, cô vội vàng vuốt lại mái tóc, đứng thẳng, và kín đáo nhét lại cái áo sơ mi đã bị tuột ra khỏi váy lúc nãy khi cô đùa giỡn với bé Sarah.

- Hai mẹ con có ngại ra ngoài và dùng bữa ăn tối chung với tôi hay không?

- Anh nói sao? Ăn tối bên ngoài ư?

Anh cười và nâng Sarah trong đôi bàn tay to lớn. Con bé cười khoái chí

- Vâng, ra ngoài ăn tối

- Tôi rất thích, Chad, nhưng tôi nghĩ không được tiện mấy. Thật là phiền phức nếu mang Sarah tới nhà hàng

- Tôi nghĩ sẽ không có vấn đề gì đâu

- Không được. Tôi không thể bắt anh chịu đựng sự phiền toái đó - Cô cắn chặt môi dưới. Anh đã tốn rất nhiều tiền để mua quà rồi, cô không thể để anh phải tốn thêm tiền để đãi mẹ con cô dùng bữa tối ở bên ngoài. Mặc dù vậy, cô vẫn muốn giữ anh ở lại

- Chad, anh nghĩ sao nếu tôi mời anh dùng bữa tối với chúng tôi? tất nhiên là tại nhà?

Cô làm sao thế này, Leigh, cô tự nguyện rửa mình. Anh ta sẽ nghĩ gì về cô khi nghe cô đề nghị như vậy? Có khi nào anh nghĩ cô là người đàn bà cần có 1 người đàn ông trong nhà? Là cô đang vô cùng cô đơn và cần sự an ủi, yêu thương của 1 người đàn ông? Cô không nên.....

- Cô có chắc là nấu ăn ở nhà sẽ tiện lợi hơn ra ngoài ăn hay không?

Không, cô không muốn anh biết cô đang nghĩ gì. Thậm chí anh không có nhìn cô khi hỏi.

- Sarah chưa thể ngồi ghế dành cho trẻ con, và tôi phải mang theo cái ghế dành cho baby vào nhà hàng, cái ghế thì chật chội so với con bé bây giờ. Con bé thì rất ngoan nhưng tôi biết khi họ mang thức ăn ra thì nó sẽ bắt đầu tìm cách quấy rối. Lúc đó tôi phải 1 tay giữ con, 1 tay.....

- Tôi hiểu, tôi hiểu...- anh nói, cười và giơ 1 bàn tay lên để ngăn cô nói tiếp - được rồi, tôi quyết định nhận lời mời của cô. Nhưng chỉ lần này thôi. Lần tới chúng ta nhất định sẽ ra ngoài ăn, tôi nghĩ có tôi bên cạnh, cô sẽ không cảm thấy phiền phức gì mấy

Lần khác?

- Anh muốn dùng gì để tôi làm?

- Cô có thể tự quyết định!

Sarah tát mạnh vào má anh với bàn tay nhỏ bé nhưng anh không có vẻ gì là phiền lòng

- Tôi có mua 1 lon thịt nguội ở cửa hàng thức ăn. Anh có thích thịt nguội không?

- Rất thích!

- Thế còn salad?

Anh gật đầu.

- Ba mẹ tôi đã ở đây vào chủ nhật vừa rồi. Mẹ tôi đã làm 1 tô lớn khoai tây trộn xà lách, món này để trong tủ lạnh càng lâu, thì càng ngon

- Mẹ tôi cũng nói vậy. Tôi có thể giúp gì cho cô không? - anh cười để lộ 2 hàm răng trắng và đều đặn

- Anh trông Sarah giúp tôi là được rồi. Anh bằng con bé giúp tôi, trong thời gian đó, tôi sẽ dọn dẹp thức ăn lên bàn

- Được thôi, đó là 1 công việc thật dễ dàng - vừa nói, anh vừa nháy mắt với cô

Leigh vội đưa mắt nhìn xuống sàn nhà. Từ khi nào, cô đã sống 1 cách cô đơn? Có lẽ rất lâu từ trước khi đám cưới. Tại sao vào lúc này cô lại tự hỏi mình như vậy? 1 người đàn bà với đứa con mới 4 tháng tuổi có quyền hy vọng có được 1 người đàn ông bên cạnh hay không?

- Tôi có thể vắng mặt 1 vài phút không hay? - cô hỏi, vừa hỏi cô vừa bước nhanh ngang qua phòng

khách đi tới hành lang đi vào phòng ngủ - tôi chỉ cần.....tôi sẽ trở ra ngay

Cô vội vàng đóng nhanh cửa buồng ngủ sau khi bước vào phòng và bước nhanh tới tủ treo quần áo. Cô phân vân không biết nên chọn bộ nào để mặc? Cô vừa mua 1 cái quần tây mới bằng nỉ... Không, như vậy cũng không được, quá trình trọng. Không biết Jean có quá tầm thường không? cô cảm thấy buồn cười chính mình. Họ chỉ ăn tối ngay trong nhà, không phải vậy hay sao?

Cô vội vàng mặc vào cái quần jean có vài nếp nhăn và thay áo sơ mi mới vì chiếc áo đã bị dính đầy nước miếng của bé Sarah. Cô chọn cái áo sơ mi màu hồng cam được may bằng vải thun mỏng nhìn như vải silk. Cô đưa tay kéo sợi dây cột tóc ra khỏi đuôi tóc. Sau đó, cô bắt đầu chải tóc, cô chải 1 cách tỉ mỉ cho đến khi hài lòng nhìn thấy tóc nằm gọn sau gáy. Cô soi mình trong gương 1 lần nữa, khi thấy hình ảnh của chính mình xuất hiện trong gương 1 cách gọn gàng, cô vội lấy chai nước hoa xịt 1 ít lên vành tai và vội vàng trở ra phòng khách. Ra tới phòng khách, cô chợt ngừng lại như để lấy lại nhịp thở bình thường

Chad đang ngồi trên ghế sofa và Sarah đang ngồi trên đùi anh, quay cái lưng nhỏ bé ra ngoài & hai chân đang đập đập chân vào bụng anh. Ánh mắt anh chợt nhìn cô 1 cách ngưỡng mộ khi Leigh bước tới gần. Anh hít thật sâu và lên tiếng khen ngợi 1 cách cường điệu

- Leigh Bransom, cô thật đẹp - anh nói với 1 giọng khàn đặc

Leigh vội khoanh tay trước ngực trước ánh mắt của anh

- Cảm ơn anh - cô trả lời đơn giản

- Cô không ngại tôi cởi áo jacket ra chứ?

- Anh cứ tự nhiên.

Cô vừa nói vừa đi vào nhà bếp. Bồng em bé trên tay, Chad đứng dậy và theo sau cô

- Tôi rất thích nhà của cô - anh nói

Căn nhà nhỏ của cô được trang trí 1 cách rất nghệ thuật. Phòng khách được dùng hai màu xanh và kem làm cho không khí thêm ấm cúng. Nhà bếp được lát gạch màu xanh ngọc xung quanh cái counter-top. 1 chậu hoa bằng đồng được treo lơ lửng trên 1 cái giàn trên trần nhà. Chad mỉm cười khi đi vào bếp để tránh đụng phải chậu hoa

- Cảm ơn anh! - cô nói, và bắt đầu dọn dẹp những thức ăn cô mua lúc đi làm về

- Khi tôi dọn tới đây, tôi không có ý định dọn vào chung cư, nhưng tôi không muốn phải ở trong 1 căn nhà rộng rãi - cô giải thích trong lúc đặt từng quả trứng vào ngăn đông trứng trong tủ lạnh - 1 căn hộ là giải pháp tốt nhất. Tiền nhà hàng tháng sẽ bao gồm luôn tiền cắt cỏ, và vườn tược. Và nhất là tôi thích hàng xóm gần gũi

Căn nhà hình chữ U được bao quanh bởi khu vườn nhỏ. Anh xóc xóc bé Sarah nhẹ nhàng trong khi anh nhìn qua cửa sổ quan sát xung quanh căn nhà

- Nhà cô thiết kế thật đẹp. Cách trang trí cây cảnh cũng rất tuyệt

Cô cười lớn

- Anh không biết chứ, cỏ và cây đều không có nguồn gốc từ Midland, tôi đã mang chúng về đây từ nơi khác. Sau đó tôi tự trang trí lại khu vườn theo ý mình. Dĩ nhiên, vào mùa này chưa có hoa nào nở, nhưng vào mùa xuân thì những bông hoa nở rộ rất đẹp mắt. Thêm vào đó, thì vào mùa hè, tiền nước cũng tăng lên vùn vụt

- Cô không phải là dân bản xứ à?

- Ba tôi là người của căn cứ không quân. Công việc của ba tôi đòi hỏi phải đi đây đi đó, và công việc cuối cùng của ông là ở Big Spring. Ý tôi là trước khi căn cứ ở Big Spring đóng cửa. Khi ba tôi

về hưu, ba mẹ tôi quyết định ở lại Big Spring. Vào thời điểm đó, tôi đang đi học ở đại học, Greg và tôi sống ở El Paso

- Chồng cô à? - he hỏi nhỏ

- Vâng - cô chột ngừng tay. Đã 1 năm hơn Sách vở viết năm đầu tiên của người goá phụ rất khó sống. Cô chột nghĩ đến ngày Giáng sinh đầu tiên, ngày sinh nhật, kỷ niệm. Tất cả những thời gian nặng nề, những sự bất đồng về công việc làm

của Greg, tất cả đã được xem như là 1 hoài niệm hạnh phúc

- Cô nói anh ta là 1 người trong tổ chức chống ma túy? - anh hỏi - Vậy công việc của anh ta có ảnh hưởng gì tới cô không?

Cô không thấy trong câu hỏi của Chad có ý tìm hiểu về công việc của Greg và cái he quan tâm là 1 chuyện khác. Anh có vẻ chờ đợi câu trả lời của cô

- Tôi ghét công việc đó. Greg và tôi đã sống rất hạnh phúc chỉ trừ những gây gổ về công việc mà anh ta đang làm. Tôi đã van xin anh ta tìm 1 công việc khác, tuy nhiên.... - Cô đóng ập cửa tủ lạnh lại và bắt đầu xếp những vật khác vào tủ

- Còn anh? Anh vẫn làm thợ máy chứ?

- Thợ máy?

- Anh nói anh làm công việc coi sóc hệ thống máy của máy bay mà. Tôi nghĩ anh phải là thợ máy

- Ô... phải rồi, tôi có làm việc với hệ thống máy đôi khi. Tôi phải thiết kế hệ thống bảo hiểm - anh nhìn sang nơi khác như muốn chấm dứt câu chuyện về đề tài đó và cô cũng không muốn hỏi gì thêm. Có thể việc làm của anh không vững chắc và chỉ làm việc khi người ta cần. Bộ đồ anh đang mặc có lẽ đã được mua trong thời điểm anh có việc làm tốt. Bộ quần áo được bảo quản tốt và vẫn được mặc vừa khít

Thức ăn được dọn ra đầy bàn. Chad mang nồi của Sarah vào bếp và giúp Leigh mở hộp thịt nguội Em bé được đặt trong nồi, trong khi họ dùng bữa ăn tối

- Cô có đi làm không, Leigh? - Chad hỏi, và cắn 1 miếng bánh mì pháp đã được phết bơ

- Vâng, nhưng khó mà nói cho anh hiểu công việc tôi làm - cô cười - tôi trang trí trong shopping malls

Anh nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên và Leigh bật cười

- Cô hãy nói rõ hơn 1 chút? - anh nói khi anh nuốt 1 miếng bánh mì lớn

- Tôi trang trí trong shopping mall. Anh có bao giờ thắc mắc tới ai là người đã treo những giỏ hoa lớn trong mall? hay là người nào đã thay đổi những chậu hoa được đặt xung quanh những bồn nước nhân tạo trong mall? hay những căn nhà tuyết cho ông già Santa - đó là những việc mà tôi hiện tại đang làm

Anh đặt cái đĩa xuống đĩa và nhướng đôi lông mày khi nhìn về phía cô

- Tôi có thấy... nhưng tôi không bao giờ nghĩ tới ai là người đã là. Vậy là cô làm việc trong mall?

- Không có. Tôi chỉ làm cho họ theo hợp đồng cơ bản. Tôi có làm việc trong 1 vài cao ốc văn phòng nữa Nhưng thường họ chỉ cần trang trí cho mùa Giáng Sinh mà thôi Đôi khi, lễ Phục Sinh. Tôi nói cho họ biết họ cần mua những gì, họ đi mua và tôi chỉ việc trang trí thôi

- Thật tuyệt vời - Cô cười

- Công việc nặng nhọc nhất là cho những bà mẹ độc thân. Tôi làm việc tại chỗ của tôi, dĩ nhiên

là có thời hạn. Tôi trả tiền mượn sinh viên làm những việc khó khăn, khiêng đồ giúp tôi, trừ những khi làm việc trong mall. Những người kỹ sư tại nơi đó sẽ giúp tôi. Nhưng trong mall họ chỉ thay đổi cách trang trí chừng 5 lần 1 năm thôi. Trong thời gian đó, tôi có thời gian suy nghĩ sẽ trang trí như thế nào cho lần tới.

- Làm thế nào mà cô tìm được công việc này?

- Thật ra thì công việc tìm đến tôi. Tôi có 1 người bạn chuyên trang trí cho nhà băng ở El Paso. Tôi có giúp cô ta 1 thời gian. Sau đó, cô ta được người ta mời tới làm cho 1 vài shopping mall ở vùng này. Cô ta đã từ chối, và giới thiệu tôi với họ. Dĩ nhiên, họ không biết tôi đang có mang khi ngày đầu tiên tôi tới nhận việc, nhưng sau đó thì không ai nói gì, kể cả khi bụng tôi càng ngày càng lớn.

- Có thể không phải. Tôi tin rằng họ hài lòng với cách trang trí của cô, vả lại thời buổi này, phụ nữ có mang đi làm là chuyện bình thường.

Cô cười.

- Có thể anh nói đúng. Nhưng dù sao, tôi cũng biết ơn họ.

Họ đã dùng bữa cơm tối và sau khi dùng kem tráng miệng, anh hỏi:

- Cô không ngại nếu tôi muốn dùng thêm 1 ly cà phê chứ?

Leigh đánh rớt cái muỗng xuống đĩa.

- Ô, Chad...tôi không có dùng cà phê. Tôi không có uống cà phê cho nên...

- Cô không uống cà phê à? Tôi nghi ngờ không biết cô có phải là sinh ra ở đây hay không? -

Cô cúi mặt xấu hổ mặc dù cô cũng biết rằng anh chỉ trêu ghẹo cô mà thôi.

- Tôi xin lỗi.

- Không có gì - anh nói - tôi có thể thay thế bằng 1 tách trà.

Trong lúc Leigh dọn dẹp bàn ăn, Chad cho Sarah ăn kem, bắt gặp lúc anh đang dứt cho bé Sarah cô la lên.

- Chad, anh cho con bé ăn kem à?

- Con bé thích ăn mà! - anh trả lời với vẻ ngây thơ và cười.

- Con bé đã nặng cân lắm rồi, không thể ăn kem đâu.

Chad đưa mắt nhìn Leigh như ước lượng thân hình của cô.

- Tôi chỉ có thể nói là cả hai mẹ con cần phải ăn thêm 1 ít đồ bổ.

Cô cắn nhẹ lưỡi 1 cách bối rối và đùa.

- Tôi đã rất khó khăn để xuống cân sau khi sinh bé Sarah - cô nói 1 cách khó khăn.

- Cô đã rất thành công - ánh mắt anh rớt xuống ngực cô với cái nhìn như xuyên qua lớp áo sơ mi, cô cảm thấy ngực cô căng lên như muốn tung ra khỏi lớp áo mỏng. Cô vội vàng bồng bé Sarah để che đi sự bối rối của mình.

- Con bé đến giờ đi ngủ rồi, tôi nghĩ tôi nên cho con bé vào phòng.

- Để tôi giúp cô - anh đứng dậy khi cô đưa tay bồng lấy bé Sarah. Anh đưa tay ra giành con bé trở lại nhưng mắt vẫn không rời Leigh.

- Tôi làm được mà, anh cứ tự nhiên. Tôi sẽ trở lại ngay, con bé sẽ ngủ ngay thôi.

Cô đi như chạy vào phòng ngủ. Sau khi vào tới phòng ngủ cô hít 1 hơi thở sâu vào để lấy lại bình tĩnh. Hai mẹ con vẫn ngủ chung 1 phòng, vì bé Sarah còn quá nhỏ, cô không thể cho con

bé ngủ riêng 1 mình.

Cô cố gắng tập trung để đỡ bé Sarah ngủ, và chỉ trong chốc lát, con bé đã rơi vào giấc ngủ ngon lành

Chad đang đi qua đi lại trong phòng khách khi Leigh trở ra phòng khách.

- _Con bé sao rồi?

- Ồ, không sao, con bé đã ngủ say rồi

- Như vậy có nghĩa là con bé rất hạnh phúc vì có cô là 1 bà mẹ tốt, 1 bà mẹ đảm đang

- Tôi hy vọng mình sẽ được như anh nói - cô nói 1 cách nghiêm túc - Tôi lo lắng con bé sẽ ra sao nếu như chỉ có 1 mình tôi... - cô đột nhiên ngừng lại

- Người cha?

Cô quay mặt đi nơi khác

- Vâng

Chad bước lại gần cô. Anh đứng gần đến nỗi cô có thể cảm giác được hơi thở nóng hổi của anh, cô muốn nhích ra xa, nhưng đôi chân không thể cất bước

- Như vậy có nghĩa là cô không cần có 1 người đàn ông bên cạnh? Tôi có thể hiểu như vậy được không?

Bây giờ không còn Sarah ngăn giữa 2 người. Hơi thở ấm áp của Chad như lan toả khắp gian phòng lạnh lẽo, như bao trùm Leigh.

- Vâng - cô trả lời anh sau 1 phút suy nghĩ

- Cần hay là không cần?

- Tôi thấy không cần thiết - Cô lắc nhẹ đầu 1 cách bối rối

- Greg? - he hỏi nhẹ nhàng - có phải là lý do mà cô vẫn ở 1 mình?

Cô tránh ánh mắt dò hỏi của anh. Lạy Chúa, đôi mắt của anh xanh và sâu thăm thẳm và..... qua khoảng cổ áo sơ mi không cài nút cổ, vùng ngực vạm vỡ với những sợi lông ngực loăn xoăn như lông lánh dưới ánh đèn vàng. Cô tự nhiên cảm thấy khó thở

- Không.

- Vậy thì là lý do gì?

Cô ngược lên nhìn và cười

- À, thành thật mà nói thì, 1 người mẹ như tôi sẽ không phải là niềm mơ ước của bất cứ người đàn ông nào

Anh cũng cười và nghiêng đầu sang 1 bên. Những sợi gân trên cái cổ mạnh khỏe của anh như căng lên. Mỉm cười, anh nhìn cô

- Không có chuyện gì xảy ra sau khi tôi đưa cô đến bệnh viện chứ?

- Không có

- Vậy là mọi sinh hoạt đã trở lại bình thường?

Cô nghĩ mình sẽ cảm thấy ngược khi nói đến những vấn đề với anh nhưng cô ngạc nhiên khi thấy mình không có cảm thấy như vậy, cô trả lời

- Vâng, tôi đã trả hết tiền viện phí khi tôi tới bác sĩ để kiểm tra sức khỏe lần cuối

Anh thở fào nhẹ nhõm

- Lạy Chúa, tôi đã từng bỏ ra hàng giờ để cầu xin chúa tha thứ những gì tôi đã làm lúc ấy.

- Chad - cô đưa tay ra nắm nhẹ cánh tay anh

- Sau đó anh đã đi đâu? Tôi đã cố gắng tìm anh. Anh đã không có đăng tên trên niên giám điện thoại

- Tại sao?

- Tại sao chuyện gì?

- Tại sao cô lại muốn tìm tôi?

- Tôi muốn trả ơn anh đã giúp đỡ tôi. Tôi... - Cô đột nhiên im lặng

- Tôi sẽ không nhận bất cứ sự trả ơn nào của cô, Leigh - anh nói và nhìn đi nơi khác - Mẹ kiếp - anh chửi thề, và quay lại nhìn cô - Cô nghĩ rằng tôi cần cô trả ơn hay sao?

- Tôi không hề có ý đó, Chad. Tôi chỉ muốn cho anh biết sự biết ơn của tôi đối với anh - cô nói với môi dưới run run - tôi nghĩ nếu không có sự xuất hiện của anh, tôi sẽ chết mất. Sarah cũng có thể.....

- Shhhhhh - anh nói, bước tới và kéo cô lại bằng cánh tay rắn chắc của mình. Siết chặt cô vào ngực mình - tôi thực sự không cố ý làm cô thất vọng, tôi nghĩ tôi đã thành công khi có 2 người phụ nữ vì tôi mà rơi lệ - anh đùa.

Cô cười nhỏ trong lúc mặt vẫn còn dựa vào lồng ngực rộng lớn của anh. Cơ thể anh toát ra mùi thơm thật dễ chịu, nồng nàn và ngây ngất

Anh dùng ngón tay nâng cằm cô lên cho đến khi ánh mắt hai người gặp nhau

- Em có còn nhớ chuyện gì đã xảy ra tại bệnh viện trước khi anh bỏ đi hay không?

Cô nuốt nước miếng 1 cách khó khăn

- Anh đã mua cho em 1 bó hoa

- Và gì nữa?

Cô cố gắng cúi đầu xuống thấp, nhưng anh cản lại, nhìn sâu vào mắt cô anh hỏi lại:

- Và còn gì nữa?

- Anh đã hôn em

1 cách chậm rãi, anh nói

- Anh không biết em có còn nhớ hay không - vừa nói, anh đưa tay vuốt nhẹ lên bờ môi quyến rũ của cô - vì lúc đó em đang say thuốc cho nên có thể em đang trong trạng thái mơ màng nên không cự tuyệt nụ hôn của anh.

Cô cup mắt xuống 1 cách thẹn thùng

- Em nghĩ có lẽ bị ảnh hưởng của cả hai

Cô như cảm thấy được từng nhịp đập của trái tim trong lồng ngực anh

- Nếu như anh muốn làm lại 1 lần nữa?

Cô vẫn không nhìn anh, anh gọi nhỏ

- Leigh?

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh

Hơi thở ấm áp của anh mơn man trên mặt cô trước khi đôi môi anh áp vào miệng đang hé mở đón chờ bờ môi của anh. Cô cảm thấy sự nhẹ nhàng nhưng không kém phần cuồng nhiệt trong

nụ hôn của anh. Anh thưởng thức đôi môi ngọt ngào cô 1 cách dịu dàng. Anh nói rộng vòng tay trong lúc bàn tay anh vuốt ve lưng cô 1 cách nhẹ nhàng, âu yếm

Cô cảm thấy lưỡi ấm áp của anh khẽ tách miệng cô và ve vuốt lưỡi cô 1 cách thêm khát. Như 1 cánh hoa, nở rộ dưới ánh nắng mùa xuân. Oà vỡ cảm xúc cổ gằng kèm chế từ lúc gặp lại nhau, họ siết chặt lấy nhau, trao nhau từ hơi thở, môi họ bám riết lấy nhau như không có gì có thể tách rời. Họ cứ hôn mãi... hôn mãi.....

Như không còn kèm chế được mình, anh áp mạnh miệng mình vào đôi môi mọng lên và bắt đầu dùng lưỡi thăm dò từng góc, từng nơi trong cái miệng ấm áp của cô, anh dùng môi ngậm lấy lưỡi cô, cắn nhẹ nhẹ làm cả người cô nóng rực lên, cô rướn người lên áp chặt thân mình vào cơ thể cứng ngắt của anh. Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, bám chặt như thể chỉ cần cô buông tay, cả thế giới sẽ biết mất trong tầm mắt.

Cô cảm thấy như mình như vừa được tiếp thêm năng lượng khi cô đưa mình áp sát vào anh. Ngực cô căng lên ép chặt vào bộ ngực nở nang của của anh. Tiếng rên nho nhỏ thoã mãn thoát từ trong cổ họng của anh. Bàn tay anh vẫn vuốt ve lưng cô, bóp nhẹ nhẹ, như đùa nghịch với từng cái xương sườn. Với 1 sự dịu dàng, anh ôm cô sát vào mình

Các giác quan trên người của anh như vừa được đánh thức đang thúc giục anh tìm hiểu hơn về Leigh. Như cảm giác được sự đổi đó, cô uốn người ra phía trước, áp chặt vào anh như muốn hút lấy sự hấp dẫn của cơ thể anh, lúc này đang căng lên cứng ngắt vì thêm khát. Nụ hôn của anh trở nên cuồng nhiệt. Anh thăm dò, thám hiểm miệng 1 cách tỉ mỉ, cái lưỡi ấm áp của anh đi sâu vào miệng cô....

Anh hôn cô với tất cả sự nồng nhiệt và thêm khát. Cơ thể anh cứng ngắt. Anh bất chợt cảm thấy ngại ngùng với chính mình. Nhưng như không kèm chế được sự thêm khát, thúc giục của các giác quan. Đòi hỏi và trao nhận. Anh lại chiếm hữu đôi môi của cô. Leigh như uống được sự ngọt ngào từ đôi môi đam mê của anh, lưỡi anh như những giọt mật ngọt đọng đầy miệng cô, lan toả khắp cơ thể cô, và cô thấy mình đáp lại nụ hôn của anh cũng với 1 sự thêm khát đã được anh đánh thức sau 1 giấc ngủ dài

Họ cứ hôn mãi, hôn mãi cho tới khi cảm thấy nghẹt thở, họ mới rời nhau. Anh ôm siết cô vào cơ thể nóng hổi của mình. Cô vòng tay ôm lưng anh. Cả hai cùng im lặng

Anh buông cô ra 1 cách nhẹ nhàng sau khi vuốt thẳng lại mái tóc sau lưng cô. Chồm nhẹ tới trước, anh hôn nhẹ vào môi cô

- Ngủ ngon, Leigh. Hẹn gặp lại.

Khi đi ra tới cửa, anh chợt quay lại và nói:

- À quên cảm ơn bữa ăn tối của em.

CHƯƠNG 3

Cuồng đồng hồ báo thức réo 1 hồi dài rồi tắt ngấm, Leigh vẫn chưa chịu rời khỏi giường. Thật ra không cần đồng hồ báo thức, cô vẫn có thể dậy đúng giờ. Cô đã không sao ngủ được và bình mình đã mang cô ra khỏi trạng thái bình bồng, khó chịu suốt cả đêm hôm qua

Cô đã lặng thinh ngồi nhìn khi Chad lặng lẽ cầm chiếc áo jacket, mặc vào và đi ra cửa. Trước khi đi ra khỏi cánh cửa, anh còn quay lại nháy mắt với cô. Cô ngồi nhìn sững cánh cửa trong 1 lúc, như không tin xuất hiện của Chad Dillon và những gì vừa xảy ra là sự thật.

Thật ra anh là người như thế nào? Ở lần đầu tiên, cô thấy ở anh một sự bẽ bối và là người nguy hiểm. Nhưng sự giúp đỡ hết sức nhiệt tình và cách anh xử lý sự việc 1 cách tỉ mỉ và khoa học đã làm cô thay đổi cánh đánh giá về con người anh.

Vào ngay cái lúc anh rời bệnh viện, cô thấy anh giống như 1 viên ngọc sáng lấp lánh nằm lẫn lộn trong sỏi đá. Chỉ mới tối hôm qua thôi, thái độ & cử chỉ của anh càng làm tăng thêm sự ngưỡng mộ của cô đối với anh. Trang phục của anh thật sang trọng và tao nhã, cách cư xử của 1 người có nền giáo dục tốt. Và nụ hôn của anh.....

Anh tán tỉnh cô và ngược lại, cô cũng thấy mình bị sức lôi cuốn của anh làm mê hoặc. Cô không hiểu rõ anh đã làm công việc gì hàng ngày, anh đang sinh sống ở đâu. Cho tới giờ phút này, cô chỉ biết anh là 1 người vô cùng xa lạ, 1 người đã giúp đỡ trong lúc cô đang đau đớn dọc đường vào 4 tháng trước

Cô nằm trên giường, miên man nhớ đến nụ hôn khao khát của anh đã khiến cô như bị cuốn hút theo. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể dễ dàng bị lôi cuốn đến như vậy. Cô và Greg đã sống với nhau 1 thời gian dài, tuy nhiên cô chưa bao giờ có cảm giác thèm khát như cô đã có với Chad vào tối hôm qua.

Một lúc lâu sau khi Chad bỏ đi, cô vẫn còn cảm thấy trong người mình hừng hực cái cảm giác nóng bức, cái cảm giác thiếu thốn và đòi hỏi 1 cái gì đó làm cổ họng cô khô khan, nhức nhối

Sau đó, cô đi vào phòng mình, ôm chặt cái gối ôm vào trong lòng để cảm giác của mình trôi về Chad, về người đàn ông đã đánh thức mọi giác quan trên con người cô. Mùi cologne nhẹ nhẹ hấp dẫn vẫn còn vương vấn trên tóc cô. Cô trần trọc trở mình liên tục, khiến cho chiếc áo ngủ như quần sát vào người mang lại cảm giác thật lạ lẫm khiến bộ ngực cô căng cứng. Cái cảm giác như đang nằm trong vòng tay mạnh mẽ của Chad, cô nhưng cảm thấy được từng âm thanh, từng hơi thở, từng cái vuốt ve và mùi đàn ông cứ quần bên cô. Cô như vẫn còn cảm thấy vị ngọt ngào do nụ hôn của Chad mang lại vẫn còn đọng nơi đầu lưỡi, trên đôi môi như sưng mọng lên vì những nụ hôn thèm khát của Chad. Cả đầu óc cô quay cuồng vì Chad, cô cảm thấy mình "cần" 1 người đàn ông vào lúc này.

Mặt cô chợt đỏ bừng vì xấu hổ và vì cảm giác tội lỗi, cô vùi mặt trong cái gối bông. Đã bao lâu rồi cô chưa từng có cái cảm giác này? 1 năm, sau sự ra đi của Greg. Hay là cảm giác bối rối của một bà mẹ độc thân khiến cô có những ý nghĩ như vậy, Leigh biết, cô cần 1 người đàn ông, chăm sóc cô, vuốt ve cô

Không phải 1 người đàn ông, mà là Chad, chỉ có Chad

Cho tới tận lúc này, khi bình minh ló dạng, cái cảm giác đó vẫn còn bao trùm lấy cô "Thật là ngu xuẩn, không thể nào ", cô tự rửa thắm khi cô mặc áo khoác ngoài và đi xuống giường

Sarah cựa quậy khi Leigh dựa vào thành nôi

- Chào buổi sáng, sweetheart

Cô bồng Sarah lên, mặt Sarah tựa lên vai

- Mẹ thay tả mới cho con, xong rồi 2 mẹ con mình cùng ăn sáng

Vừa nói, cô vừa cởi tả cũ

- Chúng ta có thể sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh ta, Sarah - cô nói với con bé - anh ta chỉ tới để thỏa mãn tính tò mò xem mẹ con mình sống thế nào mà thôi - cô quần cái tả cũ lại và mặc 1 cái mới cho Sarah và bế con bé đi vào nhà bếp

- Anh ta đã hôn mẹ, thế thì sao nào? nụ hôn của anh ta thật điêu luyện. Không biết anh ta đã hôn bao nhiêu người phụ nữ, bao nhiêu nụ hôn để đạt được trình độ như vậy. Biết đâu anh ta bị người tình cho leo cây vào giờ cuối, cho nên không có việc gì làm, thế là anh ta ghé thăm mẹ con mình. Con nghĩ sao, Sarah?

Sarah thối phù phù khi cô đưa cái thìa cereal & sữa tính đút vào miệng cô bé

- Anh ta thật hấp dẫn. Cao lớn, rắn chắc và....đầy nam tính. Sarah, khi anh ta ôm mẹ vào lòng, cả người mẹ như muốn tan rã ra. Nhưng anh ta thật là dịu dàng - cô nói nhanh, và lau miệng cho cô bé bằng khăn giấy ướt - anh ta quả là 1 người nghệ sĩ bậc thầy. Đôi môi anh ta....và vòng tay....Mẹ không thể nào diễn tả được cái cảm giác đó như thế nào....nhưng mẹ biết cái cảm giác đó không phải là cái cảm giác mẹ đã có lúc anh ta ôm mẹ trong lúc mẹ cố gắng sinh con ra đời.

- Mẹ không thể nào tưởng tượng được tại sao mẹ lại có ý nghĩ như vậy.... khi nào con lớn, con sẽ hiểu, Sarah

Chad luôn luôn là đề tài chính trong câu chuyện giữa hai mẹ con trong suốt bữa ăn sáng ngày hôm đó, nhưng Sarah có vẻ không phiền lòng gì. Cô bé vẩy nước tung toé khắp nơi trong phòng tắm, trong lúc nghe mẹ cô không ngớt bàn luận về Chad. Khi 2 mẹ con thay đồ sữa soạn ra khỏi nhà, câu chuyện về Chad vẫn còn đang là đề tài nóng bỏng

o o o

_Tôi muốn những vật treo này khi mọi người nhìn vào sẽ có cảm tưởng là nó đang bay, chứ không phải giống như có ai đó đem treo chúng trên trần nhà - Leigh nói với nhóm thợ phụ giúp trang trí đang đứng xung quanh cô - Các anh hiểu ý tôi chứ? Cái xe nai kéo của ông già Santa phải giống như đang bay. Nào bây giờ bắt tay vào việc - cô đưa mắt nhìn lên trần nhà ước lượng - xem nào, tôi nghĩ ít nhất là khoảng 2.5 feet đo từ trần nhà xuống. Mọi thứ phải bảo đảm 1 cách an toàn.

- Chuyện gì sẽ xảy ra khi cỗ xe và những con nai to lớn này rơi xuống làm bị thương khách mua sắm?

Giọng nói trầm ấm vang lên bên cạnh ngay sau lưng thật quen thuộc. Cô quay nhanh lại và nhận ra Chad đang đứng ngay sau lưng.

- Chào! - anh cười - anh sẽ thừa kiện nếu Rudolph rớt trúng anh khi anh đang mua sắm quà Xmas đấy.

- Sẽ không đâu - cô khẳng định - nó được làm bằng giấy bồi & bên trong trống rỗng, rất nhẹ

- Anh cũng vậy. Ý anh muốn nói là bụng anh cũng đang trống rỗng. Anh mời em ăn trưa?

Cách trang phục của anh lúc này trông giống như dân Cowboy. Chỉ khác là quần jean và áo sơmi trắng thơm và sạch sẽ chứ không dính đầy dầu mỡ như lần đầu tiên. Cô không ngăn được mình khi đưa mắt nhìn xuống cặp chân thon dài rắn chắc của anh. Đôi giày cũ kỹ đã được thay thế bằng đôi giày da đánh xi bóng loáng.

- Hey, Chad, khỏe không?

Cô ngạc nhiên khi thấy 1 vài người thợ đang làm việc cất tiếng chào anh

- Khỏe, George, Burt. Hey, Hal. mọi người sao?

- Cũng bình thường thôi. Công việc có gì mới mẻ không?

Chad đưa mắt nhìn trộm về phía Leigh

- À không, không có gì đặc biệt

- Sao tôi nghe có 1.....

- George, tôi phải đưa cô nàng đặc biệt này đi dùng bữa trưa. Tôi không muốn làm tốn thời gian của cô ấy, khi khác nói chuyện sau.

Mọi người đưa mắt nhìn Leigh và cười 1 cách có ý nghĩa. Chỉ 1 phút trước đây, họ còn thấy nàng với hình ảnh 1 phụ nữ mạnh mẽ lãnh đạo mọi người 1 cách tài tình, sáng suốt; nhưng hiện giờ, nàng như 1 người phụ nữ nhỏ bé, yếu đuối. Cô cảm thấy má mình nóng bừng khi Chad khoác tay lên vai cô. Cố gắng lấy lại sự tự chủ, cô nói với mọi người đang làm việc

- Tôi nghĩ bây giờ ai cũng đói rồi - cô nói - các anh hãy đi ăn trưa, và trở lại đây sau 1 tiếng đồng hồ

- Anh nghĩ phải 2 tiếng mới đúng - Chad lên tiếng sửa lại

Tiếng cười càng lúc càng lớn, mọi người nhìn nhau ra chiều hiểu ý.

1 cách điệu dàng, Chad dìu cô bước đi

- Văn phòng của em ở đâu?

- Kế bên Sakowitz

- Em cần phải ghé văn phòng lấy áo khoác, ngoài trời lạnh lắm

- Chúng ta không cần phải đi đâu xa, trong này cũng có 1 tiệm ăn.....

- Đồ ăn ở đây không có ngon. Anh thì đang đói quá rồi. Thêm vào đó, anh hứa với Sarah là sẽ giúp em lên cân đó mà - anh không để cho cô có thêm ý kiến nào nữa

- Em gọi Sarah ở đâu, có gần đây không?

- 1 bà hàng xóm gần nhà có giữ baby. Em gọi Sarah ở đó, trong những ngày em cần phải có mặt ở chỗ làm việc

-Ồ, chút nữa anh quên mất - anh nói, và lấy 1 tờ giấy nhỏ trong túi áo ra đưa cho cô - đây là số phone của anh. Nó không có trong danh bạ điện thoại, vì anh thường không có nhà. Cho nên anh thấy không cần thiết phải list trên danh bạ - anh cười

- Cám ơn - cô nói, và tự nhủ không biết nên gọi anh vào dịp nào nữa

- Cứ tự nhiên gọi cho anh khi nào em rảnh nhé - anh cười khuyến khích

Họ đi thông thả giữa dòng người đi mua sắm hướng về phía văn phòng mà siêu thị dành riêng cho cô trong thời gian cô làm việc ở đây. Nó nằm ở giữa khu nhà vệ sinh cho khách mua sắm và điện thoại công cộng. Sau khi Leigh lấy áo khoác, họ đi ra xe bằng lối ra gần đó

Chiếc xe của Chad vẫn phủ đầy bụi bặm như trước và bắt đầu miễn cưỡng nổ máy dưới thời tiết lạnh lẽo, nhưng Chad vẫn thông thả lái chiếc xe ra khỏi khu đậu xe hướng ra đường lớn. Anh dường như đã dự định đi đâu, và không cần hỏi ý kiến của Leigh

- Chad, anh sống ở Midland à? vậy tại sao George & những khác họ quen anh vậy?

- Anh sinh ra ở đây và dời tới Midland khi học trung học trước khi anh vào học ở trường kỹ thuật. Mọi người sống ở đây khá lâu, đều quen biết tụi anh

Cô nghe anh nói xong, rồi hỏi tiếp:

- Vậy anh vẫn sống ở đây à?

- Đúng vậy, nhưng anh phải đi xa thường xuyên

- Công tác?

Anh cho xe quẹo về hướng trái trước khi trả lời 1 cách vắn tắt

- Ừ

Cô hắng giọng trước khi hỏi tiếp:

- Công việc anh làm là gì? George có hỏi thăm về công việc của anh. Không phải anh vẫn làm việc với hệ thống máy bay sao?

Cô biết có 1 vài phi trường cá nhân ở Midland. Rất nhiều công ty khai thác dầu có máy bay dò thám riêng của họ

- Ừ, anh vẫn làm những công việc đó

Anh ngừng xe lại trước 1 nhà hàng, mở cửa và bước xuống xe đi vòng qua bên cô để mở cửa xe cho cô. Gió thổi thật mạnh khi họ đi từ parking lot tới cửa nhà hàng. Leigh không chú ý đến quãng đường mà Chad lái xe đi qua, cho nên khi gần tới nhà hàng, cô ngửi thấy mùi thịt nướng, cô mới biết nhà hàng mà họ dùng bữa trưa là 1 nhà hàng BBQ. Mùi thơm của vị cay cay và mùi khói làm vị giác của cô như được đánh thức

Từ hộp âm nhạc ở 1 góc fòng, Willie Nelson đang năn nỉ mấy bà mẹ hãy coi con của họ, đừng để chúng chạy fá lung tung. Dọc theo quầy ăn là những cái ghế ngồi cao, ở đó có 1 người đàn ông mặc áo jacket bên ngoài, quần Jean dính đầy dầu mỡ, và mang một đôi giày boot kiểu dành riêng cho xe 2 bánh

Chad nắm nhẹ cánh tay Leigh và đưa cô đi về hướng bàn ăn dọc theo những ô cửa sổ đã được dán giấy kiếng màu, những ô cửa bị hoen ố bởi bụi và dầu mỡ. Anh nhích người ngồi xuống chiếc ghế da dài màu đỏ đối diện với cô, gỡ chiếc nón xuống và treo nó trên cái móc gần của sổ. Anh đưa tay lên vuốt lại mái tóc. Leigh nhìn thấy hành động đó ở anh biểu lộ 1 sự cuốn hút kỳ lạ đối với cô

- Em có cần anh giúp treo cái áo khoác lên không? - anh hỏi khi thấy cô cởi chiếc áo ra

- Ồ, không cần, cảm ơn anh. Em nghĩ để đây được rồi

- Cái áo em mặc thật đẹp đấy - anh nói trong lúc ánh mắt anh nhìn vào chiếc áo sơ mi màu đen bó sát ôm lấy bộ ngực tròn trĩnh và từ từ du lịch xuống cái dây thắt lưng được dệt có màu sắc được cột 1 cắt quyến rũ quanh vòng eo thon thả, quần tây đen vừa khít, ôm lấy bộ mông rắn chắc và bộ đùi thon dài.

- Có lẽ anh đã nói sai, chính em làm cho những trang phục trên người thêm đẹp

- Cảm ơn anh, anh cũng vậy - cô hy vọng anh không cảm thấy ả ý gì qua lời khen ngợi của cô, nhưng cô e ngại rằng mình sẽ lộ ra rằng anh đang cuốn hút cô bởi cái giọng trầm ấm của anh

Chad đưa tay lên vẫy người cô hầu bàn đang đứng sau quầy ăn và cô đánh 1 vòng đi tới bàn của họ

- Em muốn uống gì? - anh hỏi Leigh

- Trà lạnh

Anh cười thoải mái - em đã trở thành người bản xứ cho dù em có muốn hay không. Trà lạnh không phải là thức uống theo mùa ở xứ này, nó được mọi người dùng quanh năm

- Hi, Chad - cô hầu bàn lên tiếng chào khi đi thông thả tới bàn của hai người. Bộ ngực to lớn của cô làm bung chiếc áo thun đồng phục màu xanh nhạt, cô đeo đôi bông tai bằng đá lỏng lánh sắc sỡ dưới bộ tóc màu bạc kim được xịt keo bung lên. Cách trang phục của cô có vẻ phù hợp với người ở miền sa mạc Las Vegas, trong khi ngược lại Leigh trang phục lại mang đậm vẻ quý phái của những công nương miền Tây trong những bộ phim về thời xưa - anh vẫn khỏe chứ?

- Khỏe, Sue. Jack sao rồi?

- Vẫn bình thường và to béo. Anh có bao giờ trông thấy anh ta khá hơn tí nào chưa? - cô cười 1 cách cợt nhả - Anh đi đâu thời gian qua, Chad? Chúng tôi ai cũng nhớ đến anh khi anh vắng mặt trong bữa khiêu vũ mấy tuần trước.

- À, tôi đi xa

- Công việc quan trọng à?

Anh nhún vai, và đánh trống lảng

- Đây là Leigh Bransom. Cô ta cần 1 ly trà lạnh

- Hi, Leigh - Sue nói và cười rộng tới mang tai để lộ hàm răng vàng choé - Còn anh, Chad? Anh muốn uống gì?

- À, cho tôi 1 chai beer lạnh?

- Đấy mới đúng là Chad - Cô lại cười lớn - tôi sẽ mang tới ngay sau đó sẽ lấy order?

- Em thích BBQ không? - anh hỏi Leigh, và mở tờ menu ra xem

- Vâng - cô trả lời chậm rãi.

- Chỉ 1 món đó thôi à? - anh hỏi

Cô cười - Em thường không ăn no vào bữa ăn trưa

Anh chống tay trên cái bàn phoocmica màu xanh lá cây và hướng gần tới cô

- Em lại ăn kiêng trong lúc cần phải chăm sóc bé Sarah ư?

Leigh cảm thấy nhưng có 1 chiếc đĩa thần kỳ diệu vừa xoay trên người cô và làm cả người cô như phải chịu 1 sức nóng nào đó. Cô cup mắt nhìn xuống đôi bàn tay Chad đang chấp tay đặt trên bàn gần miếng khăn giấy gói nĩa, muỗng và dao. Những ngón tay của anh thon dài, chắc chắn, sạch sẽ và lớp da màu đồng với những sợi lông màu nâu. Cô cảm thấy sức hấp dẫn, sự ấm áp của nó. Anh đã bế bé Sarah khi em bé còn đang ướt nhep nước màng ối. Anh đã từng nhìn Leigh khi cô nâng bầu vú cho bé Sarah bú trong xe. Anh đã từng sờ mặt bé Sarah khi Sarah đang ngậm vú mẹ

Cho tới bây giờ, bàn luận về những chuyện đó vẫn khiến cô bối rối. Kể từ nụ hôn vào tối hôm qua. Mọi sự việc bỗng dưng thay đổi. Không kể tới nụ hôn tạm biệt trong bệnh viện. Đó chỉ là 1 nụ hôn giữa hai người bạn, 1 nụ hôn chúc mừng cho 1 sự thành công nào đó. Nhưng tối qua, nụ hôn đã mang 1 tính chất khác. Cái lưỡi mềm mại, nóng hổi của anh đã làm kích thích những nhu cầu tình dục trong cô mà cô đã để nó ngủ quên từ khi Greg qua đời, chính Chad đã đánh thức nó và khiến cho nó trỗi dậy mạnh mẽ trong cô. Nhưng tất cả những cái đó chỉ là những ý nghĩ trong đầu của riêng cô. Có lẽ anh.....

- Leigh?

Cô ngẩng đầu nhìn lên và biết là anh đã đoán được ý nghĩ trong đầu của cô. Đôi mắt xanh biếc sáng rực của anh nhìn chăm chặp vào cô, nhưng muốn thấu suốt những ý nghĩ thầm kín nhất trong đầu cô.

- Anh vẫn nhớ - anh nói khẽ khàng - Anh nhớ 1 cách rõ ràng, như đang ôm em trong vòng tay, thân thể mềm mại, màu da, mọi thứ ở em. Anh đã từng mơ thấy em trong vòng tay anh cả ngàn lần. Nhất là những khi anh cô đơn, nằm trên giường ngủ. Và mỗi lần như vậy, anh lại cảm thấy ước muốn đến nhúc nhối được sờ vào em như anh đã từng làm. Anh vẫn nhớ rất rõ, và anh nghĩ em cũng như anh

Họ như bừng tỉnh khi nghe giọng nói vang lên

- Thế nào? đã quyết định dùng gì rồi? - Sue hỏi, tay cầm viết chì sẵn sàng chờ ghi lại món ăn khách yêu cầu.

Chad hắng giọng

- Leigh?

Mặc dù không nhìn menu, nhưng cô trả lời 1 cách nhanh chóng

- Làm ơn cho tôi 1 phần thịt nướng BBQ sandwich

Chad nói

- Cho tôi 2 phần như vậy, cho thêm sốt, nhưng đừng cho hành - anh cười 1 cách nghịch ngợm khi bắt gặp cái nhìn đầy ý nghĩa của Sue khi anh yêu cầu không lấy hành trong phần sandwich - thêm 1 phần khoai tây chiên. À không 2 phần

- Tôi sẽ làm 1 phần salad với nước sốt kem chua, cái loại mà anh vẫn thường thích - Sue nói thêm

- 2 phần salad

- Chad, em nghĩ 1 phần là đủ rồi... - Lời phản đối của Leigh bị cắt ngang bởi tia nhìn đầy đe dọa của Chad

Sue cười lớn

- Lần này anh gặp phải cô nàng mỏng manh rồi, Chad

Ánh mắt của anh vẫn không rời khuôn mặt bối rối của Leigh - tôi thích mẫu người như vậy mà.

- Well, họ cũng thích mẫu người như anh, Chad - Sue nói, đập nhẹ lên vai Chad trước khi bỏ đi.

"Mọi người đều thích anh", Leigh thầm nghĩ. Trong khi họ cùng nhau bữa ăn đầy ắp, Chad nói chuyện với hầu hết mọi người phụ nữ có mặt ở nơi này. 1 người phụ nữ với mái tóc được keo cứng ngắt, móng tay giả được sơn phết 1 cách công phu và trang sức bằng vàng đầy mình tiến tới sát bên bàn họ. 1 cách lịch sự Chad giới thiệu họ với Leigh nhưng bà ta vờ như không nghe. Một cô nàng khác tựa 1 cánh tay lên vai Chad

- Bubba đã xây cho tôi 1 cái hồ trong nhà như tôi đã thích, Chad. Nó có nước nóng ở phần cuối và 1 bar rượu ở phần giữa. Đó là nơi chúng tôi yêu thích nhất hiện nay, ngâm mình trong hồ trong suốt thời gian chiều tối. Với rượu lạnh và nước nóng trong hồ. Tôi nghĩ anh không thể không thích. Anh có thể tới nhà chúng tôi lúc nào anh thích

Lời mời cho mỗi một mình anh, với rượu và vợ của Bubba, 1 ý nghĩ đen tối xuất hiện trong đầu Leigh khi nhóm người đó bỏ đi chỉ để lại 1 mùi nước hoa ngào ngạt. Cô không hiểu 1 thợ sửa máy bay sao lại quen biết những người phụ nữ trong giới thượng lưu như vậy? Và sự quen biết của họ đang ở mức độ nào? 1 giọng nói đầy ghen tị vang lên trong đầu Leigh

Nhưng không chỉ có vợ của Bubba và những người bạn của cô mẫn Chad, 1 phụ nữ đứng tuổi khác cũng chặn đường họ khi họ đi ra quán ăn

- Oh Chad, dạo này thế nào cậu trẻ?

Bà ôm tay Chad 1 cách thân mật và hôn lên má anh

- Lâu rồi không gặp anh? Bạn rộn công việc à? Mẹ của anh khỏe chứ? Tôi có nói ông nhà tôi mới hôm kia thôi là chúng tôi đã lâu không gặp ba mẹ anh. Mọi người đều bận rộn với công việc của mình. Tôi nghĩ tôi vẫn thích cái thị trấn nhỏ của chúng ta lúc xưa hơn, bây giờ có quá nhiều người lạ tới ở. Anh biết đấy? Tôi đã không được gặp ai trong số bạn bè lúc xưa

- Ông bà Lomax, quên giới thiệu với ông bà, đây là cô Leigh Bransom - anh cắt ngang 1 cách lịch sự

- Ông bà khỏe chứ? Leigh vừa kịp cất tiếng trước khi người phụ nữ bắt đầu thao thao bất tuyệt

- Cô thật là xinh xắn đấy! Dĩ nhiên rồi. Chad thì lúc nào chả có những cô nàng bu quanh. Con trai của tôi luôn ghen tị với anh ta đấy. Nhưng cũng đúng, Chad luôn luôn là 1 anh chàng lịch lãm, đẹp trai, nhưng không kiêu căng. 1 chàng trai tốt. Đó là điều tôi luôn nói khi ai hỏi về anh ta, phải không ông. Chad Dillon là 1 anh chàng tốt.

Ông già Lomax không có cơ hội lên tiếng trước khi bị bà vợ lăm chuyện kéo đi nơi khác

- Xin lỗi em - Chad nói - đó là hậu quả của sự tới nơi có quá nhiều người quen biết. Không còn gì là môi trường cá nhân

- Không sao mà, thật đấy - Leigh đáp lại 1 cách uể oải

- Không, anh không thích vậy. Anh muốn chỉ có 1 mình anh với em mà thôi - Trong 1 thoáng, cái nhìn của hai người bắt gặp nhau và Leigh cảm thấy cả người cô như nước đá đang tan dần dưới cái nhìn nóng bỏng của anh - em chỉ ăn có tí xiu vậy sao đủ no?

Cô chỉ ăn có BBQ, không hề đụng tới 1 miếng bánh mì, 1 ít salad và 1 vài cọng khoai tây chiên mà thôi. Cô gạt đầu - Vâng, thức ăn thật ngon, nhưng em quá no rồi.

- Chúng ta hãy đi khỏi nơi này. Nếu không em đừng trách là anh không báo trước mà hôn em giữa nơi đông người này - anh nói thêm 1 cách cảm dỗi

Trong tích tắc, 1 sự rung động mạnh mẽ bao phủ cả con người cô, cô cảm thấy như có 1 ngọn lửa đang được đốt cháy từ trong người, làm cô bị trượt chân khi bàn tay anh nắm nhẹ khuỷu tay cô. Họ ngừng lại trả tiền ở cái quầy cũ xưa đã chiếm phần hết bởi bởi sự trưng bày của những gói thuốc lá, chewing gum, stomach - aid, kẹo, bản đồ chỉ đường, key - chains, và tàn gạt thuốc lá bằng sứ có hình thù như 1 con thú vật

Sau đó họ đi trở ra parking lot, Chad đã đậu xe ở chỗ gần cánh cửa vào quán ăn

- Khi nào thì công việc trang hoàng của em hoàn tất?

- Chủ nhật trước ngày lễ Thanksgiving.

- Trước ngày lễ à?

- Vâng. Vì thứ sáu và thứ bảy sau ngày lễ Thanksgiving là 2 ngày bận rộn nhất trong shopping của mỗi năm. Mọi thứ trong siêu thị đã được sẵn sàng cho ngày Xmas để cho mọi người mua sắm. Nhưng công việc của em thật sự chỉ làm vào những lúc siêu thị vắng người chẳng hạn như lúc họ đóng cửa, cho nên tụi em làm vào ngày Chủ nhật.

- Như người lùn đi ra ngoài mỗi đêm vào lúc giữa khuya để làm đôi giày làm quà tặng cho cô mình?

- Anh cũng biết câu chuyện đó sao?

1 cách bất mãn anh trả lời

- Mẹ của anh vẫn thường kể chuyện cổ tích cho anh nghe trước giờ đi ngủ khi anh còn nhỏ như

các bà mẹ vẫn thường làm.

- Và anh đúng là 1 cậu con trai ngoan - cô nhắc lại lời của bà Lomax - 1 cậu bé tốt.

Chad lăm lăm phản đối:

- Anh nghĩ anh phải thay đổi hình tượng của mình mới được. Ngay bây giờ!

Anh rút ngắn khoảng cách giữa cô với anh và đưa tay sau gáy cô kéo nhẹ cô về phía mình.

- Anh không nghĩ em sẽ không mong muốn anh giữ sự kèm chế của anh như ngày hôm nay. Suốt bữa ăn, tất cả những thứ anh nghĩ đến chỉ là việc này.

Môi anh thật ấm áp, đòi hỏi, khao khát. Anh thật sự mong muốn sự đồng tình ở cô và quả thật anh đã không bị hụt hẫng. Leigh hé môi mình đón nhận lấy bờ môi ấm áp của anh, cũng như anh, cô cũng mong muốn bờ môi mình được mơn man, được khám phá và những sợi thần kinh trong đầu óc lúc này cùng rung lên 1 tần số với anh. Lưỡi anh mềm mại bá chủ lấy miệng cô 1 cách thềm khát, họ trao và nhận với 1 sự nóng bỏng mà chưa bao giờ họ có được từ trước.

Nhẹ nhàng, anh đưa lưỡi mình theo dọc từ má cô tới sau vành tai và thì thầm

- Em vẫn còn nghĩ anh là 1 anh chàng ngoan ngoãn chứ?

Hơi thở của anh nhẹ nhàng mơn man khi đôi môi anh vẫn di chuyển trên mặt cô

- Không - cô thở nhẹ - không!

Anh cầm tay cô và đưa lên môi và đặt những nụ hôn nóng bỏng trên lòng bàn tay của cô. Tim cô đập thình thịch trong lồng ngực

- Anh không biết em nghĩ gì về hành động kỳ quái của anh vào tối hôm qua. Cho nên anh đã không có gọi điện thoại cho em. Anh sợ em sẽ từ chối gặp mặt anh

- Em sẽ không mà.

- Anh không muốn mạo hiểm. Anh phải gặp em hôm nay

- Tại sao, Chad?

Anh dùng ngón tay trở vẽ những vòng tròn vô nghĩa trên những đường gân máu li ti trên cườm tay của cô rồi lại hôn nhẹ lên bàn tay cô, anh nói xuyên qua những ngón tay nhỏ bé của cô

- Bởi vì kể từ lúc anh rời em ở bệnh viện, hình ảnh của em lúc nào cũng nằm trong đầu óc của anh

- 1 bà mẹ ẵm 1 em bé à?

- Không - anh đưa tay lên sờ nhẹ nhàng đôi bông tai của cô - như 1 người phụ nữ mà anh muốn được "tìm hiểu", 1 người mà không có cô ta, anh sẽ không màng tới bất cứ việc gì trong đời. Lạy Chúa, cái cách em nhìn anh, anh có thể nghĩ rằng em sợ anh làm hại em.

- Chỉ 1 thoáng thôi. Anh đúng là 1 người tốt mà.

- Còn em thì thật đẹp.

- Em lúc đó tái mét, nhợt nhạt như người chết.

- Em giống như 1 bức tranh vẽ.

- Phải rồi!

- Della Robbia. Anh có nói với em rồi và anh vẫn nghĩ như vậy. Mỗi lần nhìn thấy em, Leigh, anh lại thấy em càng hấp dẫn.

Anh lại cúi xuống hôn cô, nụ hôn cuồng nhiệt như muốn hút hết mọi sinh lực trong cô. Cô không có cách nào chống lại sự cuồng nhiệt đó ngoài cách cuốn mình theo dòng chảy đam mê

được tạo ra bởi đôi môi ấm áp của anh. Sau khi đắm mình trong nụ hôn, anh bắt đầu đưa môi mơn trớn xuống chiếc cổ thon thả của cô, cả thân người cô như có 1 dòng điện chạy qua, làm cô bỗng trở nên yếu ớt và ngây ngất. Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve cái lưng thon thả, dần dần tiến về phía trước nơi bộ ngực tròn trịa của cô đang nhấp nhô 1 theo nhịp thở hối hả của cô.

- Chad - cô hỗn hển lên tiếng, cố gắng chống lại sự tấn công ồ ạt của anh - em...em phải trở lại làm việc - cô nói, tránh nhìn vào mắt anh và đôi tay vụng về vuốt thẳng lại lại trang phục.

Anh im lặng nhìn cô 1 lúc. Cô biết anh đang chăm chú nhìn mặt cô, cho nên cô không dám ngẩng đầu lên và chăm chú nhìn xuống đùi mình. Cô nghe tiếng anh thở dài trước khi cánh cửa xe bên anh bật mở.

Anh giúp cô ra khỏi xe và nhanh chóng băng qua bãi đậu xe, đi sát vào nhau để tránh những ngọn gió đang thổi vù vù. Tới cánh cửa vào siêu thị, anh kéo cô đi sát vào tường và chắn bên ngoài bằng thân hình to lớn của mình.

- Anh có thể đến nhà em tối nay không? - anh nhìn thấy ánh mắt đề phòng, ngượng ngập nhưng nửa muốn cất lời từ chối ở nơi cô - có lẽ anh quá đường đột nhỉ không, Leigh?

Mặc dù cô đã có những ý nghĩ cuồng loạn trong đầu óc vào tối hôm qua, tuy nhiên cô biết cô không thể tiến tới với 1 mức quan hệ bình thường. Cô còn có Sarah phải chăm sóc, cho nên mọi việc phải suy nghĩ 1 cách cho cả hai.

- Nếu anh chỉ muốn tìm 1 người quen qua đường mà thôi, thì em nghĩ em không thích hợp - cô lạnh lùng lên tiếng

- Anh biết chứ. Anh biết anh không nên hấp tấp khi lên tiếng với em - anh nói với điệu bộ thiếu não buồn cười và đôi mắt ánh lên tia nhìn tinh quái. Như vợ Bubba, bà lão Lomax, Sue và em bé, Leigh đầu hàng trước sự quyến rũ của anh. Nhìn cô như bong bóng bị xì hơi

- Chúng ta sẽ gặp nhau tối nay, okay? - anh nhấn mạnh

- Cùng nhau ăn tối? - cô hỏi

- Ồ không đâu - anh nói 1 cách tiếc nuối - anh có việc làm quan trọng cho tới khoảng 9 giờ. Không biết có trễ quá không?

- Không sao!

- Vậy tốt - cuối đầu xuống, anh hôn cô 1 cách vội vã

- Chuyện gì vậy? - anh lên tiếng hỏi khi thấy cô cố nín cười

- Em chưa hề hôn ai khi người đó đang đội nón cao bồi trước đây

Mắt anh ánh lên như tia sáng xanh xuyên qua rừng rậm đen tối - anh nghĩ em nên bắt đầu làm quen đi là vừa - anh lau bầu

Anh đưa tay đẩy cánh cửa kính nặng nề và cả hai đi về văn phòng của cô. Nhóm làm việc đã trở lại đầy đủ sau bữa ăn trưa

- Gặp lại em vào khoảng 9 giờ - anh đưa tay sờ nhẹ vào cằm cô - em đi làm việc đi.

- Ok, cảm ơn anh về bữa ăn trưa. Gặp lại sau

Đồng hồ điểm nhẹ 10 tiếng thông thả. Chiếc bánh nướng mà Leigh đã chuẩn bị cho bữa ăn tối trở nên nguội ngắt. Sarah đã thiêu thiêu ngủ trong nôi. Nhưng Chad vẫn chưa xuất hiện

Công việc ở mall đã tiến triển rất suông sẻ. Cô đã hoàn tất việc lên kế hoạch thiết kế trang trí như thế nào cho mùa Giáng Sinh với nhóm làm việc mà khi shopping đã tận công giúp cô trong việc trang trí. Họ sẽ sẵn sàng bắt tay vào việc vào Chủ Nhật sắp tới. Tuy nhiên, cô đã đoán

trước mình sẽ gặp không ít rắc rối khi bắt tay vào công việc trang trí

Cuộc họp với nhóm Sadde Club Estates là 1 rắc rối khác nữa. Leigh lãnh thêm phần trang trí cho những căn hộ tư gia ở vùng Midland. Những người đại diện cho khu vực đó muốn cô giúp họ trang trí bên ngoài từng căn nhà trong khu vực, nhưng họ lại không thống nhất ý kiến trong việc lựa chọn màu sắc. Leigh, đã không còn giữ nổi kiên nhẫn để thuyết phục họ, cho nên cách hay nhất là cô nhắc nhở họ là thời gian cuộc bàn luận đã không còn nữa, cô lên tiếng

- Nếu ông bà muốn công việc trang trí bắt đầu vào tuần lễ thứ 2 của tháng 12, thì nên báo cho tôi biết vào cuối tuần này

Sau khi chờ mọi người hứa sẽ báo cho cô biết sau khi họ quyết định, cô vội vã bỏ đi đón bé Sarah. Cô cho con ăn và giỡn với con bé cho tới khi con bé khóc om sòm, sau đó cô cho con đi ngủ. Sau đó cô đi tắm và trang điểm lại chờ Chad tới

Cô cười rúc rích khi nhìn ngắm mình lại mình qua gương. Đã tới lúc phải sửa soạn lại mình sao cho thu hút 1 người đàn ông. Không biết Chad có nghĩ là cô đang cố gắng thu hút anh ta hay không? Có khi nào anh ta nghĩ cô là 1 goá phụ đang cô đơn, đang háo hức chờ đón 1 người đàn ông tới an ủi?

Hãy bình tĩnh, Leigh, cô tự nói với mình. Nhưng thật là khó khăn khi fải giả vờ đánh lừa bản thân mình mỗi khi cô nghĩ tới Chad, vì mỗi khi nghĩ tới anh, cô lại cảm thấy chao đảo và khó thở như 1 cô gái mới lớn vậy. Và anh đã "cuốn trôi" cô bằng 1 trận cuồng phong mà không gì có thể ngăn cản nổi

Nhưng đã quá giờ hẹn mà anh vẫn chưa tới, thậm chí không gọi cả điện thoại tới, Leigh bắt đầu nghĩ mình đã bị mất dây khi tin vào lời hứa hẹn của anh. Vào bữa ăn lúc trưa nay, dường như mọi phụ nữ ở cái thành phố này đều bị anh quyến rũ. Vậy thì tại sao anh lại cần có cô, người mà anh gặp trong 1 tình trạng vô cùng bất tiện, và cô lại là 1 phụ nữ có con nhỏ nữa chứ, thì lấy gì mà so sánh với các cô gái kia? Không còn nghi ngờ gì từ lúc trưa hôm nay, khi cô lên tiếng nói với anh rằng cô không có hứng thú vào những cuộc tình tạm bợ, thì anh đã thay đổi ý định đeo đuổi cô ngay. Đeo đuổi 1 người goá phụ, không cần nói đến đứa bé, thì không thể nào là mục tiêu của anh rồi

"Đồ nói láo, không giữ lời" - cô thầm chửi rủa. Cô không hiểu tại sao cô lại cảm thấy có cái gì miễn cưỡng trong khi cô thầm lên tiếng. Anh đã hôn cô trên đường phố giữa ban ngày khi họ ngồi trong xe lúc trưa. Anh đã gần như háo hức muốn sò vào ngực cô kia mà. Thì đã sao nào? Có khi chỉ là 1 sự đụng chạm ngẫu nhiên mà thôi! Hay là nụ hôn của cô đã tước đoạt đi phần lý trí của anh lúc ấy. Một người đàn ông đầy sức sống thì làm sao có thể ép mình từ chối nụ hôn đầy nhiệt tình của cô lúc trưa nay? Tại sao mình lại có những hành động như vậy, cô tự hỏi mình?

Khi cô cảm nhận được bàn tay của anh đang tiến gần tới phần ngực của mình, tại sao cô không lên tiếng quở trách anh?

Chuông cửa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ đang quay cuồng trong đầu óc cô làm cô bừng tỉnh bật dậy muốn rút ra khỏi ghế sofa. Chạy vội tới cánh cửa lớn, cô ngừng lại thở sâu 3 lần để lấy lại nhịp thở bình thường và từ từ đi ra tới gần tháo chốt cửa. Cánh cửa bật ra và Chad đang đứng ngay bên ngoài, hai tay dang rộng gác nhẹ lên 2 bên thành cửa lớn. Cô chưa kịp định thần, thì anh đã đưa mình tới trước và chiếm hữu lấy đôi môi cô

Trong thoáng chốc, cô thấy mình hưởng thụ cảm giác có anh ở cạnh bên, mọi thắc mắc về sự chậm trễ của anh, dự tính sẽ nhắc nhở anh rằng cô không hề có ý nghĩ mời anh ở lại đây qua đêm, nhưng mọi ý định đã bị cuốn trôi theo nụ hôn cuồng nhiệt của anh trên môi cô. Đôi tay

anh từ từ rời khỏi điểm tựa trên thành cửa hạ xuống vòng quanh thân mình cô, khép chặt. Cô cảm thấy chân mình như mất hết sức lực, không còn đứng vững khi anh kéo cô sát vào thân hình anh, ngực cô tựa lên vùng ngực vạm vỡ của anh, không còn 1 khoảng cách nào giữa họ

- Anh xin lỗi anh đã đến trễ. Sẽ không có lần sau, anh hứa - giọng anh thì thầm quyến rũ
- Em không giận đâu - cô nghe tiếng mình trả lời. Nụ hôn của anh đã làm cả con người cô như tan ra. Bàn tay anh vuốt nhẹ 1 bên má cô, ngón tay mơn man trên đôi môi ẩm ướt của cô
- Anh rất thích...những khi em như thế này....nhất là bộ đồ em đang mặc, rất đẹp
- Em vừa mua nó hôm nay đây - khi cô nhìn thấy cái áo đầm dài, thêu hoa, được trưng bày trên tủ kính bên ngoài gian hàng quần áo và cô đã quyết định mua ngay nó. Chỉ vì cô muốn mặc nó cho bữa ăn tối nay... với Chad.Ồ, hãy ngưng ngay cái ý nghĩ ấy! Cô tự nhắc nhở mình

- Anh có mua cho em 1 món quà
- Anh mua quà cho em? - cô hỏi lại, tim cô đập mạnh

Anh đưa tay ra phía sau lưng và bung lên hai hộp quà được gói giấy hoa rất đẹp

- Hãy mở hộp quà lớn trước

Cô đưa tay đỡ lấy hộp quà từ anh tay và ngồi xuống sofa trong lúc anh cởi áo khoác và sà xuống ngồi ngay trước mặt cô.

- Ồ không! - cô la lên trong khi lôi từ trong hộp quà ra 1 máy lọc cà phê - để em đoán xem cái gì ở trong hộp quà thứ 2 nhé!

- Phải rồi! - anh búng tay đánh tách 1 cái - 3 pounds bột cà phê - cô cười rũ ra

- Chuyện gì đã khiến em cười rũ ra vậy?

- Không gì, chỉ là anh cũng có quà đó mà. Hãy đi vào bếp với em

Vẻ mặt ngạc nhiên, anh theo cô đi vào trông bếp và bật cười khi nhìn thấy 1 cái máy lọc cafe giống y chang cái anh mua làm quà cho cô đã được cắm điện sẵn sàng trên counter- top, kế bên là 1 hộp cà phê.

- Em cũng đi mua sắm hôm à?

Anh vừa nói vừa cầm 2 bàn tay cô, giữ 1 khoảng cách nhỏ giữa 2 người nhìn âu yếm vào mắt cô và hỏi

- Có phải em đang có ý định sẽ pha cà phê cho anh uống mỗi ngày hay không?

- Anh có muốn như vậy không đã? - cô trêu chọc hỏi lại

Anh trả lời bằng cách kéo nhẹ cô sát vào người anh, cúi xuống đặt 1 nụ hôn nồng nàn lên đôi môi hé mở của cô. Đôi môi quyến rũ của anh như muốn rút trọn lấy mọi hơi thở từ lồng ngực của cô.

Cô đặt nhẹ tay lên 2 bên hông của anh, nhẹ nhàng ve vuốt, cảm nhận những bắp thịt rắn chắc

- Oh, Leigh - anh thì thầm, và rời khỏi môi cô - nếu chúng ta bắt đầu bây giờ thì anh nghĩ anh sẽ không bao giờ được thưởng thức cà phê do chính tay em pha

"Bây giờ"? Có nghĩa là.....họ sẽ trở lại ngay cái "thời điểm" này sau khi anh uống xong cà phê

- Và anh sẽ không được thưởng thức món bánh chocolate do chính tay em làm - cô nhẹ nhàng trả lời

- Em làm bánh nữa à, anh phải ăn thử mới được, nhưng anh nghĩ anh sẽ ăn bánh trước

"Ăn bánh trước"? cô cảm thấy bối rối và đưa tay vuốt lại mái tóc

- Tại sao anh không đi pha cà phê đi? Trong khi em đi nướng nóng lại bánh - cô phải kèm lại sự nóng lòng của anh - à không, của cả cô nữa, cô tự cảnh cáo mình.

Anh pha cà phê 1 cách nhanh chóng trong lúc cô nướng bánh. Anh uống 1 lúc 3 ly cà phê và thưởng thức 2 miếng bánh chocolate mà cô đã dọn lên bàn

- Làm cách nào mà anh không bị béo phì khi anh ăn quá nhiều đồ ngọt như vậy? - cô hỏi khi anh khều nhẹ kem phủ trên miếng bánh

- Làm việc nhiều

- Anh có work - out ở các câu lạc bộ thể thao hay không? như đi bộ? đánh tennis?

- Thỉnh thoảng

- Chắc anh có chơi thể thao khi còn học ở trung học và đại học chứ?

- Có chút ít

- Chad Dillon, tại sao không bao giờ anh trả lời 1 cách trực tiếp và đầy đủ câu hỏi của em? - cô hỏi với vẻ bức tức

- Cũng đôi khi thôi

- Ohhhhhhhh - cô đầu hàng.

- Anh đang nghĩ đến 1 cách làm tiêu hao lượng calories trong người 1 cách hữu hiệu nhất - anh nói 1 cách giễu cợt và cầm lấy tay cô kéo ra phòng khách

- Còn bánh....

- Cứ để đấy. Anh thấy em ăn như vậy cũng đủ rồi. Nhưng có nhiều cái anh vẫn chưa cảm thấy đủ. Lúc nào cũng....cảm thấy anh đang đói hết

Anh buông tay cô ra khi họ đi tới giữa phòng khách và anh ngồi xuống sofa và kéo mạnh đôi giày boot ra khỏi chân

- Anh.... anh làm gì đó? - cô hỏi trong lúc đứng im trước mặt anh như người đang bị thôi miên

Tại sao cô không cất nổi bước chân? Cô không hiểu tại sao mình lại muốn biết lý do tại sao anh lại cởi bỏ giày 1 cách quá tự nhiên như đang ở nhà của mình, anh dự tính sẽ.... làm gì cởi bỏ đôi giày, cô cất tiếng hỏi:

- Tại sao anh lại cởi bỏ giày ra? - cô nghe giọng nói của mình khàn hẳn đi

- Chúng làm chân anh đau quá

- Ồ - Lý do anh đưa ra thật đơn giản, cô tự trách mình đã nghĩ ngợi quá đáng

Sau khi cởi bỏ xong đôi giày còn lại. Anh không nói gì và ngược mắt lên nhìn cô trong lúc đưa tay có ý muốn kéo cô lại gần. Như bị 1 động lực vô hình cuốn hút, cô bước tới gần trước mặt anh, vừa đi vừa cởi bỏ đôi giày đang đi

Anh vòng tay ôm cô từ phía sau lưng. Cô cảm nhận được vòm ngực rắn chắc của anh đang áp chặt vào lưng mình. Cô rùng mình vì khi anh đưa đôi môi hôn nhẹ nhàng đằng sau vành tai mình

- Chad....- cô rên rỉ. Cô như chưa bao giờ cảm thấy mình háo hức như lúc này, cô quay đầu ra sang bên và thì thầm gọi tên anh - Chad, anh đang làm gì vậy? - cô hỏi

- Đang quyến rũ em. Anh đã tự nhủ lòng mình rằng phải cố gắng kèm chế mình khi tới đây, nhưng coi bộ anh đã uống công phí sức - vòng tay anh siết chặt xung quanh người cô, kéo cô sát vào người anh hơn nữa - anh chưa thể thấy mình mong muốn 1 người đàn bà như với em - giọng anh khàn khàn - và em, cũng có cảm giác như anh chứ. Leigh, có phải không?

Với 1 sự kiên nhẫn vốn có, anh xoay người cô đối mặt với anh. Nâng cằm cô lên, nhìn sau vào mắt cô bằng 1 ánh mắt đam mê

- Cô nàng can đảm của anh, xinh đẹp. Hãy để anh được yêu em!

Cô cảm thấy mọi nghị lực của cô vỡ vụn như cát

- Vâng - cô nhẹ nhàng lên tiếng

Đôi môi của anh vội vàng cắt ngang lời nói của cô, ngấu nghiến đôi môi cô, 1 nụ hôn dài vô tận như không gì có thể làm gián đoạn, họ ôm chặt lấy nhau, trao đổi những đam mê chất ngất

Cô ép sát vào anh 1 cách đòi hỏi, đôi tay đặt trên bộ ngực rộng chắc nịch của anh. Đôi môi anh vẫn tham lam cuốn hút lấy từng hơi thở của cô, tham dò từng centimet trên cái cổ mịn màng đang run lên theo cái từng nụ hôn nóng bỏng không bao giờ dứt....ngón tay cô nhẹ nhàng cời từng hạt nút trên cái áo anh sơ mi của anh, để lộ ra bộ ngực đang phập phồng được phủ bởi những chòm lông xoắn tít đầy quyến rũ

Anh đưa tay nhẹ nhàng lần tìm trên cái dây lưng, tìm chỗ buộc thắt nơ ở eo cái đầm và giật mạnh, sợi dây nhẹ nhàng rơi xuống đất. Cái nơ áo thứ 2 cũng cùng chung số phận cho tới khi không còn gì có thể khiến 2 tà áo nằm sát bên nhau nữa. Cô cảm thấy mình như nghẹt thở khi anh ngẩng đầu lên nhìn cô. Và đưa tay đặt nhẹ nhàng lên bộ ngực mềm mại đang căng phồng lên vì bị kích thích

Ánh mắt anh mờ khi anh mơn trớn cô

- Em thật tuyệt - anh thì thầm - đầy đặn và mềm mại

Cô thở dốc khi ngón tay anh ve vồn trên đỉnh nhọn trên ngực mình.

- Leigh - anh gọi khẽ tên cô trong lúc úp mặt mình vào bộ ngực đang nóng bừng lên dưới sự điều khiển của bàn tay đầy nghệ thuật của anh.

Anh hôn ngực cô 1 cách nhẹ nhàng, nâng niu, tận hưởng sự ngọt ngào do cơ thể đòi hỏi của cô dâng tặng. Lưỡi anh ấm áp, ẩm ướt nếm thưởng khắp bộ ngực cô làm máu trong người cô như đang cháy lên, nhảy múa theo 1 bản nhạc giao hưởng mà trong đó Chad là 1 người nhạc trưởng tài ba.

- Em có thích không Leigh?

- Vâng.....vâng - cô không còn lời nào để diễn tả sự đòi hỏi của các giác quan trong người cô. Tim cô đập thình thịch theo những nhịp điệu do anh mang lại

- Chad - cô rên rỉ gọi tên anh. Anh đưa lưỡi lướt nhẹ 1 đường trên ngực cô, lên tới cổ và rồi bao trùm lấy đôi môi cô 1 nụ hôn đòi hỏi

Anh nói 1 cách hỗn hển và nóng nảy

- Leigh, hãy yêu anh... Anh....anh không muốn làm em đau. Anh cũng biết là em.....

- Không....đâu Chad. - cô thì thầm trấn an anh.....và ôm chặt anh 1 cách đầy tin tưởng

- Tuyệt vời.....

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên

Chad bực tức thở nhẹ. Leigh bật dậy và chạy ra phòng khách nơi đặt điện thoại

- Hello!

- Dillon có ở đó không?

CHƯƠNG 4

Đầu óc của Leigh, bị bao phủ bởi sự đam mê, cô cố gắng tập trung vào điều mà người đàn ông trên điện thoại đã nói. Dillion? Chad?

- Anh ta có ở đó không?

- Có... đợi một lát.

Cô xoay lại nhìn thấy Chad đang đứng sát sau lưng cô. Mắt anh như ghim chặt cô vào sàn nhà như một con ốc được vặn vào một tấm bảng. Anh lấy ống nghe ra khỏi bàn tay mềm nhũn của cô. - Vâng - anh hét vào ống nghe. Lắng nghe một lát, mắt anh dán chặt vào cô. Rồi anh xoay người lại - Ở đâu?... tẹ không?... - Thêm vài tiếng chửi thề tắc nghẽn - Được... khoảng nửa giờ.

Anh đặt ống nghe xuống, phóng về phía ghế sofa, và nhét chân vào đôi giày ủng, nhận nó xuống lớp da thô cứng.

- Chad...?

- Anh phải đi, Leigh. Anh xin lỗi. Thành thật xin lỗi.

- Ai là người... Làm thế nào mà anh ta biết... Chuyện gì.. Anh đang đi đâu vậy?

- Đi làm việc.

- Làm việc. à? Nhưng... Sự khẩn cấp...

- Thì đây là trường hợp khẩn cấp.

Anh đang mặc áo khoác vào và không nhìn cô - Anh xin lỗi là anh ta đã gọi cho anh ở đây. Anh đã phải để lại số điện thoại của em - Anh bước lại gần nơi cô đang đứng run rẩy, đầu tóc rối bời từ những nụ hôn nồng nàn của họ. Sợi dây thắt lưng của áo captan đang xoắn tung. Mép áo hé mở. Cánh tay cô đang ôm chặt ngang bụng. Cô đột nhiên sợ hãi. Anh đặt tay của anh lên hai vai cô và kéo cô sát vào anh - Cái này là cho Sarah - anh hôn nhẹ lên má cô - Anh đã không gặp được nó tối nay.

- Chad...

- Cái này là cho em - cánh tay anh ôm chặt, kéo cô lại gần hơn. Anh hôn cô nồng thắm như cô đã quen thuộc - Còn cái này là cho anh - Một bàn tay to lớn đặt lên hông cô, nâng cô lên và kéo cô tới phía trước. Bụng cô ép vào chỗ căng cứng chưa dịu xuống của anh. Lưỡi của anh quét vào miệng cô một cách ngẫu nhiên, đòi hỏi. Rồi giống như một người keo kiệt, anh cẩn thận thu gom hết mỗi sắc thái của nó và biến nó thành một phần của anh. Anh nếm mùi vị của cô, ghi nhớ cô.

Vòng tay của anh ôm chặt. Bắp đùi cứng cáp của anh giang ra bọc cô ở giữa chúng. Với sự di chuyển của ngực anh, anh ve vuốt ngực cô. Anh ôm cô như thể đây là lần cuối, một cách tuyệt vọng, làm cho Leigh càng báo động hơn.

Như thể anh đã hút hết sinh lực ra khỏi người cô và đưa nó vào bản thân, cô có cảm giác trống rỗng khi cuối cùng anh ngẩng đầu lên. Mắt anh rà trên mặt cô, rơi vào mỗi nét giống như tia laser.

Môi cô run rẩy - Chad...?

- Anh sẽ liên lạc với em khi nào anh có thể. Ngay khi anh quay về. Có lẽ là.. Anh không biết sẽ mất bao lâu. Nhưng khi anh có thể, anh sẽ quay về.

Cánh cửa đóng lại sau lưng anh. Cô nghe tiếng bước chân chạy trên vỉa hè của anh, tiếng đánh

rầm của cửa xe tải, tiếng bình bịch của động cơ xe, rồi tiếng gầm rống của nó khi anh lái đi. Choáng váng và run rẩy, cô xoay tròn người lại, nhìn căn phòng như thể cô chưa bao giờ nhìn thấy nó trước đây. Có cái ghế sofa nơi chỉ mới đây thôi Chad đã yêu cô. Nó đã trống không. Căn phòng đã trống không. Và cả trái tim cô cũng vậy.

Mấy ngày sau Leigh cố gắng gạt bỏ Chad ra khỏi tâm trí của cô, nhưng không thể trục xuất nổi hình bóng anh. Anh ở đó, khi cô làm việc, khi cô chơi với bé Sarah, khi cô ngồi một mình trong phòng khách nhìn chăm chăm vào tivi, khi cô nằm một mình trên giường, khi cô ngủ.

Anh có phải là bác sĩ không? Có ai mà vội vã đáp lại tình trạng khẩn cấp và để lại số điện thoại liên lạc với dịch vụ nhắn tin nơi có thể tìm được anh ta đâu chứ? Nhưng người đã gọi cho Chad đã không có một giọng nói nghe êm tai của một nhân viên tổng đài. Giọng nói là của một người đàn ông thô lỗ, không nói chuyện vô nghĩa.

Chad có phải là một tên tội phạm không? Anh đã được cảnh báo bởi đồng bọn..?

Chúa ơi, Leigh, mi đang bị cường điệu! Cô tự khiển trách mình. Dĩ nhiên Chad không phải là một kẻ tội phạm. Anh quá lộ liễu, quá nổi tiếng trong cộng đồng. Cô nghĩ đến ngày anh đưa cô đi ăn trưa cô muốn tìm hiểu thêm về anh. Sau khi Chad đưa cô trở về khu phố buôn bán, cô đã đặt câu hỏi một cách lãnh đạm với nhóm người của cô, tất cả những người có vẻ biết rõ về Chad. Câu hỏi của cô không mang đến cho cô điều gì. Đám đàn ông trở nên cực kỳ ngu ngốc trong suốt giờ nghỉ ăn trưa của họ, khẩn khoản là họ không biết dạo này Chad đang làm gì, nhưng nhớ một cách trù mến là anh đã chơi bóng hay như thế nào.

Lẽ tạ ơn đến với cô trước khi cô nhận thức được nó và cô đang chào đón ba mẹ cô ở ngưỡng cửa nhà cô. Họ đã không đồng ý với lời đề nghị để cho cô và bé Sarah đi đến Big Spring cho ngày lễ.

- Con còn chưa học được bài học nào sao? - mẹ cô thắc mắc - Con đã sanh con ngay bên lề đường, được đỡ đẻ bởi một người đàn ông mà chúng ta không hề biết gì về anh ta, người có thể dễ dàng bỏ lại con, hay giết chết con, hay còn tệ hơn nữa - Bà run rẩy.

Leigh chỉ thờ dãi bỏ cuộc và đồng ý để cho họ đến nhà cô cho ngày lễ.

Họ mang theo gà tây và sốt với họ. Leigh ăn một cách rời rạc - Con không ngủ được. à, con gái yêu? - ba cô hỏi.

- Vâng,- cô nhanh trí nói - Con chỉ hy vọng là những đồ trang trí cho lễ Giáng sinh sẽ chịu nổi hết mùa lễ. Chỉ có vậy thôi - Đồ nói dối! Cô tự khiển trách mình. Cô đang nghĩ về Chad. Anh đang ăn lễ Tạ ơn ở nơi nào? Anh có đang mừng lễ không? Anh đang ở đâu?

Sarah đã khóc lóc suốt ngày. Cho đến xế chiều thì Leigh đã mệt mỏi vì phải ẵm bồng và cố dỗ nó.

- Nó có lẽ là đang mọc răng đấy - Lois Jackson nói.

- Con bé còn quá nhỏ mà mẹ.

- Con đã mọc răng khi con được năm tháng tuổi đấy.

- Vậy thì có lẽ là vậy - Leigh nói một cách chán nản. Cô không muốn bàn cãi với bất cứ ai. Cô chỉ muốn ai đó nói cho cô biết là Chad đang làm gì - Con bé hơi bị tiêu chảy.

- Vậy thì chắc chắn rồi. Con bé đang mọc răng.

Thật may là ba mẹ cô đã rời khỏi sớm. Leigh leo lên giường ngay sau khi cô đặt bé Sarah vẫn còn đang cáu kỉnh vào nôi của bé - Con cũng nhớ chú à? - cô hỏi đứa bé đang ngủ.

Nằm dài trên giường hai mắt mở to mặc dù thân thể của cô mệt mỏi rã rời, Leigh nhìn chăm

chằm vào bóng tối của trần nhà. Cô không biết gì về Chad Dillon cả. Họ cùng trải qua một chuyện mà chỉ có vài người từng trải qua. Anh đã đưa con của cô đến với thế giới này, nhưng cô không biết nhiều về anh, về gia đình anh...

Cô ngồi bật dậy. Gia đình? Có thể nào là anh đã kết hôn? Anh đã nói dối với cô ngay từ đầu hay là anh đã kết hôn ở khoảng giữa thời gian bé Sarah chào đời và khi anh đến gặp họ? Cú điện thoại liên quan đến chuyện đó? Vợ anh đang có một cuộc tình chớp nhoáng mà anh đang cố gắng để bắt....

Không, cú điện thoại đó là một cú gọi khẩn cấp. Khẩn cấp. Vợ anh gặp phải tai nạn. Chad đã nói. "Ở đâu?" "Tệ không?" Phải rồi. Vợ anh và bốn đứa con gặp phải tai nạn khủng khiếp.

Không, không, cô rên thầm, và ngả người lại xuống gối. Anh còn chưa kết hôn. Cô không biết tại sao cô biết chuyện đó, cô chỉ biết thế thôi. Có rất nhiều chuyện về anh cô đã không biết mà cô rất muốn biết. Anh làm nghề gì? Anh sống ở đâu? Tại sao anh đợi đến bốn tháng mới liên lạc với cô sau khi bỏ lại cô ở bệnh viện?

Một cách cố định tâm trí cô trở lại với giây phút ngay trước khi anh nhận được cuộc gọi đó. Đến khoảng thời gian anh hôn cô, ve vuốt cô, khuấy động cô khi không có người đàn ông nào từng làm được. Một cách hối lỗi cô phải thú nhận rằng những cảm giác mê mê mà Chad đã kích động trong cô thật xa lạ. Greg, dù là cô rất yêu anh, đã chưa bao giờ mang đến cho cô sự kích động đến như vậy.

Một cách thao thức, cô cựa người dưới tấm chăn. Cô nhớ rất rõ tay anh đã khéo léo âu yếm tháo gỡ sợi dây thắt lưng áo captan của cô như thế nào, anh đã cố kềm chế bản thân không chạm vào cô như thế nào cho đến khi anh chắc chắn rằng cô cũng muốn anh. Tay của anh đã không tham lam, nhưng cho cô những cảm giác ngất ngây. Miệng anh đã vỗ về, tỉ mỉ, điệu nghệ, có ý định mang đến cho cô cảm giác mê mê nhiều như anh nhận được từ những cái hôn của họ. Anh đã không vồ vập. Anh biết rõ mỗi cảm giác của cô và đã chú tâm vào cảm giác của cô. Anh đã biết những người đàn bà khác...

Có cần phải thắc mắc là tại sao anh lại quá nổi tiếng với phái nữ không? Từ bé Sarah cho đến bà Lomax trong nhà hàng, bọn họ đều tôn sùng anh. Biết rõ theo bản năng Chad là người đàn ông yêu thương phụ nữ. Những đầu ngón tay của anh thì chắc rồi, đầy nhục dục. Anh biết làm cách nào để làm cho mình trở thành một người hấp dẫn mạnh mẽ.

Leigh rên rỉ, nhớ lại sự kéo mạnh nóng bỏng, ngọt ngào của miệng anh trên núm vú của cô, cái đánh nhẹ của lưỡi anh. Thân thể anh căng cứng, và bây giờ cô muốn có anh, muốn thân thể anh đè trên người cô, muốn cảm giác được lấp đầy...

Chúa ơi, cô đã trở thành người gì như thế này? Cô là một người phụ nữ thực tế, điềm đạm. Nhìn xem cô đã trở thành người như thế nào. Cô đã sống nổi cuộc sống góa bụa và nuôi nấng đứa con thơ dại một mình, như cô đã hứa với ba mẹ là cô sẽ làm. Cô sẽ không để cho những sự tưởng tượng xác thịt về một người đàn ông mà cô không biết làm mất đi đầu óc suy xét của cô!

Lập đi lập lại quyết định đó với bản thân, Leigh cố gắng một cách vô ích để đi vào giấc ngủ.

- Đây là những gì tôi đề nghị - Leigh nói với hiệp hội đại diện các chủ nhà - Mỗi con đường sẽ được trang trí theo những kiểu khác nhau. Một đường sẽ có những cây kẹo, một đường thì có những cậu bé hợp xướng, một đường có những cái chuông, vãn vãn. Người cung cấp ở Dallas có tất cả các mặt hàng trong kho. Những cây kẹo sẽ được treo với những ngọn đèn đỏ và trắng, cuốn sách nhạc của các cậu bé hợp xướng sẽ là màu đỏ, và họ mặc áo choàng trắng. Các vị có thể tưởng tượng được không?

Năm cái đầu cùng gật. Đó là vào ngày thứ Ba sau lễ Tạ ơn. Leigh đang họp với hiệp hội ở Saddle

Club Estates để đi đến quyết định, cô hy vọng đây là lần cuối cùng, họ sẽ quyết định trang trí những căn nhà sang trọng của họ như thế nào. Vì họ dường như không thể thống nhất với nhau, Leigh đã tự mình tìm hiểu những gì có thể mua được với thông báo quá ngắn ngủi.

- Chúng ta cũng sẽ treo đèn trắng cho những căn nhà, cho các sân và các cây. Nó khá đơn giản, nhưng rất có hiệu quả. Rồi các vị có thể làm bất cứ chuyện gì các vị muốn cho cây Noel, vòng nguyệt quế, và vân vân. Nhưng các vị phải cho tôi biết ngay hôm nay.

Một người đàn ông rõ ràng là đã mất hết nhẫn nại với mọi chuyện nói - Tôi đồng ý và hãy quyết định cho xong.

- Nó nghe có vẻ đơn giản quá - một người phụ nữ phàn nàn.

- Tôi đã nói là nó khá đơn giản - Leigh nói với vẻ lịch sự hơn là cảm giác của cô. Cô đang kiếm được rất nhiều tiền cho dự án này, vì thế cô cố kềm chế câu bắt bẻ đang ngứa ngáy trên lưỡi của cô - Nếu chúng ta đã bắt đầu làm sớm hơn, chúng ta có thể có thời gian làm những chuyện công phu hơn. Năm tới chúng ta cần phải bắt đầu có kế hoạch vào khoảng tháng Chín hay gần đó. Nhưng tôi hứa là như vậy cũng sẽ đẹp. Các vị có thể nhìn thấy được ánh đèn cách đây mấy dặm.

- Khi nào thì chúng ta có thể nhận được đồ? - Một người hỏi.

Leigh biết tiền bạc không phải là vấn đề - Tôi có thể kêu người cung cấp gửi mọi thứ đèn, đồ trang trí, mọi thứ... vận chuyển bằng đường không. Anh ta sẽ giao chúng đến đây vào thứ Năm nếu tôi báo với anh ta hôm nay. Chúng ta có thể làm suốt cuối tuần. Các vị có muốn tôi thuê thợ điện, hay là các vị tự thuê? Người thợ làm chung với tôi ở khu phố mua sắm sẽ rất vui khi kiếm thêm được ít tiền cho lễ Noel.

- Vậy cũng được - người đàn ông không nhẫn nại nói - khỏi lãng phí thời giờ của chúng tôi.

- Được rồi. Các vị đều đồng ý rồi chứ?

- Vâng - một người phụ nữ khác nói - Tối hôm qua chúng tôi đã đến từng và mọi người ai cũng nói là cho dù chúng tôi quyết định như thế nào cũng được. Chúng tôi đã liên lạc với tất cả mọi người trừ Chad.

- Vâng - người đàn ông nói - tôi nghe nói anh ta đang ở dưới Mexico.

Ngay khi cái tên đó được nhắc đến, cây viết chì đang phát thảo trên quyển sổ của Leigh dừng lại. Đầu viết chì bị gãy vì bị đè quá mạnh.

- Tôi nghe nói đám cháy rất dữ dội - người đàn ông tiếp tục.

- Cháy à? - Leigh hỏi với vẻ giả vờ. Có thể nào họ đang nói đến Chad Dillon không?

- Vâng. Một trong những chủ nhà làm việc cho Flameco.

- Flameco?

- Cô chưa bao giờ nghe về Flameco à? - người đàn ông hỏi.

- Kh... không - cô lắp bắp - tôi đã sống ở đây không bao lâu.

- Nó rất nổi tiếng trên thế giới và trụ sở chính đặt ngay tại đây ở Midland. Chuyên kiếm chế những cái giếng ở nơi hoang dã. Những người này chuyên dập tắt hoả hoạn ở các giếng dầu, cô hiểu rồi chứ?

Những xúc tu của nỗi sợ hãi bao bọc thanh quản của cô làm cô không thể thốt nên lời. Cô chỉ gật đầu một cách ngơ ngẩn. Có lẽ đó không phải là Chad của cô. Đó không phải là một tên không thường dùng.

- Dillon đã làm cho họ kể từ khi anh ta rời khỏi Tech. Bao lâu rồi nhỉ? Chad ra trường năm nào kìa? Tôi có thể nhớ là anh ta có thể lấn chiếm hết sân bóng. Thật phi thường. Anh ta có thể chạy với quả bóng! - người đàn ông đang nói đến đề tài mà ông ta thích thú.

Leigh đứng lên một cách vội vã, làm đổ tung mọi thứ trong ví. Khi cô quì xuống để lượm những thứ bị vung vãi ra ngoài với đôi tay run rẩy, cô nói - Nếu đó là tất cả những gì cho bây giờ, tôi phải nên bắt tay vào việc ngay. Tôi sẽ liên lạc với các vị, nhưng hãy dự định làm xong chuyện này vào cuối tuần.

Cô hấp tấp rời khỏi căn nhà của câu lạc bộ của các chủ nhà và khom người vô tường, thở hổn hển vì không khí bỗng nhiên khan hiếm. Chad đang ở Mexico chống chọi với trận hỏa hoạn ở một giếng dầu. Một công việc rất chuyên du.ng. Rất nguy hiểm. Được trả rất nhiều tiền. Ôi, Chúa, lại như là Greg nữa!

Cô đẩy người ra khỏi bức tường và đi xăm xăm trên vỉa hè. Nhìn xung quanh cô, cô cười một cách đau khổ. Được trả rất nhiều tiền. Anh đã sống ở đó với những nhà triệu phú trong một trong những căn nhà sang trọng đó. Cô đã nghĩ anh là một thợ máy, thường hay mất việc làm. Và anh đã khuyến khích giả thiết đó. Con giận dữ dâng cao đánh bật sự lo lắng trong cô.

Cô giật mạnh cánh cửa xe để mở nó ra và đóng sầm sau lưng cô với cơn giận đang gia tăng. Lái xe một cách cầu thả, cô rời khỏi khu láng giềng giàu có, không nhìn trước hay sau, không màng nhìn xem căn nhà sang trọng nào thuộc về người đàn ông đã nói dối, làm cho cô hiểu lầm bởi vì anh đã không nói ra.

Nước mắt của sự nhục nhã và bị thương tổn làm mờ đi tầm nhìn của cô. Chết tiệt anh! Anh đã ôm cô và hôn cô và rời khỏi cô để đi cứu đám hỏa hoạn ở giếng dầu đó. Đồ chết tiệt. Anh đã rời khỏi cô để có thể bị thương, có thể bị...

Cô khóc nức nở khi dừng lại ở đèn đỏ. Chad đã biết cô có cảm nghĩ như thế nào về công việc của anh, vì thế anh đã cố tình che giấu cô. Anh đã đi vào đời cô, vào tim cô, cho đến khi cô thêm khát được nhìn thấy anh. Anh đã làm cho bản thân trở nên cần thiết, biết rõ là cô không bao giờ chấp nhậ,n anh nếu cô biết về nghề nghiệp của anh. Anh đã phỉnh phờ khi nghe cảm giác của cô đối với công việc của Greg để chuẩn bị trước.

- Mình thật ghét anh ta vì đã nói dối mình. Mình ghét anh ta! - cô thề.

Và mỗi lần cô nói câu đó, cô biết là nó không đúng sự thật. Sự thật đau lòng, nhưng nó đang ở đó, được dẫn chứng một cách rõ rệt với những giọt nước mắt tuôn trào trên má cô. Thực tế là - cô đã yêu anh.

o o o

Chỉ cần nhìn khuôn mặt kín bưng của cô là anh biết - Em đã biết rồi.

- Đúng - Cô đã có cả một tuần lễ để hấp thụ những sự kiện xung quanh công việc của Chad, nhưng sự giận dữ và bị sốc vẫn chưa tan biến hết.

- Anh có thể vào không? - anh hỏi một cách nhỏ nhẹ.

- Không.

Anh thở dài. Nhìn xuống cái mũ cao bồi trong tay, anh vuốt vành mũ - Anh đã sợ là em sẽ biết được trước khi anh có cơ hội nói cho em biết - Anh nhướn đôi mắt xanh phiền muộn nhìn cô - Anh đã định sẽ nói cho em biết, Leigh.

- Ồ, thật à? Chừng nào vậy?

- Mẹ kiếp, anh biết em có cảm nghĩ thế nào về một người đàn ông có công việc nguy hiểm...

- Và anh nói đúng. Đó là lý do tại sao em muốn anh rời khỏi đây.

- Không cho đến khi chúng ta nói chuyện đã - anh cố chấp.

- Để anh có thể nói với em thêm những lời nói dối à?

- Anh chưa bao giờ nói dối cả.

- Anh cũng chưa bao giờ nói với em sự thật.

- Làm ơn để cho anh vào đi.

Một cách miễn cưỡng, một cách không tự nhiên, cô nhích người qua một bên và để cho anh bước vào. Bằng cách nào đó cô đã che giấu được sự nhẹ nhõm là anh dường như còn được nguyên vẹn. Anh nhìn đẹp trai. Tóc anh đã quá dài, nhưng được chải gọn gàng. Da anh bóng màu đồng do ánh mặt trời Mexico. Anh ăn mặc đơn giản, nhưng quần jean và áo sơ mi được ủi thẳng tắp, đôi giày ủng bóng loáng.

Leigh cũng đang mặc quần jean. Cửa cô thì sạch, nhưng bị dính đầy sơn. Cô đã mặc nó trong khi sơn bức tường cho phòng của bé Sarah. Nó đã cũ rách và bị sòn và hơi bó sát người cô sau nhiều lần giặt giũ. Cái áo len của cô thì dài thường thượt. Cô đi chân trần. Vì cô đã bới tóc lên cả ngày, khi về đến nhà cô đã xõa tung nó ra. Bây giờ nó đang xõa qua vai và mặt cô. Nhưng cô sẽ không xin lỗi vì vẻ ngoài của mình. Anh phải là người cần nói lời giải thích, không phải cô.

- Bé Sarah đâu? - Chad hỏi.

- Ngủ rồi.

- Sớm vậy à? Còn chưa tới năm giờ mà.

- Chỉ là ngủ một lát trước khi ăn tối. Đạo này nó rất chứng. Mẹ nói là nó đang mọc răng.

- Em đạo này cũng bận rộn chứ?

- Vâng - Cô nói, thả người xuống ghế sofa. Anh ngồi trên thành của một cái ghế và đặt cái mũ lên đầu gối - Em đã trang trí nhà của anh vào tuần rồi - Sự cay đắng toát lên trong giọng nói của cô - Nó rất đẹp.

- Trang trí cũng đẹp vậy - anh nói sít lại, và lần đầu tiên, Leigh nghe thấy có sự khó chịu trong giọng nói của anh.

- Cám ơn anh. Anh thật tốt bụng đã thu xếp cho những người thợ điện được vào trong nhà.

- Em có vào không?

- Không.

- Anh ước gì em đã vào. Anh muốn em nhìn thấy căn nhà.

- Vậy thì tại sao anh đã không mời em đến để nhìn thấy nó? - cô xỏ ra - Tại sao em phải tìm hiểu về anh, về công việc của anh từ một người khác, do ngẫu nhiên? - Cô cảm thấy bản thân mình đang nổi giận và đột nhiên cô nhận thấy là cô không có quyền đó. Cô có quyền gì với Chad chứ? Cô đã gặp được anh bao nhiêu lần? Anh đã đưa cô đi ăn trưa. Anh đã đến gặp cô hai lần. Tất cả chỉ có vậy. Bằng vào quyền gì mà cô đang đòi hỏi ở anh? Cô nghe như là một cô vợ đánh đá và ghét bản thân mình đã làm vậy.

Cô che mặt mình trong hai bàn tay - Em xin lỗi, Chad. Em không nên giận dữ với anh. Chúng ta đâu có mối quan hệ gì với nhau đâu chứ.

- Em nói sai rồi. Chúng ta có quan hệ - Cánh tay cô rơi xuống và cô nhìn qua khoảng không gian chia cắt họ để nhìn vào đôi mắt đang nhìn như xuyên thấu của anh - Anh đã có ý định nói cho em biết công việc của anh ngay cái đêm đầu tiên anh đến đây. Anh biết là em sẽ không thích.

Anh không nghĩ là bất cứ người phụ nữ có đầu óc nào sẽ thích, nhưng anh đã không biết cho đến khi em bắt đầu nói về Greg và em ghét công việc đó đến mức nào.

Anh đứng lên, quăng cái mũ lên bàn cà phê và quì xuống trước mặt cô, che đôi tay của cô bằng đôi tay anh - Leigh, lúc đó anh không thể liệu nói cho em biết. Anh muốn cho em thêm thời gian để thấu hiểu anh. Rồi nếu mọi chuyện suông sẽ, nếu chúng ta có một "mối quan hệ" thì anh sẽ nói cho em biết. Anh đã không muốn làm hay nói bất cứ chuyện gì sẽ làm cho em có thành kiến với anh.

- Thật không công bằng đấy, Chad.

- Không, nó không công bằng. Sự biện hộ duy nhất của anh là anh muốn em. Anh vẫn còn muốn em - Anh nhặt một lọn tóc từ vai cô và đưa nó lên môi. Quan sát kỹ cô, anh từ từ đưa lọn tóc qua lại trên miệng anh - Tất cả anh có thể nghĩ đến trong khi anh đi khỏi là em nhìn ra sao, hương vị của em hấp dẫn đến dường nào. Leigh, anh nhớ lại miệng em đã hưởng ứng với miệng anh, cảm giác của da thịt em trên môi anh, lưỡi anh.

Nếu anh ấy đụng vào mình, mình sẽ thua, cô nghĩ một cách tuyệt vọng. Thậm chí bây giờ, biết rõ nghề nghiệp của anh, biết rõ cô đã thề là sẽ không bao giờ yêu một người đàn ông đặt công việc lên trước cô, biết rõ anh đã nói dối với cô, nhưng cô lại muốn lùa tay vào tóc anh, muốn cảm nhận những cơ bắp căng cứng của anh dưới làn da rám nắng, ve vuốt bộ ngực anh, ve vuốt...

Tiếng khóc của bé Sarah kéo Leigh ra khỏi đại dương của khát vọng đang nhấn chìm cô - Sarah - cô nói một cách không cần thiết. Chad đứng lên và nhích người qua một quên để cô chạy gấp gáp vào phòng ngủ. Sự vội vàng như thế thật không cần thiết khi cần chăm sóc con bé, nhưng cần thiết để bảo tồn quan điểm của cô. Cô không thể yêu anh. Cô sẽ không!

- Này, này, con gái cưng của mẹ sao rồi? - cô hỏi, lật con bé lại.

- Nó lớn nhanh quá - Chad nói sau lưng cô. Thân thể anh bao bọc cô khi cô cuối xuống cái giường cũ. Khi anh cuối người xuống gần hơn để nhìn kỹ bé Sarah, đùi của anh chạm vào phía sau của Leigh. Một sự điều chỉnh tinh tế của hông anh nhắc nhở cô một cách rõ ràng giới tính của anh. Một tay đưa ra chống vào thành giường để giữ thẳng bằng, kẹp cô ở giữa anh và nó.

- Đúng, nó lớn rất nhanh - Cô đã không nhận biết được giọng nói run run của chính cô - Em cần phải đưa nó ra khỏi cái giường di động này và đặt nó vào cái giường trẻ con trong phòng khác, nhưng em quên nhờ ba em ráp nó cho em khi ba đến đây lần rồi.

- Anh sẽ làm nó cho em.

Tả lót của bé Sarah được thay một cách nhanh chóng. Thật kỳ diệu là con bé đã không bị mẹ nó ghim vào người với đôi tay run rẩy. Leigh bế nó lên và xoay lại trong khoảng không gian chật hẹp mà Chad đã cho cô - Em không thể nhờ anh làm chuyện đó, Chad.

- Em đã không nhờ mà là do anh tự nguyện. Nó ở đâu?

- Trong phòng ngủ bên kia. Vẫn còn trong thùng - cô nói với cái lưng đang rời khỏi của anh.

Khi cô và bé Sarah đi vào căn phòng ngủ bên kia, anh đang xem xét cái thùng dài và đẹp - Có cái giường trẻ con trong đó à? - anh hỏi, phì cười.

- Thấy chưa, em đã nói với anh rồi mà. Nó là một dự án lớn và...

- Em có đồ nghề không? con vít chẳng hạn? Không sao anh có một cái trong xe tải của anh.

- Chad, thật ra...

Miệng anh chiếm lấy miệng cô để ngăn không cho cô phản đối. Nụ hôn đến nhanh, mạnh mẽ và

quyến rũ. Leigh cảm giác như thể một quả bom vừa nổ ở nửa thân dưới của cô, làm cho cô có những cảm giác lâng lâng - Đấy. Anh đã tìm được một biện pháp hữu hiệu nhất để giữ cho em im lặng. Nếu em làm cho anh một cái bánh mì sandwich và một bình cà phê, thì anh sẽ thưởng cho em - Anh hôn cô thêm một cái nữa trên trán rồi đẩy cô qua một bên và đi ra cửa trước để đến xe tải của anh.

Nổi đóa, Leigh đi hăm hăm vào trong nhà bếp. Cô đặt bé Sarah dửng như tạm thời đang vui vẻ vào ghế của nó, và mở hết tốc độ trong sự trả thù. Nghe tiếng huýt sáo vui vẻ của Chad khi anh quay trở lại vào nhà giống như là châm thêm dầu vào lửa. Con giận của cô phát hỏa.

- Anh ta xông vào đây và quyết định mọi chuyện giống như anh ta là chủ của căn nhà này vậy. Anh ta không phải. Mẹ mới phải nè. Chúng ta sẽ tự sinh sống, Sarah. Mẹ không cần anh ta hay bất cứ ai khác, và mẹ sẽ bảo với anh ta vậy khi anh ta hoàn thành xong việc lắp ráp cái giường trẻ con chết tiệt đó.

Sarah vỗ tay của nó.

Anh đã nói dối với cô bằng cách lờ đi không nói đến và cô giận điên lên. Nhưng ngay khi anh xuất hiện, cô đã gần như ngã vào vòng tay anh và đã hôn anh - Sarah, mẹ sẽ làm gì đây? - Leigh rên rỉ. Con bé của cô chỉ nói tíu tít để trả lời cô.

Leigh quăng mạnh thịt nguội và vài lát phó mát lên đĩa, kéo bánh mì ra khỏi tủ, và làm một bình cà phê. Cô đặt rau củ đã xay nhuyễn vào máy hâm nóng thức ăn cho con bé, châm đầy nước vào đó rồi cắm điện. Khi mọi thứ đã làm xong, cô lao về hướng phòng ngủ nhỏ để gọi Chad.

Nhưng thay vì làm một màn tuyên bố ngạo mạn là thức ăn đã sẵn sàng, cô cười khanh khách. Chad đang ngồi bắt chéo chân trên sàn nhà, bị bao bọc bởi những cái chốt, những con ốc, thành giường, lò xo và một đồng giấy hướng dẫn lắp ráp.

- Em thấy mắc cười lắm à? - anh hỏi một cách khiêu chiến - Kẻ điên khùng nào đã nghĩ ra cách hướng dẫn như thế này chứ? Em phải là một thiên tài hay là một kẻ ngốc mới hiểu nổi chúng. Anh không biết mình thuộc loại nào.

- Có lẽ thức ăn sẽ giúp ích cho sự suy nghĩ của anh.

- Nghe thật tuyệt! - Anh đứng bật dậy.

- Đừng hy vọng quá nhiều - cô cảnh báo anh một cách không mền khách khi cô đưa anh vào phòng ăn thông với nhà bếp - Em đã không biết là tối nay em sẽ có khách - cô đánh tiếng trước cho chắc ăn.

Cô bị kéo lại từ sau lưng khi tay anh chụp lấy thắt lưng quần jean của cô và trì nó lại. Anh kéo cô vào sát ngực anh và áp miệng anh vào tai cô - Anh sẽ làm cho em thấy vui là em đã có khách tối nay - anh thì thầm khiêu gợi.

Cô giật mạnh để thoát ra và cúi kính kéo lại của chiếc áo len của cô trong sự nỗ lực vô ích để lấy lại phẩm cách của cô. Khuôn mặt của cô toát lên vẻ phẫn nộ. Ngực cô thở phập phồng. Khi cô nghĩ ra được chuyện gì để nói thì anh đã cắn vào cái bánh mì sandwich thứ nhất của anh.

Anh ăn hết hai cái bánh mì sandwich, một bịch khoai tây chiên, vài trái dưa chua và ô liu, và sáu cái bánh cookie trong khoảng thời gian Leigh chỉ mới ăn hết một nửa cái bánh mì sandwich của cô. Cô đã vừa ăn vừa đút cho Sarah.

- Tại sao em lại không để cho anh đút nó để cho em có thể ăn - Chad nói.

- Không cần, cảm ơn - cô trả lời một cách lạnh nhạt.

- Nãy giờ anh đã quan sát. Anh nghĩ anh có thể làm được - Chiếc muỗng rời khỏi tay cô, và

Leigh biết, nếu cô còn chưa biết rằng Chad Dillon không chấp nhận chữ không cho câu trả lời. Anh đã làm rất tốt. Chỉ có một vết dài của củ cải đỏ làm vật hy sinh cho bàn tay đập ầm ầm của Sarah và rơi trúng giày của anh - Chú không đổ lỗi cho cháu tí nào cả Sarah - anh nói một cách tự nhiên, chùi vết đỏ thắm - ngay cả chú cũng không muốn ăn thứ này.

Leigh đã không muốn anh dễ thương, hài hước và vui vẻ. Sẽ đơn giản hơn nếu anh chửi thề con bé và củ cải đỏ, hay chửi mắng như tát nước vào cả hai. Cô không muốn cảm thấy ầm cúng khi có anh trong nhà bếp của cô, lẫn quần quanh chân cô, và chán chỗ khi cô bắt đầu dọn dẹp. Tại sao Sarah lại ríu rít với anh một cách yêu mến và làm cho anh vui với tiếng cười khanh khách mà nó mới vừa biết làm? Một cách phần nộ cô thấy bức tức với sự yêu mến của Sarah dành cho anh.

- Phải quay lại với công việc thôi - anh nói, chuyển Sarah qua cho Leigh và đi về căn phòng ngủ nơi có cái giường trẻ con. Sarah khóc nhai nhai một cách náo nùng.

- Đồ phản bội - Leigh cảm râm khi cô đặt con bé vào phòng của cô để chuẩn bị cho nó đi ngủ.

Không có gì thay đổi cả chỉ bởi vì anh quá tốt với mi, Leigh nhắc nhở bản thân. Tối nay anh ở đây. Nhưng còn ngày mai? Tuần tới, khi anh bị gọi đi đến bất cứ nơi nào trên thế giới để chống chọi cơn hỏa hoạn và không biết chừng nào anh sẽ về? Mi có thể sống như thế một lần nữa không, Leigh? Cô biết câu trả lời.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Leigh bước ra khỏi phòng ngủ của cô, và liếc nhìn qua hành lang - Em không thể nào tin được - cô thốt lên từ ngưỡng cửa.

Từ chỗ của anh trên sàn nhà, Chad xoay người lại nhìn cô - Tất cả đã xong ngoại trừ chỗ này - Anh dùng con vít chỉnh sửa lại con ốc, rồi đứng lên, vươn vai duỗi thẳng lưng - cầu cho chúng ta được may mắn.

Anh thử đẩy cái đòn bẩy để đẩy một bên thành giường lên xuống và nhìn vào nó với vẻ ngạc nhiên thích thú khi nó đẩy trượt lên xuống - Chết tiệt anh đi, được rồi, - anh cười khanh khách.

- Bây giờ căn phòng này chỉ còn thiếu một đứa bé thôi - Leigh nói.

Anh nhìn cái giường trẻ con hiệu Jenny Lind, cái ghế đu đưa với nệm lót ở chỗ ngồi và chỗ tựa lưng, những tấm màn ở cửa sổ và những tấm hình Raggedy Ann và Andy trên tường mà Leigh đã tự tay sơn lên - Anh nghĩ em nói đúng, con bé đâu rồi?

- Tối nay nó sẽ ngủ ở chỗ nó thường ngủ.

- Em có chắc chắn là em không muốn đưa nó ra khỏi phòng em không đấy? - anh hỏi một cách thoải mái.

- Không - cô thú nhận - Em ghét phải ngủ một... - mắt cô mở to nhìn anh để xem anh có nghe được những gì cô vừa lỡ miêng thốt ra. Anh đã nghe. Bằng hai bước dài anh đã đứng trước mặt cô, nắm chặt hai vai cô với đôi tay làm bằng sắt.

- Em không phải ngủ một mình, Leigh. Không phải cho tối nay. Không bao giờ nữa.

Cánh tay anh bao bọc lấy cô, kéo cô vào vòng tay ôm của anh ở một tư thế hiểm họa nhất của cô nhưng ngược lại làm cho cô cảm thấy an toàn nhất. Môi anh áp vào cô Một cách ngớ ngẩn, phòng thủ, cô giữ thân hình mình cứng đờ, lắc đầu, rằng nghiêng chặt.

Sự kháng cự của cô đã không ngăn được quyết tâm của anh. Lưỡi anh miết trên môi cô, và khi vẫn không chịu hợp tác, tay anh luồn vào trong chiếc áo len của cô. Một cách táo bạo, anh ve vuốt núm vú của cô bằng những khớp đốt của ngón tay cho đến khi chúng căng cứng. Miệng cô mở ra một cách không có chủ tâm, để thốt ra một tiếng rên đầy khoái cảm, và anh nắm lấy ngay cơ hội.

Anh chiếm lấy miệng cô bằng miệng anh trong một nụ hôn diễn đạt họ muốn và cần có nhau đến dường nào. Với những ngón tay mò mẫm anh tìm thấy sợi dây áo ngực của cô và kéo nó xuống. Những ngón tay của anh mơn trớn trên người cô khi chúng khám xét, đo lường và say đắm.

- Em muốn anh nhiều như anh muốn em, Leigh. Mẹ kiếp, anh biết là em muốn - anh thì thào vào tai cô. Lưỡi anh quét lên vành tai của cô, rồi giữ ở đó giữa kẻ răng và cắn nhẹ nó. Cô rùng mình, một tiếng rên đầu hàng nhỏ thoát ra khỏi miệng cô. Một cách thương xót, miệng anh quay trở lại với miệng cô. Anh nhấp lưỡi cô một cách lười biếng cho đến khi cô nghĩ là cô sẽ chết nếu cô không thể có được nhiều hơn.

Cô chưa bao giờ nhớ là đã choàng cánh tay của mình qua anh, uốn cong người vào anh, làm cho anh không thể nào không nhận biết là cô muốn gì. Ý thức không hiện hữu cho đến khi cô cảm giác được thân thể căng cứng của anh muốn được giải thoát bằng cách đi vào bên trong cô. Và cho đến lúc đó thì đã quá trễ. Linh hồn của cô lệ thuộc vào giác quan của cô. Cô chồm tới ép sát người vào giữa bàn tay đang bao bọc vú cô. Núm vú cô căng cứng như một viên sỏi ở giữa lòng bàn tay anh. Nó xoay tròn vú cô kích thích sự mê mẩn.

Lưỡi anh xông vào cái miệng ấm áp, ướt đầm của cô và duy chuyển cùng với tốc độ của nhịp tim của họ. Lưỡi cô hưởng ứng theo, hoà cùng anh.

Anh tháo cái khóa ở đằng trước của cái nịt ngực của cô và để lộ cặp vú hoàn toàn. Cô kéo áo sơ mi của anh ra khỏi lưng quần và luồn tay vào ve vuốt bắp cơ mịn màng săn chắc ở sau lưng anh. Những ngón tay rà lên ngực anh và ve vuốt ở đó.

- Chúa ơi, Leigh, anh phải yêu em ngay - Bàn tay của anh đặt lên vai cô, đẩy cô xuống thảm. Nhưng anh gặp phải sự kháng cự cứng như cẩm thạch.

Những tiếng còi báo động vang lên trong đầu cô. Những tiếng chuông vang lên lạnh lạnh. Đối với Leigh, quan hệ tình dục có nghĩa là ràng buộc. Một khi cô yêu anh, cô sẽ không bao giờ có thể để cho anh rời khỏi. Và cô không thể có anh trong cuộc sống của cô, không thể ngoại trừ cô có thể hoàn toàn có được anh.

- Không, Chad - cô nói với tia nhìn lo lắng trong đôi mắt - Không.

- Tại sao vậy Leigh? - Anh đưa bàn tay lên cào vào tóc một cách bực bội - Tại sao? Thật là điên rồ nói tiếng không khi cả hai chúng ta đều rất muốn.

Sự kiên cố của anh làm cho cô giận điên lên và đẩy lùi đi những cảm giác mê mẩn còn sót lại trong cô. Mọi chuyện đột nhiên thật rõ ràng. Cô đã nói không, và điều đó làm cho cô trở thành một người điên rồ.

- Em bị điên rồi - cô hét lên - nhưng chỉ là đã để cho anh đi qua cánh cửa đó tối nay sau khi biết anh đã lừa dối em.

- Anh không có lừa dối em khi anh hôn em.

- Không có à? Bộ nó không không nằm trong toàn bộ kế hoạch tấn công vào tình cảm của một người góa phụ cô đơn, làm cho cô ta dễ bị thương tổn, để chuẩn bị cho cô ta cho lúc anh nói với cô ta về công việc nguy hiểm của anh à? Nghĩ đến chuyện em để cho anh hôn em... gần như nản nỉ anh làm tình với em, khi mà trong suốt thời gian đó anh đang lừa dối em. Thật là kinh tởm.

Quai hàm của anh cứng lại với cơn thịnh nộ - Bây giờ ai đang lừa dối ai đây? Em đang lừa dối bản thân mình đấy! Em đã không "kinh tởm" khi chúng ta ôm nhau trên ghế sofa của em. Em yêu thích mỗi một giây phút âu yếm đó. Và em cũng đã không "kinh tởm" vài phút trước đây. Nếu em để cho mọi chuyện xảy ra như chúng phải xảy ra và không tìm kiếm những khối

chươngng ngại...

- Là những núi chươngng ngại - cô chỉnh sửa một cách chua chát.

Anh nhìn Ragged Andy một lát, lăm bằm chửi thề. Mắt anh quay trở về với cô. Lồng ngực của anh đau nhức nhối, rồi thở dài, và nói - Anh phải nên nói rõ với em nghề nghiệp của anh ngay từ đầu. Anh xin lỗi là đã không nói với em. Anh đã không nói với em bởi vì chúng ta còn chưa có nhiều thời gian thấu hiểu nhau.

- Anh thấu hiểu em đủ để che dấu nó từ em - cô nói một cách gay gắt.

- Bởi vì em còn chưa sẵn sàng để chấp nhận nó!

- Em sẽ không bao giờ.

- Một sự liều lĩnh đáng giá.

- Lúc trước em đã từng liều lĩnh một lần. Đã trả giá cho chuyện đó. Chồng em đã bị bắn chết bởi một đứa trẻ say thuốc. Em không muốn có thêm sự liều lĩnh nào nữa.

- Hãy nghĩ đến chuyện khi chúng ta ở bên nhau. Nghĩ đến những nụ hôn, cảm giác khi chúng ta chạm vào nhau, và rồi nói cho anh biết là nó không đáng để làm vài chuyện liều lĩnh.

- Không!

- Đồ nhút nhát!

- Đúng! Đó là chuyện mà em muốn nói với anh. Em không muốn phải dửng dưng cảm mỗi khi anh rời khỏi em. Em đã từng có một cuộc sống như vậy trước kia. Không bao giờ nữa. Tốt hơn là chúng ta nên chấm dứt chuyện này trước khi nó bắt đầu. Làm ơn rời khỏi đây, Chad. Em không thể gặp anh nữa.

Cả hai chìm vào sự im lặng bởi những lời mà cô không thể tin là cô đã nói ra miê.ng.

Khi chuông điện thoại reng, Leigh vội vã rời khỏi căn phòng, rất vui là có lý do chính đáng để tránh né đôi mắt như'c nhối của Chad.

- A lô.

- Leigh phải không?

- Vâng.

- Đây là Amelia Dillon, mẹ của Chad. Nó có ở đó không?

- Có, anh ấy đang ở đây, bác Dillon - Anh đã tuyên bố với cả thế giới mỗi khi anh ở nhà cô à? - Đợi một lát, cháu sẽ đi gọi anh ấy.

- Không, không - người phụ nữ vội nói - Thật ra bác muốn nói chuyện với cháu. Chiều nay Chad đã điện cho bác khi nó quay về từ Mexico và nói cho bác biết nơi nó sẽ ở tối nay - Leigh bóp chặt ống nghe, giận dữ là anh đã có thể làm chuyện đó như là một chuyện đương nhiên - Bác muốn mời cháu.. và dĩ nhiên là cả bé Sarah đến nhà để ăn tối vào Chủ nhật. Tối đó chúng ta sẽ trang trí cây Noel. Cháu đến được không? Chad đã nói với hai bác rất nhiều về cháu và hai bác rất muốn gặp Sarah. Không thể tưởng tượng được là thằng con trai to lớn vụng về của bác đã đỡ đỡ ở đằng sau chiếc xe tải gôm ghiết đó!

Leigh thích Amelia Dillon ngay lập tức, nhưng không nghĩ là cô có thể chịu nổi cả một ngày bên Chad, đặc biệt là sau khi cô vừa mới nói với anh là cô không thể gặp anh nữa. Làm thế nào mà cô có thể từ chối lời mời mà không làm cho bà Dillon giận đây? Ngay lúc này, cô không thể nghĩ ra được cách nào cả.

- Nghe rất tuyệt, bác Dillon. Cám ơn bác.

- Không có chi. Hai bác mong đợi gặp được cháu vào Chủ nhật. Bảo Chad lái xe cẩn thận.

Leigh đặt ống nghe xuống và từ từ xoay lại Anh đã đi theo cô vào phòng khách - Đó là mẹ của anh. Bác mời bé Sarah và em đến ăn tối vào Chủ nhật và trang trí cây Noel.

- Đối với mẹ, ăn tối nghĩa là ăn trưa. Anh sẽ rước em lúc mười một giờ rưỡi.

Trước khi cô có thể cãi lại, anh đã đóng sầm cánh cửa sau lưng anh.

CHƯƠNG 5

Suốt cả tuần cô cứ suy nghĩ ra cách để từ chối không đi. Cô đã nghĩ ra cả ngàn cách để huỷ bỏ nó và loại bỏ tất cả chúng vì một là chúng quá kịch tính, điên rồ, hay quá hiển nhiên. Không có cách nào thoát ra khỏi được và cô cho rằng mình là một kẻ khờ - một kẻ khờ vì đã không lịch sự từ chối lời mời của bà Dillon và cứ mặc cho Chad nói bất cứ lời giải thích nào cần nói với ba mẹ anh. Và là một kẻ khờ vì đã có tình cảm với anh.

"Mình sẽ không yêu anh ta. Mình sẽ không - Leigh nói với bản thân - Anh ta không thể nào gặp mình nữa nếu gia đình anh ta không chấp nhận mình. Có lẽ là họ sẽ không thích mình."

Cô trải qua một ngày thứ Bảy để đưa bé Sarah xuống phố mua sắm. Ở một trong những cửa tiệm chuyên bán đồ trẻ con, Leigh mua cho cô con gái một cái áo đầm nhung màu đỏ thêu những bông trắng li ti ở trước ngực đặc trưng cho lễ Noel. Vớ đăng teng trắng và giày sa tanh đi chung nguyên bộ. Để phòng ngừa con bé làm dơ cái áo mới, Leigh cũng đã mua cho Sarah bộ quần yếm bằng vải Jean mỏng với cái áo rằn. Còn có một chiếc khăn tay đi chung với cái áo may dính vào cái túi trước bụng.

Sara không quan tâm đến chuyện quần áo mới, nhưng tìm thấy cái hộp màu hồng tươi mà họ dùng để gói đồ vào trong đó rất hấp dẫn. Leigh nhìn xuống, hoảng hốt nhìn thấy con bé đang nhai miếng giấy gói một cách khoái chí. Lois đã nói đúng. Bây giờ Sarah đã có hai cái răng cửa ló ra ở hàm dưới.

Cho bản thân mình, Leigh mua một cái quần hiệu bằng len nhẹ. Cái áo lụa phù hợp với màu mắt xanh của cô. Cô cũng mua một đôi bông tai khoanh tròn bằng vàng, hơi loè loẹt hơn những gì cô thường đeo, nhưng rất thích hợp cho ngày lễ.

Khi cô treo áo quần mới vào tủ, Leigh cảm ơn trời đất vì đã vớ được công việc trang trí cho Saddle Club Estates. Tấm chi phiếu lớn đó chắc chắn là sẽ rất cần thiết. Với hợp đồng công việc ở khu phố buôn bán và tiền bồi thường của Greg cô sẽ không bị thiếu thốn, nhưng dư dả thì vẫn tốt hơn. Dĩ nhiên, cô vẫn không ở cùng một thế giới với Chad Dillons.

Sáng Chủ nhật bầu trời trong sáng, nhưng lạnh khủng khiếp vì những cơn gió thổi đến từ hướng tây bắc. Leigh và Sarah cả hai đều đã ăn mặc xong khi Chad rung chuông cửa.

Anh đang đứng ngay hiên nhà, dậm đôi chân và co ro vì cơn lạnh mặt dù anh đã mặc một cái áo khoác dày - Chào buổi sáng.

- Chào - Leigh nói cụt lủn, mặc dù tim cô lỡ nhịp khi nhìn thấy anh. Đôi mắt anh sáng sủa như bầu trời. Bên dưới chiếc áo khoác dày là một chiếc áo khoác thể thao và chiếc áo thun hở cổ. Quần jean của anh rõ ràng là rất mới và được cắt may bởi một nhà thiết kế - Tụi em đã sẵn sàng, nhưng em cần phải bọc bé Sarah lại - Leigh đã mặc xong áo khoác của cô.

Anh bước vào bên trong - Cái này phải mang theo hả?- anh hỏi khi thấy cái túi đựng tả lót to đùng.

- Vâng - cô trả lời qua vai khi cô quần bé Sarah vào tấm chăn dày.

- Em định sẽ ở lại bao lâu vậy? - anh trêu chọc. Leigh đứng thẳng lên, ôm cái bọc đang cục cựa trong cánh tay, và nhìn vào đôi mắt đang cười của anh. Cô cố không cười, nhưng không thể kềm chế nổi - Xong chưa? - cô gật đầu - Đi thôi. Để anh khóa cửa cho.

Leigh đi được đến nửa đường trên vỉa hè khi cô nhìn thấy một chiếc xe Ferrari màu xanh đen bóng loáng đậu ngay lề đường trước nhà cô. Cô quay qua Chad và nhìn anh một cách chế giễu.

- Đừng nói với em là anh đã bán đi chiếc xe tải để đổi chiếc này - Giọng nói của cô ngọt xót với

mỗi một lời cô nói.

Mắt anh nheo lại thành cái nhú mày - Không, anh đã không bán đi chiếc xe tải - Anh chụp cánh tay cô và đẩy cô đi về phía chiếc xe, máy xe vẫn còn đang nổ.

Thật không dễ gì, nhưng họ cũng đã chui vào chiếc xe thấp mui cùng với bé Sarah và thắt dây an toàn vào - Anh đã cố tình không lái chiếc xe này vào cái ngày anh đến gặp em để cùng đi ăn trưa phải không? Anh đã cố tình lái chiếc xe tải bởi vì anh sợ là nếu em nhìn thấy chiếc xe Ferrari thì em sẽ hỏi những câu hỏi xấu hổ. Không phải vậy sao?

- Đúng - anh trả lời một cách ngang ngạnh.

- Và anh đã bảo George và những người khác không nói cho em biết bất cứ chuyện gì về anh, đúng không?

- Đúng - Anh cài mạnh số xe và rời khỏi lề đường. Vài phút tiếp theo sau đó họ lái xe trong im lặng. Sẽ không được khi cả hai đến nhà Dillons khi còn giận nhau. Leigh làm một nỗ lực xoa dịu sự tình trạng thù địch đang diễn ra.

- Ba mẹ anh sống ở đâu? - Chad đã lái xe lên xa lộ đi về hướng bắc.

- Họ có vài mẫu đất. Ba anh bây giờ cai quản một nông trại.

- Bây giờ?

- Ông ấy từng làm ở Flameco.

-Ồ - cô nói.

Những ý định tốt đẹp trở thành không như mong đợi. Suốt chặng đường còn lại cả hai cùng im lặng. Sarah hợp tác bằng cách ngủ trên ngực của Leigh. Cô đã đặt một tấm lót hút nước giữa cái miệng nhiều dãi của Sarah và cái áo mới của cô. Sự căng thẳng ngọt ngào trong xe khi Chad luôn nhìn thẳng vào xa lộ thẳng tắp, và Leigh cũng làm như thế.

- Đủ ấm không? - anh hỏi cô.

- Đủ.

- Có phiền không nếu anh vặn máy điều nhiệt xuống một tí?

- Không.

Đó chỉ là những gì họ trao đổi với nhau khi chiếc xe chạy được khoảng hai mươi dặm để đến căn nhà mà Chad đã khiêm tốn dùng từ "vài mẫu đất". Anh quẹo vào một con đường tư nhân. Chạy dọc hai bên nó, những đàn gia súc đang gặm cỏ khô rải rác qua những cánh đồng cỏ bây giờ bị vàng úa bởi mùa đông. Sự ngạc nhiên của Leigh mỗi lúc mỗi gia tăng. Cô không đếm nổi nữa sau khi họ đi qua cả chục cái giếng dầu đang bơm một cách đều đặn.

Căn nhà là thêm một cú sốc nữa. Nó đứng uy nghi trong những lùm dâu tằm và những cây hạt dẻ bên cạnh một nhánh sông nông cạn. Nó được xây bằng gạch trắng. Bốn cột hình vuông to lớn nằm ở hiên trước chọc thẳng lên sân thượng của tầng hai. Những cánh cửa sổ đóng dính vào vách màu xanh đen chạy dọc hai bên sáu cánh cửa sổ nhiều khung to lớn nằm ở mặt trước của căn nhà.

- Chúng ta đến rồi - Chad nói, lẩn tránh ánh mắt của Leigh khi anh leo ra khỏi xe mang theo túi đựng tả lót. Anh đi vòng qua để giúp cô và bé Sarah.

- Vậy mà em đã cảm thấy có lỗi khi anh mua hoa cho em bởi vì em nghĩ anh nghèo túng và đang thất nghiệp - Cô nói qua kẽ răng. Môi cô cong lên trong sự bức bối, nhưng anh đã không có thời gian trả lời trước khi cánh cửa to lớn ở trước nhà mở tung và Amelia Dillon bước ra, chui tay của bà vào tấm tạp dề.

- Vào đây ngay để tránh gió. Đưa con bé vào trong trước khi nó bị cảm. Hoan nghênh, hoan nghênh, Leigh. Chào, con trai - Amelia khoát tay qua lưng của Leigh và đẩy cô vào nhà - Hãy lại gần lò sưởi - bà nói đẩy Leigh ra khỏi hành lang chạy dọc hết căn nhà và vào bên trong căn phòng khách ấm áp. Lửa đang cháy bùng trong cái lò sưởi to dùng chiếm gần hết cả một vách tường - Ba nó ời, họ đã đến rồi - Amelia gọi về phía sau nhà - Chad, đặt đồ của con bé vào cái ghế đó. Không có gì có thể làm cho cái đồ cũ kỹ đó bị hư cả. Leigh, đưa áo khoác của cháu cho bác. Không, cháu không thể cởi nó ra trong khi cháu bằng Sarah. Để cho bác...

- Mẹ - Chad xen vào, chụp lấy vai bà bằng bàn tay to lớn của anh - Mẹ à, tụi con sẽ ở đây cả ngày, nhưng mẹ sẽ không chịu đựng nổi đâu nếu mẹ không bình tĩnh lại. Đây là Leigh Bransom. Amelia bối rối cười - Bác nói nhiều quá hả? Bác xin lỗi Chỉ là bác quá kích động khi gặp cháu - Bà nói - Chào, Leigh.

Nếu Leigh đã đoán trước là cô sẽ thích Amelia Dillon thì bây giờ thì cô biết chắc là vậy. Người phụ nữ có thân hình nhỏ bé, gọn gàng và đoan trang. Tóc bà đã bạc màu, nhưng cũng chứng minh được là nó đã từng có màu nâu sậm như Chad. Cặp mắt của bà cũng là màu xanh sáng - chào, bác Dillon. Cám ơn bác đã mời tụi cháu. Chúng cháu rất vui khi được đến đây.

- Leigh, để anh bế Sarah cho em có thể cởi áo khoác - Chad đề nghị. Anh ôm lấy con bé đang được quấn chăn, nó đang tỉnh dậy.

- Ồ, để mẹ nhìn nó, Chad - Amelia nói, đứng sát vào anh - Này, đây không phải là đứa bé dễ thương nhất mà con từng gặp sao? Nhìn cái áo đầm của nó đây này, Chad. Dễ thương quá. Nó sẽ khóc không nếu bác ẵm nó?

- Cháu không nghĩ vậy - Leigh nói, cởi cái áo khoác dày ra. Sau khi đưa Sarah cho mẹ của anh, Chad nắm lấy áo khoác của cô và tấm mền của Sarah và treo nó vào cây treo đồ ngoài hành lang. Khi anh quay trở lại, anh nhìn vào mắt Leigh và họ cùng nhau cười khi mẹ anh nựng nịu bé Sarah. Leigh cảm thấy tim mình giãn ra tìm kiếm tim anh.

Sự giận dữ của cô biến mất. Cô nhìn thấy sự dịu dàng trong mắt anh và biết là anh cũng đã nhận ra là mối ác cảm giữa họ thật là mệt mỏi. Dựa trên quá khứ của cô và nghề nghiệp của anh, vấn đề của họ có vẻ không thể vượt qua được, nhưng cơ bản của tất cả những chuyện này là sự thu hút mà cô không thể, cũng không muốn phủ nhận. Nó xảy ra quá nhanh, quá nhanh để trở thành bảo đảm, nhưng ai có thể ngăn chặn được một trận tuyết lở đâu chứ?

Đột nhiên cô muốn được chạm vào anh. Anh dường như cũng biết chuyện đó, vì anh đến gần cô và choàng cánh tay qua hông cô, kéo cô sát vào anh. Tha thứ cho sự lưỡng lự của anh, và đặt nỗi sợ hãi của cô qua một bên, cô để cho thân thể mình tựa hẳn vào người anh.

Sự khẩn cầu toả ra từ đôi mắt của anh khi cô nhìn lên anh và bị giật mình. Cô nhìn thấy một sự cầu xin kiên nhẫn, một sự hứa hẹn.

- Ôi, nó thật là dễ thương, Leigh - mẹ Chad nói về con bé. Nhìn lên, mắt bà sáng lên với một người đứng đằng sau Leigh và bà nói - Stewart, đến đây này.

Leigh quay lại theo hướng của ngưỡng cửa và nén lại được tiếng la lên trước khi nó thoát ra khỏi cổ họng cô. Lưng cô cứng đờ, Chad ôm chặt eo cô như để trấn an.

Ông Dillon đang đứng ở khung cửa dẫn đến hành lang. Ông là một người đàn ông to lớn. Vào thời trai trẻ ông nhất định là một người rắn chắc như Chad. Khuôn mặt ông có những nếp nhăn bởi năm tháng. Mái tóc trắng và dày trên đỉnh đầu ông. Ông đang chống trên một cái na.ng. Và chân trái ông đã bị mất để lại một ống quần trống không đã được may lại ngay ở đầu gối.

- Chào con trai, Leigh phải không? - Ông hỏi và cô gật đầu - Rất hân hạnh - Một cách nhanh

nhện ông bước vào phòng và đưa bàn tay đầy chai sạn ra cho cô - Tha thứ cho bác vì đã không mang chân giả vào, nhưng khi thời tiết quá lạnh, nó làm cho bác rất khó chịu.

- Bác Dillon - cô nói, bây giờ mỉm cười và bắt lấy tay ông. Cú sốc ban đầu của cô lập tức bị thay thế cho sự lịch sự hàng ngày của cô - Đừng xin lỗi vì bác chỉ muốn được thoải mái ngay trong nhà của bác.

- Hãy gọi bác là Stewart - ông nói - Con nói đúng, con trai. Cô ấy rất xinh đẹp - Leigh đỏ mặt và mọi cười phì cười.

- Nó thật là quá đáng đấy Leigh - Amelia nói - Nó không chịu nói cho hai bác biết gì về con cả. Ngay cả chuyện con có mái tóc vàng hay đỏ, lùn hay cao. Không gì cả. Tất cả nó nói chỉ là con rất xinh đẹp.

- Để cho tôi xem con bé tí nào, Amelia - Stewart Dillon nói, và vợ ông lập tức làm theo lời ông - Con chắc chắn là đã đưa một con bé xinh đẹp đến với thế giới này đấy con trai - ông thừa nhận, đặt một cánh tay âu yếm lên tay Chad. Leigh lấy làm ngạc nhiên bởi sự thân thiết mà những người này có với nhau.

Chỉ trong nửa tiếng đồng hồ mà Leigh có cảm giác như cô đã quen biết gia đình Dillons suốt đời, họ làm cho cô cảm thấy rất được hoan nghênh. Căn nhà rất ấm cúng và toát lên vẻ thân thiện của chủ nhân của nó. Sàn nhà kêu kẹo kệt bên dưới những tấm thảm rải rác, với âm thanh thích thú của một căn nhà được sử dụng nhiều và tràn đầy tình thương. Leigh đã nhớ sự thiếu thốn của một căn nhà thật sự. Nghề nghiệp trong quân đội của ba cô đã buộc họ phải duy chuyển thường xuyên trong suốt tuổi ấu thơ và lúc niên thiếu của cô. Cô luôn ghen tị với những gia đình cố định như nhà Dillons.

Ngọn lửa reo tí tách tươi vui trong lò sưởi trong khi họ uống nước cây nam việt quốc nóng, công thức làm nó ngay lập tức được cung cấp bởi Amelia khi Leigh thốt ra là cô ước gì cô học được cách làm. Sarah đã có một cái bánh qui mà nó đang vui vẻ gặm. Amelia đã cột một cái yếm quanh cổ của con bé để bảo vệ cái áo đầm.

Căn phòng khách được trang trí rất ấm cúng với những đồ vật kỷ niệm của gia đình và những tấm khăn móc bằng tay và những tấm hình của Chad trong nhiều giai đoạn trưởng thành của anh. Một cây thông Norfolk to lớn đang đứng đợi được trang trí ngay ở một trong những cánh cửa sổ cao lớn trước nhà.

Amelia đã không từ chối lời đề nghị của Leigh để giúp cho bà chuẩn bị bữa ăn tối ra bàn. Leigh đã sắp xếp bàn ăn và đánh khoai tây trong khi trả lời một tràn câu hỏi thân thiện của Amelia liên quan đến cô và Sarah. Trong khi Stewart ôm con bé trên đùi, Chad đã đi lên gác lửng để mang xuống những cái thùng chứa đồ trang trí cây Noel.

- Trong khi con đi lên đó, sẵn tay mang xuống cái ghế cao cho mẹ - mẹ anh yêu cầu.

Anh phải đi vài lần, nhưng cho đến lúc anh làm xong việc của anh thì bữa ăn đã sẵn sàng. - Đi rửa tay đi Chad, và mang thịt rán ra đây. Leigh, cháu có thể lấy salad sương sa ra khỏi tủ lạnh, bác sẽ đặt bé Sarah vào cái ghế cao.

- Cháu chưa ba giờ đặt nó vào đó cả. Nó còn chưa biết ngồi.

- Cứ để cho bác - Amelia nói một cách tự tin.

Trong nhà bếp, Chad rửa tay ở cái bồn trong khi Leigh tháo áo tạp dề và đi tới tủ lạnh để lấy salad. Sương sa đã được đặt trên một cái mâm thủy tinh nặng nề và cần phải có hai tay để bưng. Chad bước chắn ngang trước mặt cô khi cô đi lại gần cánh cửa.

- Hôm nay em nhìn thật xinh đẹp, Leigh - anh nói nhỏ nhẹ - Ba mẹ anh rất thích em, giống như

anh đã nghĩ.

- Em cũng thích họ - cô trả lời, nâng cái mâm lên.

Một cách không mong đợi, cánh tay anh ôm choàng eo cô, và anh hôn cô mặc dù bị cái mâm chắn ngay ở giữa. Những cảm xúc bị đánh thức bởi sự đụng chạm của anh bị đe dọa không chỉ cuộc sống ngắn ngủi của đĩa salad trộn, nhưng cũng bao gồm quyết tâm của chính cô để kháng cự lại anh. Anh đang tạo ra trong lòng cô cảm giác cần có anh.

- Chad, mang thịt rán vào đây ngay - mẹ anh gọi từ phòng ăn.

- Và mùi vị của em tuyệt như vẻ ngoài của em - anh nói thấp giọng. Anh lùi lại, thả tay ra, nhe răng cười một cách tinh quái, và đi làm chuyện mẹ anh sai bảo. Sương sa lắc lư trên đĩa khi Leigh đặt nó xuống bàn.

- Em vẫn nghĩ nó không thích hợp - Amelia lập lại. Lờ bà, Sterwart tiếp tục chà rượu ụyt ki lên cái núm răng ê ẩm của Sarah - Em không chấp nhận rượu mạnh ở dưới bất cứ hình thức nào, đặc biệt là với một đứa bé.

- Đây là để làm thuốc - Stewart nói. Ông dường như không lo sợ Sarah nhai ngón tay của ông - Anh đã làm thế này với Chad khi nó còn bé. Và anh đã nhìn thấy em nốc rượu ụyt ki với mặt ong xuống cổ họng để trị ho.

Amelia có thái độ như bị xấu hổ - Leigh sẽ nghĩ là chúng ta thật khủng khiếp.

- Không, cháu không nghĩ vậy đâu - cô cười, cảm thấy thả lỏng sau bữa ăn tối thịnh soạn và cuộc đàm thoại vui vẻ mà gia đình Dillons đã nói trong suốt bữa ăn - cháu đoán là cháu sẽ phải mua một chai rượu mạnh - Cô và Chad đang cùng nhau ngồi trên ghế sofa. Cánh tay anh choàng qua vai cô. Những ngón tay vuốt lên xuống cánh tay cô một cách lơ đãng. Cô cố không nghĩ đến hành động càn rỡ của anh trong bếp. Mỗi lần cô làm vậy, anh dường như biết là cô đang nghĩ gì và sẽ nháy mắt với cô một cách ranh mãnh.

Thậm chí trong suốt bữa ăn phong phú đó, anh đã giày vò cô. Trong khi anh lắng nghe một cách chăm chú khi ba anh báo cáo về các công việc ở nông trại, anh đã xoa bóp đùi cô với một bàn tay điêu luyện. Cô không thể tránh né bàn tay đó. Nó dường như có gắng máy radar và cô chính là mục tiêu của nó. Cuối cùng thì cô đã đầu hàng, và anh dường như tạm thời thỏa mãn và chỉ xoa đầu gối cô trong khi nó áp sát vào anh bên dưới khăn trải bàn trắng tinh.

- Cho cháu biết cách bác đã đặt nó ngồi cái ghế cao đó đi - bây giờ Leigh nói với Amelia.

- Chỉnh cái mâm, nếu có thể, lại gần ngực của nó. Rồi cột nó vào đó trong một cái khăn mỏng hay bất cứ cái gì đó. Hầu hết những cái ghế cao có một sợi dây đi kèm để ràng giữa chân nó để nó không thể bị tuột xuống dưới ghế.

- Con nghe có vẻ như là dạy con bé cách tự ngồi một mình còn dễ dàng hơn - Chad nói với logic làm người khác phát điên lên.

Leigh và Amelia cả hai cùng tặng cho anh cái nhìn chê bai. Anh và Stewart chỉ cười. Chad đối xử với ba mẹ anh một cách kính nể và tử tế, chạy tới lui lấy đồ cho họ. Nhưng họ cũng biết cách trêu chọc lẫn nhau. Họ chắc là đã có nhiều thời gian vui vẻ trong khoảng thời gian anh lớn lên, Leigh nghĩ. Họ rất tự hào về anh mà không cần phải nói ra miệng.

- Ồ, thôi rồi - Leigh nói khi Sarah uốn cong lưng lại và bắt đầu khóc - Cháu nghĩ tâm trạng của nó bắt đầu tệ rồi.

- Sao cháu không đem nó lên lầu cho nó ngủ một lát đi - Amelia nói, đứng lên dẫn đường cho Leigh.

- Con cũng đi - Chad nói một cách sốt sắng.

- Con ngồi yên ở đó - Amelia đập lại - ba con muốn con xem trận đấu bóng với ông ấy - Một cách ngoan ngoãn anh ngồi xuống ghế sofa lại.

Leigh bỗng đưa bé đang đỡ chứng từ tay của Stewart và đi theo Amelia lên lầu - Đây là phòng của Chad - Amelia nói, rời khỏi hành lang và đi vào một căn phòng ngủ lớn - Như con thấy đấy, bác chưa bao giờ thay đổi nó - Căn phòng chất đầy hình ảnh, cúp, biểu ngữ và dây móc thông lo.ng. Một đôi giày trượt tuyết và cây vợt đánh quần vợt đang đứng trong một góc phòng. Một cái mũ sắt chơi bóng đá được treo trên một cái móc trên tường.

- Nếu cháu giúp bác, chúng ta sẽ đẩy cái giường tới sát vách và đặt những cái gối tấn xung quanh bên ngoài để con bé không bị rơi xuống giường - Leigh mỉm cười. Amelia đã tính trước hết mọi chuyện.

Họ dời cái giường và đặt Sarah xuống, nhưng nó không muốn đi ngủ. Đôi chân nhỏ bé trong đôi giày sa tanh mới đập ầm ầm lên nệm và đầu của nó lắc lư trở chứng. Mặt của nó đỏ lên như củ cải đỏ.

- Nó bị lạ chỗ - Amelia nói một cách cảm thông - Khi Chad còn nhỏ, nó không thể ngủ ở đâu khác ngoài cái giường của nó.

- Có thể nếu cháu nằm xuống với nó một lát, nó sẽ ngủ - Leigh nói, cởi giày của cô.

- Làm đi. Bác sẽ để cho hai đứa nghỉ ngơi. Nó sẽ ngủ mau thôi.

Leigh đuổi thẳng người bên cạnh con bé và vỗ lưng nó cho đến khi nó hết chứng và tiếng khóc của nó trở thành những tiếng thốn thức từ từ thành những tiếng nấc rồi trở thành hơi thở đều đều. Leigh đắp chăn cho hai mẹ con. Cô nhìn tấm hình của Chad trong bộ y phục bóng đá cho đến khi mắt cô nhắm khít lại.

Khi cô thức giấc, có cái gì đó rất nhột ở tai cô. Cô hơi nghiêng đầu qua, nhưng đụng phải một cái đầu khác đang cúi xuống - Thức dậy và hôn anh đi - một giọng nói trầm ấm yêu cầu. Một đôi môi nóng bỏng, ẩm ướt áp vào miệng cô, chờ đợi cho đến khi miệng cô mở ra để đón chào nụ hôn nồng nhiệt. Phải làm nhiều nỗ lực để mở đôi mắt của cô, nhưng cô đã nâng cánh tay của cô từ bên dưới cái mền ấm áp để vuốt ve phía sau cái cổ mạnh mẽ của Chad.

- Chúa ơi, mùi vị của em thật hấp dẫn - Anh thì thầm vào tai cô và bắt đầu làm chuyện mà anh đã làm trước khi đánh thức cô. Cô hé mở mắt ra đủ để nhìn thấy Sarah đang ngủ say sưa sát vách tường. Chad đang quì bên cạnh giường. Cánh tay anh dè lên eo cô và xoay cô lại đối diện với anh. Miệng của anh lại áp vào miệng cô. Nụ hôn nồng nhiệt, lưỡi của anh công kích, chiếm đoạt dữ dội để chinh phục một cách khéo léo.

- Chad - cô thở hổn hển khi miệng anh trượt xuống cổ họng cô. Hơi thở của anh nóng bỏng trên làn da cũng đã nóng bỏng của cô - Anh không nên ở đây làm chuyện này.

- Nằm xích qua.

- Ba mẹ anh...

- Đều đang ngủ trong ghế của họ trước tivi. Thật là một trận bóng chán ngấy. Xích qua.

Cô làm theo anh một cách mù quáng, xích người qua đủ để cho anh nằm xuống cạnh cô. Anh kéo tấm chăn đắp lên người anh và nhẹ nhàng đẩy cô cho đến khi cô nằm ngửa ra để anh có thể chồm người lên cô.

- Chúng ta không thể.

- Em thật xinh đẹp - anh nói khàn đục - Mắt của em thật xanh.

- Mắt anh còn xanh hơn.

- Không đúng.

- Đúng - cô quả quyết. Bỏ lương tâm và ý thức chung qua một bên, cô rà ngón tay trên đôi mày nâu sậm của anh. Khiêu gợi một cách không có chủ ý, những ngón tay thám hiểm từ từ lần xuống mũi anh rồi đến môi anh, mơn trớn nó một cách mời gọi. Chad rên rỉ không thể kềm chế và miệng anh lại rơi trên miệng của cô, bao giờ cũng muốn cô.

Tay anh đưa xuống phía trước áo của cô, cởi những cái nút mà không có sự kháng cự nào từ cô, và luồn tay vào bên trong. Da cô nóng bỏng dưới sự ve vuốt của anh khi áo ngực bật tung với một cái giật nhẹ khéo léo của cổ tay anh. Anh ngẩng đầu lên và nhìn cô - Leigh - anh thì thầm một cách tôn sùng.

Những ngón tay anh đùa trên hai núm vú hồng sẫm đang tranh giành được anh chăm sóc. Chúng dẫu ra thật xinh đẹp khi anh thích thú với vẻ ngoài, màu sắc, và kết cấu của chúng. Anh chậm chạp chỉ dùng đủ áp lực khi anh nhẹ nhàng lăn tròn chúng giữa ngón tay cái và ngón trỏ của anh. Leigh không thể không cong lưng của cô một cách không tự chủ hoặc phát ra những tiếng rên rỉ từ họng cô. Mắt của anh tan chảy vào mắt cô trước khi anh hạ thấp đầu của anh xuống.

Anh mút núm vú của cô, đưa cô vào vũng nước xoáy của dục vọng. Với mỗi cái mút nhẹ, tử cung của cô co thắt với chỗ trống rỗng mà cô đã không biết là nó hiện hữu. Cô muốn nó được lấp đầy một cách tuyệt vời.

- Chad - cô rên nhỏ, ép người sát vào anh.

- Anh biết, em yêu. Anh đang làm cho em rất bỏng.

Bàn tay anh che vú cô với một cử chỉ gần như là che chở khi miệng anh chạy dọc giữa hai bầu vú. Anh cởi khóa quần của cô, mở dây kéo, và để lộ rốn của cô và dùng cái lưỡi điêu luyện của anh hôn nó.

- Em thật tuyệt - anh thì thầm trên bụng cô khi anh mãi miết hôn nó. Anh đụng phải sợi thun của cái quần lót bằng đăng teng của cô - Leigh, anh rất muốn em - Dục vọng của anh hiện rõ trong giọng nói của anh. Bằng chứng về nhu cầu của anh hiện rất rõ trên cái vật căng cứng như thép đang áp vào đùi cô.

Nó đến với cô như ánh sáng của tia chớp trong một đêm tối trời chuyện đang xảy ra và cô căng người lại - Đứng, Chad - cô rên lên và chống tay cô vào vật đang ép giữa đùi cô - Em xin lỗi, nhưng em không thể. Không phải như thế này. Không...

- Shhhhh. Leigh - anh vội nói một cách nhỏ nhẹ - Anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì mà em không muốn anh làm.

- Em xin lỗi - cô lập lại, nhắm chặt mắt lại khi nhìn thấy đôi mắt như thấu hiểu của anh. Có lẽ là cô muốn anh nắn nỉ. Thậm chí ngay bây giờ thân thể cô khao khát đòi hỏi.

Nhưng nó không đúng. Cô không thể kết hôn với anh, và một cuộc tình sẽ rất trái ngược với mọi thứ mà cô đã tin. Nhưng thân thể cô nhức nhối vì muốn có anh. Và nếu như cô cảm thấy sự trống rỗng đang gặm nhấm cô, thì anh sẽ cảm thấy sao? Cô mở mắt và thấy anh đang quan sát cô.

- Anh chắc là rất ghét em cho những gì em vừa làm đối với anh - cô nói - em đã không làm chuyện đó một cách có chủ tâm.

- Anh biết - anh nói nhỏ nhẹ - và nếu như nó làm cho em cảm thấy khá hơn, anh cũng không thể làm tình với em dưới tình trạng này. Đây không phải là lúc cũng không phải chỗ để làm.

Cô nằm một cách ngoan ngoãn khi anh chỉnh lại quần áo cho cô.

Khi anh làm xong, anh chồm người trên cô và thì thầm - Em nghĩ là anh sẽ co' bao giờ được nhìn thấy em hoàn toàn trần truồng không? - Nụ cười của anh ầm ập, tinh quái.

- Anh thật quá đáng - cô nói, mắt cỡ cười.

Anh chặc lưỡi thích thú - Em có hiểu kỳ chút nào về chuyện anh nhìn ra sao khi trần truồng không?

- Không.

Anh nhe răng cười, hàm răng anh trắng bóng trong căn phòng u tối - Đồ nói dối - Sự kháng nghị của cô không bao giờ được thốt ra. Miệng của anh đã ngăn cản nó.

o o o

Họ đánh thức Sarah, và Leigh thay cho con bé bộ đồ yếm mà Chad rất thích. Anh bế con bé xuống lầu. Khi họ đi đến nấc thang cuối cùng, Leigh chụp lấy tay anh - Anh nghĩ họ có... nhận ra không?

- Ý em là cái chỗ bị ửng đỏ trên ngực em hả? Không đâu trừ khi em cởi áo ra - Anh cười khảnh khách vớ vẩn hổ thẹn của cô - Chuyện duy nhất mà họ có lẽ phát hiện được là anh có một thời gian khủng khiếp để không chạm vào em. Xem chừng đấy. Anh có lẽ là không thành công.

Đúng vậy, trong khi họ trang trí cây thông, Chad đã có lúc bị khổ sở vì không được chạm vào người cô. Có lần, khi cô đang đứng trong bóng tối của cây thông... những ngọn đèn trong phòng đã được tắt hết để họ có thể thưởng thức những ánh đèn tỏa nhẹ trên cây thông... anh đã đến từ sau lưng cô, choàng cánh tay qua cô, chụp ngực cô, và hôn cô một nụ hôn ướt đầm trên cổ cô.

- Chad, dừng lại đi! - Cô xấu hổ thì thầm.

Anh chỉ chặc lưỡi và bóp hông cô.

Họ gần như hoàn tất công việc trang trí khi Leigh đứng một bên nhìn ba mẹ Chad chơi đùa với Sarah. Thỉnh thoảng một trong hai người họ đề nghị cách treo những ngọn đèn; ngoài ra, họ chỉ chú tâm vào con bé, nó dường như cũng rất thích họ.

- Chad - Leigh nói một cách âu yếm, báo động anh bằng giọng nói của cô đây không phải là một trong những chuyện bông đùa mà họ đã đùa giỡn với nhau - Chuyện gì đã xảy ra với chân của ba anh vậy?

Cây Noel phản chiếu trong đôi mắt anh, nhưng cô có thể đọc được sự do dự trong chúng trước khi anh nói - Nó bị nghiền nát bởi một mảnh máy móc trong khi ông cứu đám hỏa hoạn.

Thái độ sợ hãi trên mặt cô nói lên tất cả, và anh tránh không nhìn nó, vỗ đôi tay và anh hỏi mẹ anh nơi để đồ ăn tráng miệng.

Amelia và Stewart cùng nhau khen ngợi họ đã trang trí cây thông khá đẹp trong khi họ ăn bánh hạt dẻ với kem. Khi họ ăn xong, Chad thông báo là họ nên đưa bé Sarah về trước khi quá trễ, Leigh nói - Nếu anh có thể bỏ lại đồ của con bé vào túi đựng tả lót, em sẽ giúp mẹ anh dọn dẹp những cái đĩa.

Chad lâu lâu bầu với nhiệm vụ được giao của anh, than phiền là mọi thứ được phân tán từ nơi đây đến tận thiên đường, nhưng Leigh lờ đi anh. Stewart được giao nhiệm vụ đùa chơi với bé Sarah, một nhiệm vụ mà ông chào đón.

Leigh đang lâu khô cái tách cuối cùng khi Amelie nắm lấy tay cô trong tay bà - Leigh, chuyện cháu đến đây với Chad rất có ý nghĩa đối với hai bác.

- Với cháu cũng vậy.

- Hai bác đã lo lắng về Chad - Amelia thú nhận.

- Về công việc của anh ấy à?

- Đó thì nhất định rồi, nhưng bác đang nói đến cuộc sống cá nhân của nó. Sau Sharon, hai bác sợ là nó sẽ không bao giờ yêu ai nữa. Bác nghĩ nó rất yêu cháu.

Tâm trí của Leigh chỉ nhắm vào một chữ. Chính xác hơn là một cái tên - Sharon? - Cô hỏi trong giọng điệu yếu ớt. "Mình không muốn biết!" - Tâm trí cô kêu gào.

Mắt Amelia mở to mắt hết hồn vía - Cháu không biết gì về Sharon à? - Leigh lắc đầu - Ôi - Amelia nói nhỏ, rõ ràng là rất bực bội.

- Cô ta là ai? Làm ơn nói với cháu đi - Leigh đã không nhận thức được sự mạnh tay của cô khi cô bóp chặt tay bà cho đến khi cô nhìn thấy Amelia nhăn mặt. Thả lỏng tay, cô lặp lại - Làm ơn.

Amelia nhìn cô một cách tội nghiệp - Bác nghĩ là cháu nên hỏi Chad.

CHƯƠNG 6

- Anh có nên lo lắng về sự lặng thinh của em hay không? Em đã không đã nói lời nào kể từ khi chúng ta rời khỏi.

Đêm lạnh và tối. Mặt trăng lưỡi liềm đang treo lơ lửng trên trời không soi chút ánh sáng nào vào đêm tối. Chỉ có ánh đèn pha của Chad xuyên thấu màn đêm trên xa lộ phẳng lặng, vắng vẻ. Sarah đang nằm ngủ trên đùi của Leigh.

Leigh xoay đầu và nói với nét mặt nhìn nghiêng của anh - Sharon là ai vậy?

Đầu của anh quay ngoắt lại và chiếc xe lạng qua một bên làm Sarah giật mình. Thân hình của con bé gồng lên và miệng của nó nút chut chut trước khi nó thả lỏng người lại.

- Em làm sao biết được về Sharon?

- Mẹ anh đã vô tình nhắc đến cô ta. Bà đề nghị em hỏi anh về cô ta. Cô ta là ai vậy Chad?

Anh chửi thề lầm bầm và bóp chặt bàn tay lên vô lăng - Sharon là vợ của anh. Cô ấy đã tự sát.

Lặng người, cô nhìn anh qua bóng tối của chiếc xe. Tim cô như ngừng đập trong ngực của cô - Vợ của anh? - Cô thốt lên - Vợ anh? - Anh gạt đầu cộc lốc. Leigh nhìn vào màn đêm, cố gắng hấp thụ một chuyện không có thực. Xoay đầu lại nhìn anh, cô hỏi - Tại sao anh đã không nói cho em biết về cô ấy?

- Bởi vì cô ấy không đáng gì đến chúng ta.

- Không đáng à? - Cô hỏi lớn tiếng làm cho Sarah bị giật mình.

- Không. Không đáng gì đến chúng ta cả. Cuộc hôn nhân của anh không đáng gì với tình cảm của anh đối với em. Đây là lần đầu tiên anh biết yêu, Leigh. Không phải là anh nói anh không yêu Sharon. Nhưng anh yêu cô ấy theo cách khác.

- Cô ấy đã tự sát à?

Tay anh bóp chặt lên cái vỏ da bọc vô lăng - Vâng.

- Tại sao vậy Chad?

- Mẹ kiếp..

- Tại sao? - Cô thét lên.

Anh thắng chiếc xe dừng gấp lại. Leigh đã không nhận thức được cho đến lúc này là họ đã đến trước nhà của cô. Chad xoay qua nhìn cô, mắt anh toát lên vẻ giận dữ. Thậm chí trong bóng tối chúng sáng rực, được đốt lên bởi ngọn lửa trong lòng.

- Nó xảy ra vào hai năm trước. Lúc đó anh đang ở Alaska chống chọi với một trận hỏa hoạn. Nó rất lớn và phải mất hết mấy tuần tụi anh mới dập tắt được nó. Sharon đã được báo tin là anh đã bị thương. Anh đã bị thật nhưng chỉ là bị sưng trán và bị chấn động nhẹ, nhưng chỉ vậy thôi. Chi tiết về tai nạn đã chưa kịp truyền đến tai cô ấy cho đến khi cô ấy đã uống hết chai thuốc ngủ.

Anh xoay người lại và mở cửa xe. Leigh vội quấn Sarah lại trong tấm chăn và bước ra khỏi chiếc xe thấp mui khi anh mở cửa cho cô - Chìa khóa của em đâu? - anh hỏi khi họ vội vã chạy qua cái rét lạnh buốt để đến trước cửa.

- Ở đây - Cô giơ cánh tay lên để cho anh có thể thò tay vào trong túi xách của cô.

Anh lục lọi trong túi cho đến khi tìm được chìa khóa. Cánh cửa được mở ra ngay tức thì. Chad bước vào trước Leigh và Sarah và bật đèn lên và chỉnh lại nhiệt kế mà Leigh đã vặn thấp xuống.

trước khi họ rời khỏi lúc sáng nay.

- Anh sẽ ra xe lấy cái túi đựng tả - anh nói.

Một cách chán nản, Leigh bế Sarah vào căn phòng mới của nó và đặt nó xuống giường. Những ngón tay của cô máy móc thay áo ngủ cho con bé. Cô nói chuyện nhỏ nhẹ với nó, khen ngợi nó đã cư xử tốt suốt ngày, nhưng tâm trí Leigh không nằm trong những lời vỗ về đó. Suy nghĩ của cô đang chú tâm vào vẻ mặt sít lại của Chad khi anh nói cho cô nghe chi tiết về cái chết của vợ anh.

Khi Leigh thay đồ xong cho con bé thì anh đã đứng cạnh cô ở bên giường - Ngủ ngon Sarah - Khi anh cúi xuống để hôn con bé trên má, nó quơ tay trúng mũi của anh. Anh chặc lưỡi khi anh lật nó nằm úp xuống, vỗ nhẹ lên lưng nó rồi rời khỏi phòng.

Leigh kéo dài chuyện chúc con bé ngủ ngon, sợ phải đối diện với thử thách mà cô biết là đang đợi cô ở phòng khách. Khi cô cuối cùng tắt hết đèn chỉ để lại cái đèn ngủ, cô không còn lý do gì mà không gia nhập với anh.

Chad đang ngồi trên ghế sofa nhìn xuống sàn nhà. Hai tay anh nắm lỏng với nhau giữa đùi. Khi Leigh bước vào phòng, anh ngẩng đầu lên nhìn cô.

- Anh xin lỗi đã không nói cho em biết về Sharon - anh nói mà không rào đón - Vì cô ấy đã chết như thế nào, anh nghĩ em không thể nhìn thấy được là nó sẽ không là một đề tài vui vẻ để bàn đến khi anh đang đeo đuổi một người đàn bà khác.

Đó là một lý do hời hợt, và Leigh biết là phải có lý do gì đó sâu xa hơn sau sự dè dặt của Chad về chuyện này. Cô nhất định phải biết được sự thật từ anh - Đã có rất nhiều cơ hội để anh có thể nói với em. Anh chỉ cần đơn giản nói anh là một người góa vợ. Khi em kể cho anh nghe về Greg, đó là một cơ hội thích hợp cho anh nói với em về Sharon. Hay anh có thể nói với em vào cái đêm khi chúng ta giải quyết về tất cả những bí mật mà anh đã che giấu em. Đúng vậy, nếu anh thật lòng muốn nói cho em biết thì đã có rất nhiều cơ hội để làm chuyện đó.

- Được - anh nói một cách bực tức và đứng bật dậy, cào tay vào tóc - Anh "đã không" muốn nói cho em biết!

- Vậy thì hợp lý hơn.

Anh nhìn cô với vẻ kích động và bàn tay của anh đưa lên môi của anh với thái độ thách thức. Anh nói bằng giọng thấp, đo lường không lộ sự tức giận của anh - Anh đã không muốn nói cho em biết bởi vì anh biết em sẽ có phản ứng như thế này. Em sẽ cho là những gì Sharon đã làm là thêm một lý do nữa là tại sao chúng ta không nên gần nhau.

- Vâng, đúng vậy - sự tức giận tan biến dưới sức nặng của sự thật, cô ngồi xuống ghế sofa - Ôi, Chad, anh không thấy sao? Em sẽ không bao giờ tự sát, nhưng em sẽ cảm thấy rất khốn khổ mỗi khi anh bị gọi đi chữa một trận hoả hoạn. Em biết là em sẽ vậy. Em đã có cảm giác như thế mỗi khi Greg bị gọi đi làm. Em cũng đã làm cho anh ấy khốn khổ và em không muốn làm vậy đối với anh.

Anh cúi người xuống trước cô và nâng cằm cô lên để cô nhìn vào anh - Anh không nói là em sẽ không lo lắng. Nhưng em không giống Sharon. Leigh, cô ấy là một người nhẹ dạ, nhút nhát, sợ ngay cả với cái bóng của chính mình. Anh nghĩ một trong những lý do anh kết hôn với cô ấy là vì muốn bảo vệ cô ấy. Cô ấy luôn gọi lên cảm giác như vậy với tất cả mọi người, đặc biệt là ba mẹ cô ấy. Anh đã cảm thấy có lỗi khi đưa cô ấy đi chơi trước khi tụi anh kết hôn bởi vì họ không muốn cô ấy rời khỏi nhà cho dù là chỉ vài tiếng đồng hồ.

- Đó không nghe giống như là một môi trường tốt.

- Không, nó không tốt, và anh phải nên nhìn ra điều đó sớm hơn. Anh thương hại cô ấy hơn là anh yêu cô ấy. Đó là sự thật đấy Leigh.

- Em tin anh, chad. Em biết anh có cảm giác như thế nào với phái nữ. Anh muốn bảo vệ tất cả tụi em.

- Đó không phải là cảm giác mà anh có với em - Bằng vào phản ứng trên khuôn mặt của anh, cô biết anh có cảm giác như thế nào đối với cô. Đôi mắt anh nhìn vào miệng cô, tay anh ôm lấy vòng eo của cô, nói cho cô biết đây không phải là sự thương hại hay muốn bảo vệ mà cô đã làm cho anh cảm thấy vậy.

- Anh muốn cho em và Sarah một căn nhà. Anh muốn cho em một cuộc sống vững chắc. Nhưng anh không phải là không ích kỷ. Anh cần em, Leigh. Anh cần một người partner. Anh muốn chia sẻ cuộc sống của anh với em. Cùng chuyện trò, cùng nhau giải quyết vấn đề, cùng nhau vui cười, làm tình. Mọi thứ. Anh không muốn một con búp bê cần được ve vuốt. Anh muốn một người đàn bà. Là em.

Nãy giờ anh nhìn vào gân tay của cô. Khi anh nhìn lên, anh lấy làm ngạc nhiên khi nhìn thấy nước mắt tuôn trào trên má cô - Leigh, chuyện gì..

- Anh không thấy sao, Chad? Anh đang chuyển đổi tất cả những đặt tính mà Sharon không có lên người em. Nhưng em cũng không có chúng.

- Em có!

- Anh nghĩ là em rất can đảm. Greg có thể nói cho anh khác đi. Em đã làm cho anh ấy điên lên vì những lời than phiền mỗi khi anh ấy rời khỏi nhà. Em làm cho anh ấy không được vui như em. Em sẽ không để anh anh trải qua những chuyện như vậy. Em sẽ không để cho mình trải qua những chuyện như vậy, chưa kể đến Sarah.

- Sẽ không là như vậy, Leigh. Anh đã từng nhìn thấy em trải qua những trường hợp khó khăn hiếm có với thái độ cũng cảm hơn hầu hết những người đàn bà khác. Chúa tôi! Em đã sinh được một đứa bé một chỗ không đau mà không có thuốc cầm đau, không có thuốc diệt trùng, không có ai giúp đỡ cho em ngoại trừ một người đàn ông xa lạ mà có lẽ anh ta sẽ làm cho em và đứa bé bị tổn thương. Và em đã cười suốt sự kiện đó.

- Em còn có sự lựa chọn nào khác chứ - Cô nói trên nụ cười như mếu.

- Có rất nhiều - anh nói một cách nghiêm trọng - Sharon đã có sự lựa chọn không uống hết chai thuốc ngủ đó, để đối diện với bất cứ chuyện gì đã xảy ra với anh một cách dũng cảm. Cô ấy đã chọn cách không làm chuyện đó.

Leigh cảm thấy vũ khí tự vệ mà cô đã xây lên từ từ bị sụp đổ dưới những lý lẽ của anh. Việc tự sát của Sharon chắc đã làm cho Chad rất đau khổ và thấy có lỗi, đặc biệt là khi anh muốn bảo vệ cô với tất cả thế giới. Leigh cảm thấy động lòng và thấu cảm khi cô nhìn thấy khuôn mặt khốn khổ của anh. Leigh biết rằng, mặc dù có lẽ là thật trọng, cô chỉ không thể lập tức không gặp Chad nữa. Cô biết có rất nhiều sự liều lĩnh, biết rằng tim cô sẽ đau khi anh phải rời khỏi cô để đi chống chọi trận hỏa hoạn ở một giếng dầu nào đó lần đầu, nhưng cơn ác mộng đó dường như rất xa xôi ngay giờ phút mật thiết thế này. Cô sẽ đối diện với nó khi cô cần phải làm. Nhưng không phải là bây giờ.

Cô vuốt tóc anh - Chad, em xin lỗi về chuyện Sharon.

- Cám ơn em, Leigh. Anh biết là anh nên nói với em sớm hơn, nhưng anh không thể liệu để mất em - Anh gối đầu mình lên đùi cô khi cánh tay anh ôm choàng eo cô. Rúc vào lòng cô một cách khiêu gợi, anh nói - Leigh, anh cần có em. Làm ơn đừng từ chối anh.

Những gì anh đang làm, thậm chí' qua lớp áo quần của cô, làm cho tim cô đập thình thịch. Cô có thể cảm giác được mình tan chảy vào miệng anh giống như một thỏi bơ ươm - Chad, chúng ta biết nhau chưa được bao lâu. Chúng ta có thể đếm được trên đầu ngón tay những lần mà chúng ta ở chung với nhau.

- Anh đã có cảm giác như thế này kể từ khi anh rời khỏi em ở bệnh viện. Anh muốn có em và Sarah trong cuộc sống của anh lúc đó kìa.

- Tại sao anh đã không ở lại? Hay quay lại?

- Lúc đó thời gian không được thích hợp và anh biết vậy. Anh nghĩ em có lẽ là vẫn còn thương tiếc Greg. Lúc đó anh ấy bị giết chết còn chưa được một năm. Em lại vừa mới sanh con của anh ấy, sợi dây ràng buộc cuối cùng với anh ấy. Anh sẽ có cảm giác như là một người chen ở giữa. Anh phải cho em thời gian để hồi phục thể xác lẫn tinh thần từ những chuyện em đã trải qua. Và lúc đó dường như tất cả các giếng dầu trên thế giới bắt đầu có vấn đề. Anh phải đi khắp các mỏ đường trên địa cầu. Bên cạnh đó, anh đã nghĩ là có lẽ em sẽ thấy xấu hổ khi gặp lại anh. Thường thì khi một bi kịch hay gần như là một bi kịch mang mọi người lại gần nhau, họ sẽ thấy rất khó đối diện với nhau lúc bình thường.

Cô chải những ngón tay của mình trên tóc anh khi đầu anh tựa giữa ngực cô - Em đoán là em sẽ rất xấu hổ, nhưng em đã không. Anh đã quá... quá dịu dàng đối với em và cái mà em cần chỉ là thời gian - Cô dừng lại một lát, rồi thú nhận - Em đã khóc sau khi anh bỏ lại em ở bệnh viện đêm đó.

Anh ngẩng đầu lên và tìm kiếm trong đôi mắt cô. Rồi anh nhắc mình lên sofa và nằm xuống kéo cô nằm lên ngực anh. Anh vuốt những lọn tóc nâu óng mượt khỏi mặt cô.

- Anh đã đợi quanh quẩn ở đó cho đến khi ba mẹ em đến. Anh không thể chỉ bỏ đi và để lại em một mình mà không có ai chăm sóc. Anh muốn giới thiệu mình với họ, nhưng lúc đó anh nhìn quá dơ dáy, anh sợ là họ sẽ hết hồn khi biết một người đàn ông như thế đã giúp đỡ con em.

Cô cười khanh khách khi cô đưa ngón tay mơn trớn môi anh - Đó có lẽ là một quyết định thông minh nhất mà anh từng làm.

- Tại sao?

- Bởi vì đó sẽ là những gì họ sẽ nghĩ khi họ nhìn thấy anh vào ngày hôm đó. Họ không nồng nhiệt và thân thiện, hay chịu đựng và chấp nhận như ba mẹ anh.

Anh sờ những ngón tay trên nút áo của cô - Lúc đó em đã nghĩ thế nào về anh?

- Em đã sợ hết hồn cho đến khi anh gỡ cặp kính mát xuống và em nhìn thấy đôi mắt anh - cô nói một cách thành thật.

- Mắt anh rất nhạy cảm với ánh sáng mặt trời. Anh mang kính mát suốt năm.

- Anh cứ gọi em là ma 'am. Nó thật không thích hợp với vẻ ngoài của anh.

- Mẹ anh chắc là tự hào lắm cho sự dạy dỗ nghiêm ngặt của bà - anh nói, cười toét miệng.

- Và mặc dù là người anh đã rất bấn thủ, em đã nghĩ anh rất đẹp trai, đặc biệt là với cái khăn anh cột trên đầu.

Anh cười - Đó không phải là kiểu cách đâu. Anh đã làm vậy để không đổ mồ hôi lên em và con bé. Anh đã quá sợ hãi là anh đang làm chuyện thương hại với cả hai người.

- Anh đã rất nhẹ nhàng hơn bất cứ y tá hay bác sĩ nào có thể làm - cô thì thầm.

Đặt một tay sau gáy của cô, anh kéo cô xuống đôi môi đang chờ đợi của anh và hôn cô một cách dịu dàng. Môi anh miết nhẹ lên cô rồi thỉnh thoảng áp chặt vào để buột chúng mở ra.

Rồi anh không thể kèm chế được nữa. Miệng anh ép chặt vào miệng cô cho đến khi môi của họ cùng lúc mở ra và cơn khát vọng đã bị đè nén suốt mấy giờ qua bùng cháy.

Ôm chặt cô, anh xoay người cô nằm trên ghế sofa, còn anh thì nằm nghiêng sát bên cô. Đầu của họ áp chặt vào nhau. Anh nâng cánh tay của cô lên và đặt nó lên vai anh, để cho anh có thể sờ vào ngực cô mà anh đã làm nãy giờ qua lớp áo.

Họ hôn nhau một cách nồng nhiệt đến nỗi cuối cùng họ buộc phải dừng lại vì hụt hơi, họ cười hạnh phúc với nhau. Chad hôn như mưa trên má cô, cổ cô, rồi xuống ngực cô, những ngón tay vội vã cởi áo và nịt ngực của cô.

Vùi mặt anh giữa bộ ngực của cô, anh thì thầm - Leigh, em có muốn anh không?

Cô gật đầu, rên rỉ khi anh đặt một nụ hôn nóng bỏng và ướt đẫm lên giữa ngực cô - Có, Chad, có. Anh lăn người trên ghế sofa chật hẹp và bế cô lên như anh đã làm ở sau chiếc xe tải của anh - Vậy thì anh sẽ yêu em - anh nói trong tóc cô.

Đột nhiên cô thấy mắc cỡ, dấu đầu vào ngực anh và lại gật đầu. Anh bế cô đi xuống hành lang để đến phòng cô. Đầu gối anh làm cho cái nệm lún xuống khi anh tựa lên nó và đặt cô nằm ngang giường.

Anh đứng lên và Leigh thích thú nhìn anh khi anh cởi quần áo của anh. Những cái nút đã gần như bật tung từ áo của anh khi anh vội vã giật mạnh chúng ra. Để bộ ngực trần, anh nháy lò cò một chân rồi đến chân kia khi anh tháo đôi giày ủng và vớ. Quần jean của anh tuột xuống trước khi Leigh có thể chuẩn bị sẵn sàng để nhìn thấy anh chỉ mặc cái quần lót màu xanh đậm. Cô thấy mình như bị hụt hơi.

Ngọn đèn nhỏ bên cạnh giường toả ra ánh sáng nhẹ nhàng trên thân thể anh. Ngực anh đầy lông và chúng rải rác khắp làn da rám nắng của anh. Những bắp thịt trên chân và cánh tay cuộn lại khi anh cúi thấp người xuống gần cô. Không mặc áo, đôi vai anh dường như rộng hơn và ngực anh quá to lớn. Bên dưới cái quần lót, vật đàn ông của anh căng cứng, và Leigh đột nhiên sợ hãi.

Nhưng tiếng nói của anh loại bỏ bất cứ sự lo lắng nào - Leigh - Anh chỉ gọi tên cô, nhưng một chữ đơn giản đó và cách mà anh nói đã nói cho cô biết nhiều hơn. Anh hôn cô, dùng lưỡi tách môi cô ra và hôn cô mãnh liệt làm cho cơn khoái cảm nẩy bật như một mũi tên xuyên qua cổ họng của cô làm cho cô rên rỉ qua cổ họng.

Anh tìm thấy vú cô. Xoa bóp nó một cách nhẹ nhàng, anh nâng nó lên và dùng những ngón tay trơn trượt nắm vú. Khi nó đứng bật dậy và căng cứng dưới sự kích thích của anh, miệng anh bao bọc lấy nó. Những ngón tay của cô xoắn trên tóc anh, cô ôm lấy đầu anh - Chad, Chad - cô rên rỉ, uốn cong người lên sát vào anh khi miệng anh làm cho cô có những khoái cảm mê mẩn.

- Anh sẽ không bao giờ có đủ em cả - anh thì thầm khi anh xoay đầu qua là chú tâm vào cái vú kia. Bàn tay anh, duỗi thẳng và những ngón tay xò ra, vuốt xuống bụng cô. Lần thứ hai trong ngày, anh vật lộn với cái khóa và dây kéo quần cho đến khi chúng được mở ra. Anh ngồi dậy và chồm xuống để tháo giày của cô.

Đôi mắt anh nhìn cô như để được sự đồng ý của cô trước khi anh luồn tay vào quần cô và kéo nó xuống chân cô. Bây giờ cô chỉ còn mang đôi vớ da và cái quần lót đang căng tràn.

- Ôi - cô dùng tay che mặt lại - Các phụ nữ trong phim thường mặc những cái quần lót sa tanh với nịt bít tất và vớ đen.

- Em có nghe anh phàn nàn gì không? - anh hỏi với tiếng chắc lưỡi nhỏ khi anh kéo cái vớ da ra khỏi chân cô. Mắt anh từ từ rà khắp thân thể trần truồng của cô trước khi anh nằm xuống lại.

bên cạnh cô và choàng tay qua eo cô và kéo cô sát vào anh - Anh chưa bao giờ nhìn thấy ai - trong phim hay ngoài đời - có thể so sánh được với em cả. Em có một thân hình rất tuyệt, Leigh. Anh cứ nghĩ là những người mẹ mới sinh sẽ bị vú xệ và cái bụng vị nhẽo nhẽo với những vết da rạn nứt.

Anh hôn cô một lúc lâu rồi nói tiếp như thể anh chưa dừng lại - Ngực em săn chắc - Để chứng tỏ quan điểm của anh, ngón tay anh kích thích nó cho đến khi nó dựng đứng lên - Và em không có vết da rạn nứt nào cả - anh thì thăm trên núm vú căng cứng của cô và dùng lưỡi đánh nhẹ nó - Cả thân hình em đều rất tuyệt.

Bàn tay của anh luồn vào quần lót của cô và ve vuốt ở đó. Một tiếng rên nhỏ thoát ra khỏi cổ họng của cô. Anh nằm lên người cô, ép vật căng cứng của anh vào đùi cô. Cô cong người ép sát vào hơn.

- Để anh có vinh hạnh làm chuyện đó - anh thì thăm khi anh tuột cái quần lót khỏi chân cô. Anh nằm lên người cô và kẹp cặp đùi của anh vào một bên đùi của cô. Vật căng cứng của anh như trêu chọc làn da cô.

- Hôn anh đi Leigh.

Cô không cần được mời lần thứ hai. Môi cô sốt sắng áp vào anh. Tìm kiếm mùi vị của anh, lưỡi cô xông vào miệng đang tách mở của anh. Cánh tay cô cấu chặt vào tấm lưng to lớn của anh. Cô choàng tay qua eo anh và chính người nằm dưới anh.

Anh tách miệng khỏi cô, chỉ để hôn xuống bụng cô bằng những nụ hôn ngẫu nghiêng, thêm khát. Cô ép sát đôi chân lại một cách phòng thủ chỉ được một giây trước khi cô thả lỏng người vì những ngón tay điêu luyện của anh.

- Anh không muốn làm em đau - anh thì thăm khăn đực. Anh không cần phải lo lắng. Những ngón tay của anh đang di chuyển bên trong cô cho biết là những cái hôn, những cái vuốt ve của anh đã làm cho cô sẵn sàng.

- Thật tuyệt, ngọt ngào, ngọt như mật - Hơi thở của anh nóng bỏng trên là da cháy bỏng của cô. Anh hôn rốn cô, thấp xuống hơn rồi dừng lại ở đó.

- Ôi, Chad, làm ơn - cô rên rỉ van xin. Tay cô luồn vào bên trong quần lót của anh ve vuốt vật căng cứng của anh với lòng bàn tay. Cô không thể tin được sự bạo dạn của mình, nhưng nó thật đáng giá khi anh bật dậy kéo mạnh cái quần lót xuống.

Cô vươn cánh tay tới ôm chặt hông anh và kéo anh xuống với cô. Ngực anh ép sát vào ngực cô, bụng họ dính sát vào nhau. Rồi vật căng cứng của anh nằm giữa cặp đùi mềm mại của cô..

Cô làm thẳng những nếp nhăn lo lắng trên trán anh khi cô ép miệng vào anh. Khi nụ hôn càng nồng nhiệt, cô có thể cảm nhận được sự kềm chế của anh đang tan vỡ, nhưng anh vẫn nhẹ nhàng thăm dò. Cô muốn có anh hơn, cô vuốt tay sau lưng anh như khuyến khích. Hơi thở của anh hỗn hển và nóng hổi bên tai cô.

- Chúa ơi, Leigh. Anh không thể. Anh không thể kềm nổi nữa - anh rên lên trước khi tiến sâu vào người cô.

Cô biết cô sẽ bị hơi đau một lát. Tựa như mất đi sự trong trắng của cô lại từ đầu Ý nghĩ đó làm cho cô thấy xúc động. Đây là điểm khởi đầu cho cô và Chad. Cô là một người mới cho anh. Một tiếng rên nhỏ, đầy khoái cảm thoát ra giữa đôi môi đang áp vào cô.

Tiếng thở hỗn hển của anh hòa cùng sự sung sướng của cô - Em thật tuyệt... quá tuyệt... - anh rên rỉ. Bây giờ anh chắc chắn là cô sẽ không bị đau, anh ép sâu vào hơn và thúc vào người cô dồn dập. Hai người họ cùng nhau bay đến thiên đường. Khi cô dịu xuống, anh lăn người qua và

kéo theo cô, thì thầm - Anh yêu em, Leigh. Anh yêu em.

- Anh có làm cho em đau không, Leigh? Sau khi sanh...

- Không, không - cô thì thầm, ép sát người vào anh.

- Tốt - anh nói, thấy nhẹ nhõm. Anh nắm một lọn tóc của cô và đùa với nó giữa những ngón tay
- Sharon rất sợ hãi trong chuyện tình dục như cô ấy sợ với những chuyện khác, đặc biệt là khi anh cởi áo quần của anh vào đêm động phòng. Tối đó, cô ấy làm cho anh có cảm giác như anh là một kẻ dâm ác, và nó chưa bao giờ được khá hơn. Cô ấy yêu anh, nhưng cô ấy sợ hãi khi được yêu.

Anh xoay người cô lại nằm trên giường và để những ngón tay của anh vuốt ve giữa ngực cô - Em, mặt khác, rất ấm áp và dễ tiếp nhận, anh không thể đấu lại em - Cô đánh vào tay anh nạt dọa, nhưng cô biết rõ là bên dưới sự trêu chọc của anh, có chuyện gì đó đang làm cho anh lo lắng - Nó làm cho anh nghĩ nếu.... - Anh hắng giọng và cố mỉm cười trước khi nằm xuống lại - Thôi không có gì.

Cô biết là anh muốn biết và sĩ diện đàn ông của cô làm cho cô thích thú, nhưng cô che dấu nụ cười của cô. Biết là không nên chọc anh, cô hỏi thẳng - Chad, có phải anh đang nghĩ về chuyện giữa em và Greg không?

- Nó không liên quan gì đến anh cả.

- Bây giờ thì có đấy.- cô nói một cách đơn giản.

- Anh không muốn em làm một sự so sánh.

- Em sẽ không làm nó - cô nghiêng người qua và hôn nhẹ môi anh - Anh làm cho em rất thỏa mãn. Từ cái lần đầu tiên anh hôn em trong bệnh viện, em biết là sự hưởng ứng của anh cũng quan trọng đối với anh như sự thỏa mãn của anh. Nó rất có ý nghĩa đối với em, với bất cứ người phụ nữ nào Greg đã chưa bao giờ làm cho em cảm thấy được trân trọng. Chỉ có anh.

Cô có thể nói với anh nhiều hơn nữa. Cô có thể nói với anh là cô chưa bao giờ đạt được khoái cảm như thế với Greg. Anh đã từng là một người tình tuyệt vời, nhưng cô đã chưa bao giờ cảm thấy như thế cô hoàn toàn có anh. Thậm chí trong khi nằm trong cánh tay anh, thân thể của họ hòa vào nhau, cô thường cảm thấy là tâm trí anh đang ở một nơi nào khác, là anh đang làm tình với cô là vì thói quen thay vì là tự ý. Nhưng sẽ không công bằng với Greg khi nói chuyện này cho Chad biết

- Em muốn anh biết rằng, chưa từng có người nào kể từ khi Greg. Và... và không ai trước đó. Cho đến đêm nay em chỉ ngủ với chồng em thôi.

Anh có lẽ là không tin vào lời nói đó của cô vì nó nghe rất khó tin.

Anh xoay cô lại cho đến khi họ đối mặt nhau - Leigh, em thật là đặc biệt - anh âu yếm nói, dùng những ngón tay vuốt nhẹ lên má cô.

- Và anh cũng vậy.

- Anh yêu em, Leigh. Anh đã không muốn nó trước đây vì anh không muốn em nghĩ là anh đang tạo áp lực cho em để lên giường với anh. Anh rất sung sướng khi em nói là em cũng muốn anh, và thậm chí là nếu em nói em còn chưa sẵn sàng, chỉ biết là em muốn anh cũng sẽ làm cho em bình tĩnh. Dĩ nhiên, anh không thể nói vậy với những bộ phận khác trên thân thể anh... - Họ cùng cười với nhau, tuy nhiên trong nội tâm Leigh không chắc chắn là cô muốn hay sẵn sàng cho tình yêu của anh - Anh yêu em, nhưng nếu em yêu cầu anh rời khỏi đây ngay bây giờ, anh sẽ đi.

- Đừng, ở lại đi - cô thì thầm, chắc chắn một chuyện là cô muốn anh ở lại. Cô nghiêng người qua

anh, ép ngực cô vào ngực anh. Cánh tay anh choàng qua lưng cô và kéo cô sát vào hơn. Họ hôn nhau đắm đuối.

- Ngực của anh thật ấn tượng - cô nói trong lồng ngực với những cọng lông làm nhột mũi cô khi cô cúi đầu thấp xuống.

- Của em thì cũng thường thôi - Anh cười khi cô cắn nhẹ anh với hàm răng bông đùa Bàn tay của anh nói cho cô biết là anh thích cách cô đang làm đến dường nào. Lồng bàn tay của anh chụp trên chỗ nhạy cảm nhất của cô trong khi ngón tay cái của anh thám hiểm ở đó.

Cô hôn khắp ngực anh cho đến khi cô tìm thấy núm vú của anh. Cô dùng lưỡi đánh nhẹ vào nó. Thân thể Chad căng cứng với sự mong đợi khi tay cô bắt đầu đi xuống. Thậm chí khi miệng cô từ từ đầy dọa anh với những cái hôn chậm chạp, tay cô tìm kiếm và tìm được vật căng cứng của anh nơi nó đang ép sát vào đùi cô.

- Ôi, Chúa ơi - anh rên rỉ giữa hàm răng đang nghiêng chắc - Leigh, em có biết em đang làm gì không?

- Đang yêu anh - Một cách không thương xót, cô tiếp tục làm cho đến khi hơi thở của anh hỗn hển vì khát vọng.

- Em yêu, nếu em... em không dừng lại... Leigh... anh sẽ không thể kèm...

- Em không muốn anh làm vậy - cô chỉnh thân hình mình để sẵn sàng cho sự xâm nhập của anh.

Một tiếng rên dài, run rẩy thoát ra từ người anh khi anh tiến sâu vào chỗ ướt đầm và nóng hổi - Em quá chặt chội, quá hoàn hảo.

Anh nói đúng. Nó rất hoàn hảo.

o o o

- Mỗi căn nhà bếp phải nên có - anh nói vào tai cô sau khi dùng mũi hất tóc ra khỏi chỗ đó. Cánh tay anh luồn từ sau lưng cô và éo cô ở giữa anh và cái kệ bếp.

- Có gì? - cô cười khanh khách, vắt miếng khăn rửa chén mà cô đang dùng để rửa chén đĩa ăn sáng của họ.

- Có một đầu bếp khiêu gợi - Miệng anh mở ra trên cổ cô và trêu chọc nó với lưỡi của anh.

- Anh thơm quá - cô nói, ngửa đầu tựa vào vai anh và xoay mặt áp vào cổ anh.

- Anh đã dùng phòng tắm và dao cạo của em trước khi anh đánh thức Sarah - Anh hôn đắm đuối lên vành tai cô - Cũng may là anh có một bộ đồ trong xe để thay đổi - Anh đang mặc quần jean và một cái áo sơ mi sọc cao bồi khác. Cô có thể nhận thức được là anh đã mang giày vào. Chúng luôn làm cho anh cao hơn cả inch.

- Cám ơn anh đã để cho em ngủ nướng.

- Anh nghĩ đó là chuyện một người đàn ông nên làm. Anh đã làm cho em thức đến nửa đêm.

- Anh cũng thức vậy - cô hất nhẹ mông vào người anh.

Anh chụp lấy thắt lưng quần jean của cô - Em cũng miệng lưỡi quá nhỉ - Rõ ràng là tay anh đã không nghĩ đó là một lý do hay để yên cho những gì quá thú vị. Nó dừng lại ve vuốt cặp mông cô - Nhưng anh thích sự hài hước của em. Nói đúng ra, - anh thở nhẹ vào tai cô - anh thích tất cả mọi thứ về em. Như là cái này - Anh bóp mông cô - và cảm giác của thân thể em ép sát vào anh.

Anh ép người vào sát hơn và dùng đùi kẹp cô ở giữa - Thấy chưa, thật vừa vặn phải không? -

anh hỏi một cách khiêu gợi. Leigh thở dài và tựa vào ngực anh - Chúng ta còn chưa nói đến những chỗ còn khá hơn - Tay anh luồn qua eo cô, đưa lên ngực cô và ve vuốt vú cô qua lớp áo - Nói cho anh biết khi nào em muốn anh dừng lại - anh vừa nói vừa ve vuốt chúng.

- Không bao giờ.

- Không bao giờ à? Hmm... vậy là cuối cùng em đã quyết định để cho anh ở lại cạnh em?

CHƯƠNG 7

Cô đứng thẳng lên và xoay lại đối mặt với anh thật nhanh - Em đã không có ý như vậy, Chad. Anh đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt của cô và nhìn như xuyên thấu cô bằng đôi mắt thu hút của anh - Vậy thì em đã có ý gì?

Với một nỗ lực, cô tránh không nhìn anh - Em không biết - cô thở dài - Em vốn biết là chúng ta rất thích đối phương, Chad, và chúng ta đã cùng nhau chia sẻ những giây phút quý báu - sự ra đời của Sarah. Nhưng nó còn chưa đủ.

Khoé miệng anh nhếch lên thành cái nhả mặt - Anh đã giải thích với em lý do anh đã không nói với em về nghề nghiệp của anh, Leigh.

- Ồ, em biết, chad - cô dấu mặt mình vào lồng ngực của anh và choàng tay qua hông anh - Cho em thêm thời gian nha, làm ơn đi. Em vẫn không thể điều hòa sự nghiệp của anh với tương lai của riêng em. Khi Greg chết, em đã thề là em sẽ không bao giờ có mối quan hệ với bất cứ người đàn ông nào có một công việc nguy hiểm. Anh có hiểu không? Em không thể có nguy cơ bị mất người em yêu lần thứ hai... em chỉ không thể.

Anh bóp chặt vai cô - Em sẽ không bị nguy cơ đó. Anh thề đấy. Thật là điên rồ khi phải bám vào một quyết định mà em đã làm từ lâu trước khi chúng ta gặp nhau. Chúng ta thuộc về nhau, Leigh. anh sẽ làm bất cứ chuyện gì anh có thể để thuyết phục em kết hôn với anh. Anh sẽ không ép buộc em, nhưng em sẽ đồng ý, sớm hay muộn. Anh sẽ không bỏ cuộc cho đến khi em đồng ý.

Anh bắt đầu chiến dịch của anh với một nụ hôn nồng nàn làm cho Leigh gần như đầu hàng ngay lập tức. Nhưng cô tách ra khỏi anh trước khi miệng của anh trở nên khó chống cự lại.

Leigh quay lưng lại với anh và chống tay lên kệ bếp. Cô chống chọi với sự yếu đuối đang xâm chiếm cô, kháng cự lại lời kêu gọi của anh.

- Hôm nay anh không đi làm sao? - cô hỏi, hy vọng là có thể đánh lạc hướng anh.

- Sáng nay anh đã gọi vào. Chỉ cần họ biết... - anh dừng lại khi nhìn thấy cô co rúm lại, rồi bình tĩnh tiếp tục - Chỉ cần họ biết tìm anh ở đâu, anh có được vài ngày cho riêng anh. Hôm nay em có đi làm không?

- Em muốn ghé phố mua sắm để xem những cây trạng nguyên có được tưới nước thường xuyên không và để xem có ai phá những đồ trang trí không.

- Mấy con tuần lộc có bị rơi xuống không - anh trêu chọc, và cô phì cười - Được, em hãy làm cho xong chuyện ở đây đi. Anh sẽ tắm và thay đồ cho Sarah.

- Nhưng, Chad...

Anh ngăn chặn sự phản đối của cô bằng một nụ hôn mạnh bạo - Anh chưa bao giờ ở gần một đứa bé cỡ tuổi Sarah. Anh có nhiều thứ để học lắm.

Anh làm mọi chuyện khéo léo một cách không ngờ. Leigh thay xong cái váy và áo blouse, trang điểm và làm xong tóc thì Chad đã mặc đồ xong cho con bé. Cô đi ngang qua phòng của Sarah trên đường từ phòng cô đi xuống nhà bếp để hoàn tất cái túi mang theo tả lót, những bình sữa, và những hộp đựng thức ăn của con nít, máy hâm nóng, và cái muỗng nhỏ cho Sarah.

- Sao rồi? cô hỏi.

- Tụi anh sắp xong rồi. Gặp em trong phòng khách - Chuyện duy nhất mà anh cần sự giúp đỡ là lựa chọn quần áo cho Sarah.

ooo

Đối với tất cả người ngoài, họ nhìn trông giống như một gia đình đang đi mua sắm, và Chad không làm gì để thay đổi hình ảnh đó. Anh khẳng định đòi bố Sarah khi họ đi khắp phố mua sắm, cánh tay kia thì choàng qua vai Leigh, ngoại trừ những lúc cô phải đi kiểm tra đồ trang trí. Cũng như mọi khi, khi bọn họ cùng nhau đi ra ngoài, mọi người nói chuyện với Chad như rất thân quen. Một cách tự hào anh giới thiệu Leigh và Sarah với tất cả mọi người.

Sau khi rời khỏi phố mua sắm, họ dừng lại ở cửa hàng ăn nhanh và mua gà rán mang về, rồi Chad lái chiếc Ferrari đi về hướng Saddle Club Estates - Anh muốn em nhìn thấy nhà của anh - anh nói với Leigh - chúng ta có thể ăn trưa ở đó.

Căn nhà của Chad là căn nhà mà Leigh thích nhất ngay cả trước khi cô biết nó thuộc về anh. Một sự kết hợp giữa truyền thống và hiện đại, nó được xây bằng đá và gỗ tuyết tùng. Cái sân trước nhà được trồng cây cảnh rất đẹp, với vài cây hồ đào non nớt hứa hẹn sẽ có nhiều bóng mát trong vài năm tới.

Anh nhấn một cái nút trong xe, và cánh cổng trên đường lái xe vào nhà mở tung ra. Anh lái vào và đậu chiếc Ferrari ngay bên ngoài cánh cửa nhà để xe - Chúng ta về đến nhà rồi - anh nói một cách vui vẻ, một tay cầm hộp gà rán trong khi giữ cánh cửa xe cho Leigh và Sarah với tay kia.

Mở cánh cửa bên ngoài sân gạch, anh đưa họ vào bên trong, sau đó nhanh chóng bước vòng qua họ để tắt hệ thống báo động đã tiếng bip - bip những lời cảnh báo của nó ngay khi họ bước qua cửa. Anh nhấn một loạt số trên bảng số và nó tắt ngay - Nhớ nhắc anh đưa cho em chìa khóa và mã số của hệ thống báo động để em sẽ không bao giờ gặp rắc rối khi bước vào nhà.

Leigh gật đầu một cách ngạc nhiên. Cô có cảm giác như là một người vụng về ở trong thành phố lần đầu tiên. Căn nhà nhìn giống như đến từ tờ Architectural Digest. Không thể lầm lẫn được là có bàn tay của một nhà trang trí chuyên nghiệp trên mọi thứ, cách trang trí rất ấn tượng. Sàn gạch bóng loáng rải rác những tấm thảm Đông Phương cổ xưa, rất có giá trị vì tuổi tác và tình trạng phai màu của chúng. Những tấm tranh gốc được treo thành nhóm. Những món đồ mà Chad chắc là đã mua trong những chuyến du lịch của anh trên khắp thế giới được đặt trên những cái bàn và những cái giá đỡ. Cá tính của anh được thể hiện qua mọi thứ.

- Chad - Leigh thì thầm như thể cô đang ở trong một viện bảo tàng - thật là đẹp.

- Nhưng em có thích nó không?

Cô xoay lại và nhìn thấy anh đang nhìn cô với vẻ lo lắng, sợ là cô có lẽ sẽ không thích. - Thích, Chad - cô nói hơi cười - Em chỉ là không thể tiếp thu được hết.

- Vậy thì hãy đến và xem hết toàn bộ của nó.

Chuyện đó là ngoài dự liệu của cô một cách đáng kể. Căn nhà có bốn phòng ngủ với phòng khách, không đếm căn phòng trong phòng ngủ chính, phòng ăn, phòng điểm tâm, phòng game với quầy bar, một phòng khách khổng lồ, văn phòng, phòng giặt ủi, và nhà bếp.

Bên ngoài có một cái hồ bơi tuyệt đẹp, với một hồ spa đính kèm, một nhà thay đổi quần áo, và một quầy bar ngoài trời.

- Chỉ có một người sống ở đây sao? - Leigh nói một cách lơ đãng khi cô đứng trong phòng cách với trần nhà cao lớn.

- Thật điên rồ phải không? - Chad nói một cách rầu rĩ - Anh đã mua nó vài năm trước đây từ một người bạn của ba anh, một người chuyên về ngành dầu hỏa. Ông ấy xây một căn khác, lớn hơn và tốt hơn.

- Lớn hơn và tốt hơn căn này à? - Leigh hỏi một cách ngớ ngẩn.

Chad cười - Anh đã mua nó như là một sự đầu tư hơn là chuyện gì khác. Người chủ nhà đã

không muốn kiếm lời và chỉ muốn bán nó đi. Nó đã lên giá một cách đáng kể vì sự thịnh vượng của Midland. Nhưng thật là cô đơn mỗi khi về đến nhà đầy Leigh. Không có ai từng sống ở đây với anh cả. Anh đã mua nó sau khi Sharon... chết.

Anh choàng cánh tay qua vai cô, không chú ý đến Sarah ở giữa họ. Nó dường như rất thích hợp để bao gồm đứa bé trong vòng tay ôm của họ. Chad hôn Leigh một cách âu yếm - Ai biết được chứ - anh nói trên miệng cô - cuối cùng chúng ta có lẽ sẽ rất nó nhiều Dillons nhỏ ở đây trong các căn phòng đó - Tay anh ở trên ngực cô, ve vuốt nó theo cách mà cô đã quen thuộc, nhưng chưa bao giờ thất bại trong việc khuấy động cô với sự mới mẻ của nó.

- Và em đoán là vì anh đã thực hành rồi, anh sẽ muốn đỡ đẻ tất cả chúng nó - cô trêu chọc.

- Anh thà là tạo ra chúng nó hơn.

Leigh đột ngột đẩy anh ra và dùng tay che miệng của cô lại - Chad, em vừa mới nghĩ ra.. tối qua, em đã không... và anh đã không...

Anh cười - Không có gì làm cho anh vui sướng hơn là làm cho em mang thai. Vậy thì em sẽ kết hôn với anh ngay lập tức.

- Chad! Em thậm chí đã không nói là em sẽ kết hôn với anh,...

- Shh.. anh chỉ là đùa thôi.

Sarah bị chán với cuộc đàm thoại của họ. Cái đầu nhỏ bé của nó húc vào vai của mẹ nó và hai cái nắm tay nhỏ bắt đầu quơ quào như để cảnh báo là nó đã mất hết kiên nhẫn.

- Anh nghĩ chúng ta nên dứt thức ăn cho đứa mà chúng ta đã có - Chad nói - Chú cũng rất đói đây, Sarah. Đi nào.

Anh bế con bé ra khỏi tay Leigh và bồng nó đi vào nhà bếp. Nhưng anh lập tức phải trả con bé lại, Leigh đã quen ẵm con bé một tay và tay kia chuẩn bị thức ăn cho nó. Chad chuẩn bị bàn ăn và dọn ra chén đĩa, nhưng xử dụng khăn chuì miệng bằng giấy được đi chung với hộp gà rán.

- Ai dọn dẹp nhà cửa cho anh?

- Anh có một người phụ nữ đến đây mỗi tuần một lần. Cô ta dọn dẹp và giặt giũ.

Leigh nhìn anh nghi ngờ - Loại "phụ nữ" như thế nào?

- Ghen tị rồi à?

- Loại phụ nữ như thế nào - cô lặp lại.

- Khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc đen dài tới eo, cặp chân thon dài, thân hình tuyệt đẹp, nhưng răng hơi không đều. Em biết loại nào mà, - anh nhún vai như không có gì khác biệt.

- Em hy vọng là anh lại đang đùa.

- Nếu cô ta làm cho em thấy khó chịu, anh sẽ đuổi việc cô ta.

- Chad Dillon...

Anh kéo cô lại gần anh và hôn môi cô một cách say đắm - Ngồi xuống đi cô. Bà De Leon có sáu đứa con, tất cả bọn họ đều lớn cả và đều có con riêng của họ. Anh biết bởi vì nếu anh có mặt ở nhà thì anh sẽ phải nghe rất nhiều chuyện về mỗi đứa cháu của bà ấy. Bà ấy sáu mươi rồi, không cao quá 5 feet, và rất thích ăn uống. Bây giờ, anh ăn trưa được chưa?

Leigh dứt một miếng thịt bò xoay nhuyển vào cái miệng đang há to của Sarah. Cô bặm môi, cố đè nén nụ cười, nhưng nó hiện lên ngay khóe môi của cô.

- Anh rất thích hôn ở sau đầu gối của em - Chad nói, cắn một miếng gà rán giòn rụm.

Nó làm cô bắt đầu cười khanh khách - Anh thật quá đáng. Đầu tiên là anh lừa em vụ người

chăm sóc nhà cửa cho anh, rồi anh nói một chuyện hoàn toàn không thích hợp ở bàn ăn.

- Anh đâu thể làm gì được vì da em quá thơm chứ? Toàn bộ thân thể đều vậy cả.

Nhớ lại sự mật thiết mà họ đã có với nhau tối hôm trước, Leigh cảm thấy thân thể nóng bừng với sự ham muốn mới, nhưng cô quyết tâm ăn bữa trưa của cô - Anh có lấy sốt cho khoai tây không?

Anh chặc lưỡi - Thay đổi đề tài à? Em có thể thử, nhưng anh hứa với em là dạo này anh luôn chú tâm vào một chuyện thôi - Chỉ cần nhìn vào cách anh đang nhìn cô là Leigh biết anh đang nghĩ gì. Cô hy vọng là anh đã không nhận thức được suy nghĩ của cô cứ quay lại cùng cách nghĩ như anh.

Khi Sarah uống xong bình sữa và nhai hết thịt trên cái xương gà đã gỡ gần hết thịt, Chad đề nghị họ đặt con bé trên ghế sofa trong phòng ngủ để cho con bé ngủ trưa - Chúng ta có thể xoay nó vào vách tường và nó sẽ giống như là một cái giường trẻ con vậy.

Khi Leigh cứ khăng khăng, họ lót một cái bịch rác bằng ny lông lên nệm, rồi thêm một tấm khăn trải giường lên trên - Em sẽ chết nếu nó bị ướt tả... hay còn tệ hơn... trên cái ghế này - Leigh nói.

- Nó sẽ không làm bất cứ chuyện gì không nữ tính - Chad nói như biện hộ cho Sarah. Anh nhận được cái nhìn ác từ người mẹ.

- Chúng ta cũng đi ngủ trưa đi - anh thì thầm khi họ rời khỏi Sarah đang ngái ngủ. Không đợi cô đồng ý hay phản đối, anh nắm tay cô và kéo cô băng qua phía bên kia phòng để đến cái giường to lớn.

Toàn bộ căn phòng được trang trí màu kem, màu xanh lá cây đậm, và màu nâu sậm. Nhìn trong rất mạnh mẽ và đẹp. Chad đi đến tủ quần áo và lấy ra hai cái mền trên ngăn đầu tiên - Bà ngoại của anh đã làm những cái này - anh nói trải một cái trên tấm khăn trải giường. Đi đến cái tủ lần nữa, anh lấy ra hai cái gối lông với những cái áo gối mới giặt. Anh đặt chúng lên giường, rồi ngồi xuống cạnh giường và bắt đầu cởi giày. Rồi đến cọng dây nịt to bằng với cái khóa nịt bằng đồng thau và kéo nó ra khỏi lưng quần jean. Anh nằm xuống giường và đưa tay ra cho Leigh. Cô thấy hơi thất vọng là anh thật đã có ý "ngủ trưa."

Cô đá giày của cô ra khỏi chân và nằm xuống cạnh anh. Anh kéo tấm mền đắp cho cả hai - thoải mái không? - Anh hỏi một cách buồn ngủ vào tai cô. Anh ôm sát cô, choàng một tay lên bụng cô, và vùi mũi vào cổ cô.

- Mm..hmmm - cô thở dài, đến lúc này cô mới nhận thức được là bản thân cô cũng rất buồn ngủ.

- Ngủ ngon - anh vỗ nhẹ mông cô, rồi ép người sát vào cô.

Cô mỉm cười và chìm vào một giấc ngủ không mộng mị

Cô nhắc cánh tay nặng nề của anh ra khỏi người cô và di chuyển nhẹ nhàng để không đánh thức Chad. Anh đang rất ngon giấc. Leigh trườn người đến cạnh giường, há miệng ngáp rồi đứng lên. Cái đồng hồ bên cạnh giường báo là họ đã ngủ hơn một tiếng đồng hồ.

Tấm thảm dày che tiếng bước chân cô khi cô băng qua phòng và nhìn vào cái ghế để kiểm tra Sarah. Nó vẫn còn cong người và ngủ ngon lành. Một vệt nước dãi chảy xuống cằm nó. Leigh mỉm cười một cách âu yếm, tim cô tràn đầy sự thương yêu.

Cô trở lại giường. Hơi thở chậm và đều đặn của Chad cho cô biết là anh vẫn còn ngủ rất ngon. Mặt anh giãn ra, những nếp nhăn quanh mắt không còn thấy rõ. Tóc anh rối lên trông rất trẻ con. Anh là một người mẫu đẹp cho phái nam.

Leigh cảm thấy một con quỷ tinh nghịch khích lệ cô khi cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt

bình yên của Chad. Cô nhìn cái gối của cô một cách tính toán. Sự cảm dỗ quá mạnh đến nỗi không thể kháng cự lại. Nhặt nó lên, cô nâng nó lên cao. Nó đang từ từ hạ xuống đầu anh khi cánh tay của anh vung ra và chặn nó lại giữa không trung.

Leigh thét lên một tiếng và cố chạy khỏi giường. Bằng một cái nhảy nhanh và mạnh Chad phóng khỏi giường và đuổi theo cô. Anh bắt được cô ngay giữa phòng, hất hai người họ té xuống thảm.

- Em nghĩ là anh không biết à? - Anh hỏi, lấn cô nằm dưới anh.

- Em xin lỗi, Chad. Em xin lỗi. Ôi, đừng, làm ơn đi - cô van xin khi anh bắt đầu thọc lét cô - Chad, đừng.

- Xin lỗi cũng sẽ không giúp gì được cho em đâu - Tay anh ở khắp mọi chỗ. Cô tránh né chúng cho đến khi tay cô bị kẹp sát đầu cô bởi những nắm tay sắc thép. Họ cùng cười vui vẻ, thở hổn hển vì mệt. Ngực cô phập phồng với mỗi hơi thở. Tiếng cười dần dần lắng xuống khi họ nhận thức được nhau, sự tiết lộ tình dục của mỗi người họ, sức nóng của cơ thể họ, sự ham muốn dâng cao giữa họ.

Họ nằm im hít một hơi thở sâu. Mắt họ nhìn nhau, rồi cùng một lúc ép môi vào nhau. Họ mở mắt nhìn nhau. Chad đưa lưỡi liếm môi anh. Leigh liếm môi cô, và mắt họ lại nhìn nhau. Tay anh thả khủy tay của cô mà anh đã ép chúng vào đầu cô, vuốt những lọn tóc xõa ra trên tấm thảm sẫm màu. Tay cô ôm choàng đầu anh, những ngón tay lùa vào vào tóc anh. Anh cử động, gửi tín hiệu cho cô bằng thân thể của anh. Tin nhắn đã nhận được và được đáp lại bằng một sự cử đồ.ng.

Không nói một lời anh đè lên người cô hôn ngấu nghiến. Lưỡi cô đáp lại anh trong một nụ hôn cuồng dại khi cánh tay cô choàng qua vai anh. Ôm chặt cô, miệng anh vẫn áp vào cô, anh lấn tròn hai người họ trên sàn nhà, chân họ quấn chặt vào nhau.

Dừng lại khi Leigh nằm trên người anh, anh gấp gáp cởi nút áo cho cô. Chúng từ từ bật mở từng cái một mặc dù những ngón tay anh vụng về sờ sẫm giữa những nụ hôn cuồng nhiệt.

Khi tất cả chúng được mở ra, anh nâng đầu lên dùng môi mơn trớn phần ngực trên áo nịt ngực của cô, kéo lưỡi của anh qua làn da mịn màng, dừng lại ở giữa ngực và hôn một nụ hôn nóng bỏng. Những ngón tay của cô ôm trong tóc của anh và kéo anh sát vào cô.

Khi anh đã nhử quá sức chịu đựng của cô, anh mở móc áo ngực của cô và hất nó rạ Anh nhìn mặt cô trong khi bàn tay của anh vuốt ve, nhẹ nhàng nhào ngực của cô khi chúng nằm gọn trong lòng bàn tay của anh.

Với chút ít khuyến khích của đầu ngón tay của anh, núm vú của cô cương cứng. Cẩn thận vì sợ làm cho cô đau, anh lấn tròn chúng nhẹ nhàng giữa những ngón tay của anh.

- Nó có làm cho em cảm thấy thích như nó làm anh không? - anh hỏi trong tiếng thì thầm khiêu gợi.

Tiếng thì thầm ở cổ họng thoát ra khỏi môi cô trở thành một tiếng rên rỉ cầu khẩn. Nâng cao đầu của anh, anh xoa dịu những cái nụ sưng phồng với đôi môi và cái lưỡi ham muốn và, cùng một lúc, thỏa mãn riêng cần có cô của anh.

Áo của cô thoàng hai bên đầu của anh khi anh hôn cô một cách ngọt ngào Miệng của anh kích động những tình cảm sâu sắc nhất của cô. Mọi thứ vỡ tung và cô chìm đắm với tình yêu cho người đàn ông này hơn cô biết mình có khả năng đó.

Bàn tay của anh luồn dưới váy và váy lót của cô để kéo chúng xuống đùi và qua chân của cô. Cầ'u ngón tay cái của anh dưới lưng thun vớ da của cô, anh kéo chúng xuống đôi chân của cô.

Cô hoàn thành chuyện đó khi anh xoay cô lại trên lưng của cô. Quần áo đã được cởi bỏ.

Bây giờ Leigh trở thành người công kích. Trong khi Chad chống tay trên người cô, cô kéo áo anh ra khỏi quần và cởi nút của nó. Rồi, với ngón tay dăm làm bởi sự đam mê thiêu đốt, cô cởi quần jean của anh và kéo chúng qua hông của anh. Với những bàn tay họ sốt sắng tìm hiểu nhau ở những nơi riêng tư nhất.

- Anh rất muốn em, Leigh. Rất muốn, em yêu - anh rên rỉ.

- Vâng, Chad, Ôi, Chúa ơi, vâng.

Anh cong cánh tay hạ thấp người xuống cô. Cả hai thốt ra tiếng rên rỉ sung sướng khi anh chiếm hữu cô.

Sau những phút dài, tuyệt vời, họ nằm trên thảm thấy thỏa mãn đầy đủ, một đồng quần áo nhăn nheo với tay, chân và hai cái đầu có vẻ không thích tách biệt.

- Em nhìn không đàng hoàng tí nào - anh quan sát một cách trêu chọc.

- Anh có thấy phiền không?

- Em có thể ở trần truồng và anh sẽ không thấy phiền - Họ cùng cười với lời tuyên bố đó. - Em nghĩ Sarah sẽ để cho sự cảm dỗ này kéo dài bao lâu?

- Chúng ta đã mượn giờ rồi đấy. Nó sẽ đói bụng mau thôi.

- Chúng ta có thời gian đi tắm không?

Cô xoay đầu nhìn anh - Đi tắm à?

- Đi nào - anh nói với cảm hứng đột ngột - Anh có cái bồn tắm dài 7 feet, sâu 4 feet cả hai năm nay mà anh chưa từng dùng tới.

Cô để cho bản thân bị kéo vào trong nhà tắm sau khi kiểm tra để chắc chắn rằng Sarah còn đang yên giấc. Phòng tắm quả thật còn rất mới. Bồn tắm được bao bọc bởi những tấm kính nhìn ra bên ngoài một sân vườn được rào lại rất kín đáo... ngoại trừ là không có cái cây nào trong vườn cả.

- Chad, sao anh không trồng cây trong vườn?

- Bởi vì anh chưa bao giờ có ý định đưa phụ nữ vào trong bồn tắm này. Anh hứa là nếu em tắm chung với anh, vào khoảng giờ này vào ngày mai anh sẽ trồng cả khu rừng ở ngoài đó - Anh nói với tay đặt lên ngực một cách thành kính làm cho Leigh phì cười.

- Vậy thì hãy khai trương cái bồn tắm thôi.

Trong khi cái bồn tắm to lớn được châm đầy nước, họ cởi quần áo trong im lặng. Chuyện này đã chiếm khá nhiều thời gian. Họ giúp đỡ lẫn nhau, nhưng kéo dài bằng những nụ hôn để đáp lại những bàn tay đang giúp đỡ. Khi cả hai đều trần truồng và bước vào trong bồn, Leigh tiếc rẻ

- Thật tiếc là anh không có xà bông bọt.

Chad suy nghĩ một lát, rồi nói - Đợi một chút - Không chú ý đến sự trần truồng và đôi chân ướt đầm, anh rời khỏi phòng tắm.

Leigh thả người ngồi vào bồn, nó vẫn mới châm được có phân nửa. Chad quay trở lại với chai xà bông rửa chén - Anh giỡn chơi à! Leigh kêu lên khi anh đứng ngay ở bồn tắm và đổ xà bông rửa chén dưới luồng nước đang chảy.

- Khi cần thì phải ứng biến chứ - anh nói.

Xà bông rửa chén tạo một lớp bọt dày trên mặt nước khi họ ngồi đối diện nhau, chân của Leigh gác lên chân của Chad. Họ tận hưởng cảm giác mát lạnh trên da thịt dưới những bàn tay xoa xà

phòng. Cục xà phòng thường bị mất và được tìm kiếm bằng những bàn tay đùa giỡn dưới nước. Đôi môi được lấp đầy những nụ hôn cho hầu hết những lý do không đáng kể đó.

Một nụ hôn kéo dài đến điểm Leigh quên mất là họ đang tắm, quên hết mọi thứ ngoài cái miệng đang hủy diệt tất cả những giác quan của cô. Sự ham muốn càng dữ dội hơn, cho đến khi cô cảm thấy áp lực của tay anh trên hông của cô, kéo cô sát lại gần. - Chad - cô thắc mắc nói, tách miệng của cô khỏi anh khi cô có cảm giác vật dằn ông của anh thăm dò ở giữa đùi của cô. "Bộ có thể làm với... với nước và..."

Cô chỉ kinh ngạc vài giây trên nụ cười quái quỷ và thỏa mãn với câu trả lời.

o o o

Sarah đã hợp tác và đã không thức giấc cho đến khi họ mặc xong đồ, mặc dù trong những bộ quần áo hơi tệ hại để mặc, Chad, thông cảm với con bé đang khóc quấy, tuyên bố rằng anh cũng thấy hơi yếu và đoi Quấn bé Sarah cho ấm, anh đưa nó và mẹ nó ra ngoài để nhìn thoáng qua đèn Nôen đã tự động bật lên khi trời nhá nhem tối.

Sarah được cho ăn trước rồi chơi trên sàn nhà bếp trong khi Leigh và Chad ăn trứng rán.

- Anh sẽ mua một cái đu quay hay một cái nhà chơi hay thứ gì đó, phải không? - anh nói trong khi ăn - Anh chắc chắn là không thể chở tới chở lui từ nhà của em trong chiếc Ferrari.

- Anh có thể dùng xe tải - Leigh nói một cách ngọt ngào, hấp háy mắt - Nhưng rồi, nó lúc nào cũng bừa bộn phải không?

Anh bắn cho cô tia nhìn như giết người khi anh đứng dậy để châm cho mình tách cà phê khác - Em sẽ không bao giờ để anh sống được yên phải không? - Chad quay trở lại bàn với tách cà phê bốc khói và ngồi phịch xuống ghế - Lúc đó, để cho em nghĩ anh là một thợ máy thì tốt hơn. Anh đã không muốn làm cho em nghi ngờ khi lái chiếc Ferrari đến. Bên cạnh đó, - anh nói với cái nháy mắt khiêu gợi - Anh quá bận tâm vào những chuyện khác.

- Vui lòng đừng đi lạc đề - cô nói với mức độ trầm trọng giả tạo. Cô lắc đầu một cách bối rối vì khó hiểu và vu vơ vọc thức ăn còn lại trên đĩa với cái nĩa của cô - Anh khá giàu có, phải không?

- Anh đã rất được may mắn trong chuyện đầu tư - anh nói.

- Và anh được trả rất nhiều tiền cho công việc anh làm.

- Đúng.

- Còn công việc về hàng không thì sao?

- Một người bạn và anh bắt đầu một dịch vụ cho thuê mướn vài năm trước đây với hai chiếc máy bay. Bây giờ tụi anh có bốn chiếc. Nó là một nghề phụ béo bở.

- Đúng, em có thể nhìn thấy được - cô bình luận, mắt cô đầy tự hào với sự thành công của anh - Anh chắc là lúc nào cũng bận rộn.

Anh vờ tay qua bàn nắm lấy tay cô - Chúng ta sẽ làm được thôi, Leigh. Nó rất đáng giá, em không nghĩ là nên thử sao?

Cô sẽ không cam kết bản thân cho một câu trả lời, còn chưa, vì thế cô tránh né bằng cách hỏi một câu khác - Anh còn làm công việc gì khác nữa không?

Cô biết anh không muốn nói đến chuyện làm ăn của anh bằng vào cách anh tránh né không nhìn vào mắt cô - Anh có vài miếng đất ở vài nơi, anh còn chưa có đủ tiền để đầu tư, vì thế anh đã đầu tư vào đó.

- Đất à? đất trống, bất động sản thương mại, hay là gì?

Anh nhún vai khiên tốn - Anh nghĩ là cả hai.

- Còn nông trại của ba anh và những giếng dầu thì sao?

- Anh là người cộng tác của ba anh.

Những ngón tay của cô đưa lên che miệng lại và cô thở một hơi dài, rùng mình - Leigh - Anh nắm lấy bàn tay cô đang dùng để che miệng và nắm chặt nó - Bộ tài khoản trong ngân hàng của anh làm cho em thấy phiền hả? Em thà anh là một người máy và không gì hơn à?

- Không, Chad, không phải vậy, tuy là em thú thật là em có hơi lo sợ bởi...bởi những thứ này. Greg, tuy là công việc của anh ấy rất nguy hiểm, nhưng anh ấy cũng vẫn là một công nhân nhà nước. Em chỉ là không quen với ý nghĩ quen một giàu có như vậy.

- Đừng nghĩ về nó nữa. Nó không là gì cả. Nếu anh chỉ là một người thợ máy tầm thường mà có được em và Sarah, anh sẽ cảm thấy mình là người đàn ông giàu có nhất. Và nếu anh không có em và Sarah, những thứ này - anh chỉ khắp phòng - không có ý nghĩa gì đối với anh cả. Hôm nay, lần đầu tiên căn nhà này trở nên có ý nghĩa.

Đôi mắt xanh đã có thể rực sáng với đam mê bây giờ chiếu sáng với niềm tin. Anh đã cố ý nói như vậy và cô biết anh thực đã có ý đó. Nước mắt làm mờ đi hình ảnh của anh khi cô vươn ra phía trước để chạm vào cái miệng xinh đẹp của anh. - Ôi, Chad...

Ở trước cửa của Leigh, anh hôn cô với sự trù mẩn thiếu sự đam mê - Anh không muốn đi. Anh muốn ở lại qua đêm với em, nhưng anh không muốn gây ra tai tiếng cho em. Chúng ta cũng đã gây ra rất nhiều đề tài bàn tán cho cả tháng vì chuyện của tối qua.

- Em dám liều để làm chuyện đó.

Anh lắc đầu - Anh thì không, không phải với em. Chúng ta sẽ không sống chung với nhau cho đến khi em là vợ của anh. Và em sẽ là vợ của anh, Leigh. Anh hôn cô một lần nữa trước khi quay lưng đi.

CHƯƠNG 8

Anh gọi điện đến khi Leigh vừa mặc đồ xong cho Sarah sau khi tắm xong vào sáng hôm sau.

- Chào. Em thức chưa?

- Anh còn phải hỏi. Sarah như là một cái đồng hồ báo thức vậy.

Anh cười - chúng ta được mời tham dự một buổi tiệc cuối tuần này. Chính xác là tối thứ Sáu. Em đến được không?

- Tiệc gì?

- Một buổi ăn tối cho ba người bạn của anh có cùng một ngày sinh nhật.

Cô nghĩ trong đầu hình ảnh một buổi ăn tối với nhiều người như vợ Bubba và bạn bè của cô. Rắc rối. Sang trọng. Cô sẽ không có thì thích hợp để mặc cả.

- Nó như là một buổi ăn tối bình thường thôi. Rất đơn giản.

Thay vì là vàng và hột soàn, họ sẽ đeo bạc và đá quý. Leigh đã không sống một cuộc sống cực khổ, và mẹ của cô, với tánh tình khoe khoang của bà, đã nhắc đi nhắc lại sự hoàn mỹ vào tai cô. Nhưng cô biết là cô sẽ không thuộc về một nơi có nhiều nhà dầu hỏa hay những ông chủ nông trại giàu có. Cô cũng đã cảm thấy ngại khi đến nhà của Chad và nhìn thấy sự giàu có của anh.

- Em không biết, Chad - cô rào đón, ráng tìm kiếm lý do chính đáng để từ chối không đi - em không biết em sẽ làm gì với Sarah. Nó...

- Có thể đi theo. Đây là một cuộc họp mặt cả gia đình. Con nít cũng được mời. Họ sẽ có cả đám con nít và Sarah sẽ rất ngoan.

- Nhưng...

- Khởi bàn cãi nữa. anh chỉ muốn báo cho em biết để em có thể có kế hoạch. Bây giờ, hôm nay em làm gì cho bữa ăn trưa?

Họ ở chung với nhau vào tuần lễ đó nhiều hơn là họ rời nhau. anh đến ăn trưa với cô mỗi ngày, đưa cô đến phố mua sắm, đến những nhà hàng gần đó hay ăn chung một cái bánh mì sandwich trên băng ghế cạnh hồ nước trong khu mua sắm.

Tối hôm qua, anh đã khẳng khái đòi đưa cô và Sarah ra ngoài ăn tối. Cô đã rất lo lắng vì đó là lần đầu tiên họ đưa Sarah đến nhà hàng, nhưng con bé làm cho cô ngạc nhiên và rất ngoan. Trong khi cô và Chad ăn bữa ăn Mexican, Sarah vui vẻ lắm bám với cái pinata treo lủng lẳng từ trên trần nhà.

- Anh đã nói với em rồi mà - Chad nói, hất đầu về phía đứa bé đang vui vẻ.

- Nó chỉ là ngoan ngoãn để chọc tức em thôi.

Chad phì cười và nhướn mày một cách khó hiểu - Anh chắc chắn là có ý nghĩa gì đó, nhưng anh không nhìn ra được.

Leigh cười với anh - Anh phải là một người mẹ mới hiểu được. Đừng để cho em quên không cảm ơn Amelia đã chỉ cho em cách đặt con bé vào cái ghế cao.

Những buổi tối của họ bình lặng và mật thiết, mặc dù Chad luôn rời khỏi rất sớm. Chuyện rời khỏi là một thử thách gần như đau khổ khi họ ôm chặt nhau một cách tuyệt vọng. Nhưng Chad không làm bất cứ cử chỉ tình dục nào ngoài nụ hôn ẩm nồng và cái ôm chặt. Nó như thể anh muốn tỏ cho cô thấy tình dục giữa họ không phải là lý do duy nhất mà anh muốn kết hôn với cô.

Cuộn tròn trên ghế sofa của cô, họ cùng nhau xem tivi, tuy là rất hiếm khi cô biết chương trình nói về chuyện gì. Cô chỉ biết sự gần gũi của anh, cảm giác an toàn trong vòng tay của anh. Sự hiện diện của anh làm cho cuộc sống của cô trở nên khác đi, nó có hứng thú hơn và đáng sống hơn.

Ngược lại, trong khi cô thấy tùy thuộc và thưởng thức sự thanh thản mà anh mang đến cho cuộc sống của cô, cô cũng thấy buồn phiền nó.

Anh đưa cô đi mua thức ăn, công Sarah trên vai anh khi cô bận rộn đẩy xe mua thức ăn. Leigh không muốn thú nhận là mọi chuyện ít phức tạp hơn nếu được bốn bàn tay cùng làm thay vì là hai. Anh xách mấy cái túi đựng thức ăn vào nhà, xếp vào tủ trong khi cô chăm sóc con bé. Trước kia, cô sẽ phải hoãn lại việc này trong khi làm việc khác. Từ từ thì cô cũng sẽ phải làm cả hai việc.

Cô bắt đầu tùy thuộc vào anh và rất nhớ anh mỗi khi anh không có mặt. Với sự âu yếm, thương yêu của anh, anh đã thuyết phục được cô là cô sẽ phải đồng ý kết hôn với anh mau thôi.

Nhưng cô vẫn do dự không muốn cam kết bản thân mình hoàn toàn. Chỉ cần một cú điện thoại thôi, anh sẽ rời khỏi cuộc sống của cô và vắng mặt mấy tháng trời. Một khi cô đã kết hôn với anh, cô không nghĩ là cô có thể chịu nổi để cho anh rời khỏi để chống chọi với đám hỏa hoạn. Cô sẽ sống trong sự lo âu không biết bao giờ anh mới trở về. Anh đã hứa với cô là chuyện đó sẽ không xảy ra, rằng anh sẽ luôn quay về nhà. Greg cũng đã hứa. Cô không biết nếu cô có khả năng chịu đựng để sống trong sự lo lắng đó nữa hay không.

Hơn nữa, cô không chắc là cô sẽ thích hợp với cuộc sống và bạn bè của anh. Chắc chắn là họ sẽ nghĩ tại sao Chad, người rõ ràng là có thể có được bất cứ người đàn bà nào mà anh muốn, sẽ muốn cột mình vào một góa phụ và đứa bé. Bạn bè của anh sẽ nghĩ sao? Cô vẫn còn nghiền ngẫm khi cô mặc đồ cho buổi tiệc khiếp đảm vào đêm thứ sáu.

Chad đã nói là buổi tiệc rất đơn giản, vì thế cô mặc một cái váy dài qua khỏi đầu gối xoè rộng ở dưới, giày da nâu, và áo blouse trắng gợi nhớ đến khoảng đầu thế kỷ với cánh tay áo ba góc kiểu mới và cổ viền đăng ten cao. Cô mặc cho Sarah bộ áo liền quần jean của nó.

- Hai người nhìn rất tuyệt - Chad nói khi Leigh mở cửa sau tiếng gõ cửa của anh - Nhưng em ăn mặc sang trọng quá rồi đấy. Anh đang mặc quần jean, giày ủng, và một cái áo sơ mi bên dưới cái áo khoác da.

Buổi tiệc đã diễn ra khi Chad thắng xe dừng lại ở một căn nhà nằm trên vài mẫu đất ngoài thành phố. Sau lưng nó, Leigh ngạc nhiên nhìn thấy một cái chuồng - một cái chuồng sơn rất kỹ và hiện đại, nhưng một cái chuồng thì vẫn là một cái chuồng.

Cô nhìn anh với vẻ không tin tưởng. anh cười - Đi nào.

Bồng con bé và mang túi tả lót, anh đưa cô đến toà nhà, nơi có vài chục người đang nhảy những điệu nhảy cao bồi. Một ban nhạc ba người đang chơi những bản nhạc vui nhộn trên một cái bục trong căn phòng rộng lớn.

- Chad! Một người phụ nữ bằng cách nào đó đã làm cho tiếng của mình nghe qua được tiếng nhạc, tiếng cười, và những tiếng nói. Khuôn mặt của cô cởi mở và thân thiện khi cô len lỏi qua đám đông. Mặc dù là ngón tay của cô đang gấn đầy nhẫn kim cương lớn, cô mặc trên người cái quần jean và áo sơ mi viền tua trên vai và tay áo. Quần jean của cô không thuộc loại mua ở các cửa hiệu thiết kế, nhưng là quần jean làm việc.

- Để anh cho tự quyết định thì anh đưa đến những cô gái xinh đẹp - cô nói lớn, cùng lúc ôm chầm Chad và Sarah - Chào, cô nói với Leigh.

Chad giới thiệu Leigh với chủ nhà và chồng của cô, người vừa mới gia nhập bọn họ, mang theo một chai bia cổ dài trong tay anh. Anh bắt tay Leigh và bóp chặt thân thiện cho đến khi tay cô đau nhói.

- Đến gặp mọi người đi, - anh thúc giục, kéo tay Leigh. Cô nhìn một cách bất lực khi người phụ nữ bế Sarah từ cánh tay của Chad.

- Các người đi trước đi Tôi sẽ làm quen với Sarah.

Trong nửa tiếng đồng hồ, Leigh được giới thiệu với hàng chục người, họ chào đón nàng cũng với sự thân thiện như chủ nhà. Thỉnh thoảng cô nhìn qua vai, lo lắng tìm kiếm Sarah. Con bé luôn được chuyển từ tay này đến tay khác cho những cái ôm chầm, hay được quan sát bởi một đám trẻ lớn tuổi hơn. Dựa vào tiếng cười và khuôn mặt vui vẻ của nó, Leigh có thể nói là Sarah đang rất thích thú với khán giả của nó và sự quan tâm của họ đối với nó.

Leigh bắt đầu thả lỏng. Đám đông này không đáng sợ. Không đáng sợ chút nào. Vài người đàn ông trong số họ, cô được cho biết, làm việc chung với Chad. Những người khác là bạn bè anh biết từ hồi còn học phổ thông. Rất nhiều người là công nhân giếng dầu. Một người là bác sĩ. Một người khác là chủ tịch của một ngân hàng. Nhưng dường như không có sự phân biệt tầng lớp xã hội. Mọi người ai cũng có một thời gian vui vẻ với nhau và cô nhanh chóng hoà nhập vào những cuộc chuyện trò vui vẻ đó.

- Vui không? - Chad đến từ sau lưng khi cô tạm thời dừng cuộc đàm thoại của cô với một cô gái trẻ vừa sanh một cặp sinh đôi vài tháng lớn hơn Sarah. Anh ôm choàng cô, kéo cô sát vào anh.

Cô hơi xoay đầu lại - Vui - cô thấy ngạc nhiên với bản thân khi nói vậy - Em rất vui.

- Ít ra thì có một người trong số chúng ta được vui - anh gầm gừ gần tai cô.

Cô xoay người lại - Anh không được vui à?

- Không. Anh đã không được hôn em suốt đêm - Trước khi cô có thể chuẩn bị, miệng anh áp vào miệng cô trong một nụ hôn nồng nàn. Nó chớp nhoáng nhưng cướp đi hơi thở của cô. Cô hơi choáng váng khi anh tách môi khỏi cô. Có nụ cười toe toét trên khuôn mặt của những người đứng gần đó và Leigh ửng hồng má khi có một vài tiếng húyt sáo.

- Đi nhảy đi nào - Chad nói, nắm lấy cánh tay cô và đẩy cô đi về hướng chính giữa cái chuồng đã được sử dụng làm sàn nhảy.

Sarah đang ngồi trên đùi của một người phụ nữ lớn tuổi, nhún nhảy người trên đùi của bà ta. Bà ta vỗ nhẹ lên tay của Sarah theo điệu nhạc.

Leigh hơi choáng khi cô nhìn thấy vài người khoát tay nhau tạo thành một vòng tròn lớn.

- Chad, em không biết làm đâu, - cô nói, chỉ về phía những người đang họp lại cho một điệu nhảy dường như rất sôi động.

- Không biết điệu nhảy cotton-eyed Joe à?

- Họ đã không dạy điệu nhảy đó trong lớp khiêu vũ mà mẹ em đã buộc em phải học.

- Anh bảo đảm với em là không khó - anh cười - Thật mà, chỉ ôm chặt eo anh là được.

Hai mươi phút sau họ rời khỏi sàn nhảy và đứng vào một góc riêng. Leigh đang thở hổn hển, một tay đặt lên ngực. Cô tựa người vào vách tường. - Không nhảy nữa - cô thở hổn hển.

Chad lau trán bằng khăn tay - Một ly thức uống lạnh và một ít thức ăn, và em sẽ có thể nhảy tiếp.

Cô nhìn anh không tin - Em đã không hoạt động như thế kể từ khi... em không thể nhớ là em từng làm một chuyện như thế.

Anh đến sát cô, giữ chặt cô, và họ cùng cười với nhau. Mùi dầu thơm của anh làm cho đầu cô mê mụ. Cánh tay khoẻ mạnh của anh vuốt lên lưng cô khi môi anh di chuyển trên tóc cô - Em có thích bạn bè của anh không?

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh - Thích, thích. Em rất thích.

- Họ cũng rất thích em. Nhưng nếu có vài gã không giữ đôi mắt thèm muốn của họ khỏi người em, thì anh sẽ nói chuyện rõ ràng với họ

- Về chuyện gì? cô hỏi khàn khàn. Mắt anh nhìn cô một cách thân thuộc làm thân thể cô nóng bừng.

- Về chuyện em là của anh. Về chuyện anh là người nhìn thấy em trước và anh thật muốn không ai được chạm vào người em. Về chuyện này, - Anh hôn cô cuồng nhiệt, dữ dội, lưỡi anh xông xáo trong miệng cô là bóp chặt tóc cô bằng tay của anh. Cô có thể cảm nhận được dục vọng đang đè nén của anh và nhận thức được nó bởi vì nó đáp trả lại cô. Khi cuối cùng họ rời nhau, anh hôn cô một lần nữa trên gò má và nói - Đi ăn tối đi.

Không biết còn có ai chưa hiểu rõ ý định của Chad, nhưng Leigh chắc chắn thì đã biết.

Những đĩa thịt sườn được mang ra từ cái lò nướng ngoài cái chuồng. Chúng được đi chung với khoai tây nướng bọc giấy nhôm và một tô sà lách bự. Những cái bàn picnic bằng gỗ hồng mộc được trải khăn bàn bằng giấy đã được đặt nối sát vào nhau thành mấy dãy. Leigh đi tìm Sarah trong khi Chad lấy thức ăn cho họ.

Con bé nằm trên đùi Chad và thọt vào bụng anh với cái chân nhỏ xíu cho đến khi anh đút vào miệng nó một miếng khoai tây mềm.

Có rất nhiều tiếng la hét, cười đùa và trêu chọc trong khi mọi người ăn uống no nê. Leigh không nhớ là cô có bao giờ vui vẻ và ăn uống tự nhiên như thế này. Cô và mọi người cùng vỗ tay khi một cái bánh sinh nhật lớn có cả trăm ngọn nến được đặt trên một cái bàn đẩy ra ngoài.

Ở ngưỡng cửa nhà cô, sau khi họ cho con bé Sarah ngủ, Chad vuốt má Leigh - Em rất hòa đồng - anh nói - anh rất thích có em đi chung với anh tối nay, và vinh hạnh được ở cạnh em. Mọi người dường như chấp nhận em là một phần của anh, anh ước gì em cũng sẽ như vậy.

- Anh làm khó cho em quá.

- Tốt. anh muốn làm cho em mệt mỏi, để có thể đánh đổ bức tường phòng thủ của em - anh ép cô sát vào anh - Kết hôn với anh đi Leigh.

- Có lúc em nghĩ chúng ta có thể được, rồi...

- Đừng nghĩ đến những chuyện khác. Hãy cứ nghĩ là chúng ta là của nhau.

- Em biết, em biết. Tin em đi, em biết. Nhưng vẫn còn có công việc của anh, Chad. Em không phải là cứng đầu đâu. em thành thật không biết nếu em có thể chịu đựng nổi chuyện đó không.

- Hãy làm thử đi - anh đề nghị - Anh phải rời khỏi vào tuần tới - Đầu cô ngẩng nên là sự sợ hãi toát lên trong mắt cô - Không phải là đi cứu hỏa - anh vội trấn an cô - Anh cần phải kiểm tra vài bộ phận máy móc ở Louisiana. Anh sẽ gọi cho em mỗi đêm vào lúc mười giờ. Anh hứa đấy. Em có thể thấy như thế nào khi anh vắng mặt.

Cô gật đầu. Có lẽ thử một lần không phải là một ý kiến tồi. Có lẽ cả hai cần có thời gian để hiểu rõ tình cảm của nhau. Sự hấp dẫn tình dục giữa họ không thể nào chối bỏ được, và khi họ ở chung với nhau thì sức giám định của họ không được chính xác lắm. Xa nhau, họ có lẽ sẽ nhìn thấy mọi việc rõ ràng hơn - Khi nào thì anh rời khỏi?

Anh nhăn mặt - Ngày mai.

Sự thôi thúc đầu tiên của cô là nhieếc móc anh vì đã không nói với cô sớm, trở thành sự lo âu vì cô sẽ không gặp lại anh trước khi anh rời khỏi. Nhưng cô phải bắt đầu tập làm quen với cuộc chia ly vội vã như vậy. Cô nói một cách dững cảm, có hơi run rẩy - Em sẽ rất nhớ anh, cô thú nhận - Anh hứa sẽ gọi cho em chứ?

Anh hôn cô, một nụ hôn hứa hẹn còn nhiều hơn là cuộc gọi.

o o o

Nếu không có những ngày cuối tuần, thì thời gian sẽ trôi qua mau hơn. Vậy đó, thứ bảy và chủ nhật dài đằng đẳng. Leigh đi đến phố mua sắm vào ngày thứ bảy với lý do hơi hợt chỉ để ra khỏi nhà. Thậm chí chuyện khó khăn liên quan đến chuyện chuẩn bị cho Sarah đi ra ngoài và mang theo cái xe đẩy trong phố mua sắm đông đúc với nhiều người đi mua sắm cho lễ Noel cũng là mấy tiếng đồng hồ đáng giá để cho đầu óc cô không nghĩ về Chad, tuy nhiên cô chưa bao giờ tránh né được nó hoàn toàn. Cho đến lúc cô mệt rũ người vì phải đẩy Sarah và tất cả những đồ linh tinh của cô quay về nhà Leigh nhận biết là khi có một người đàn ông ở bên cạnh thì thật là thuận tiện biết đường nào.

Như đã hứa, anh gọi cho cô đúng mười giờ mỗi đêm. Leigh đã cho Sarah ngủ và đã tắm nước nóng để giúp làm cho cô buồn ngủ. Cô đang nằm trên giường đọc một cuốn sách khi điện thoại reo. Ngay tức thì cô chộp lấy ống nghe và áp vào tai của cô. - A lô - Cô đã không giả vờ rụt rè. Sĩ diện bị gạt bỏ qua một bên cho sự kích động khi nghe được tiếng nói của anh.

Câu "Chào, em yêu," của anh nghe giống như là một liều thuốc xoa dịu cho sự chờ đợi hồi hộp của cô.

Sau khi họ khách sáo nói về chuyện chuyến bay của anh đến vùng quê Louisiana và những hoạt động trong ngày của cô, anh nói - Anh ước gì là anh đang ở đó với em. Trên giường. Làm tình. Hay chỉ ôm em. Chúa ơi, Leigh, anh muốn em.

- Em cũng muốn anh.

- Vậy thì hãy kết hôn với anh. Chúng ta sẽ có một cuộc sống hoàn hảo với nhau.

- Không có cuộc sống nào là hoàn hảo cả, Chad.

- Gần như hoàn hảo khi hai người không hoàn hảo gộp lại - Cô nghe tiếng anh thở dài - Anh yêu em. Anh sẽ làm tất cả những gì anh có thể để làm cho em và Sarah được vui vẻ.

- Em biết - cô nói nhỏ nhẹ, thầm nhắc nhở mình là anh sẽ làm mọi thứ trừ chuyện từ bỏ công việc của anh. Có lẽ là cô nên tập cho quen với chuyện đó. Cho dù là có được Chad hay không, có lẽ cô cũng nên tập chấp nhận chuyện đó.

Cô nghĩ là cô đã gần quen với chuyện chấp nhận sự thật đó khi ngày cứ trôi qua. Cô vui vẻ đi làm vào sáng thứ hai sau khi hoàn thành công việc lau chùi nhà của cô sạch bóng vào chủ nhật để giết thời gian. Cô thật không cần phải đến phố mua sắm, nhưng cô tự tìm việc cho mình. Khi cô ở nhà một mình với Sarah, cô nhận biết được là căn nhà quá trống rỗng, và cuộc sống của họ cũng vậy khi không có Chad.

Anh đã gọi mỗi đêm đúng vào giờ giấc mà anh đã hứa và làm tăng hoá đơn tiền điện thoại đường dài - Em có tin là có muối vào tháng mười hai không. Anh thề là có một con muối trong phòng của anh. Anh không thể nhìn thấy nó, nhưng nó cứ vo ve bên tai anh suốt đêm.

Cô cười, tim cô tràn ngập yêu thương. Những cú gọi của anh giống như là một liều thuốc bổ và làm cho cô bị nghiện nã.ng. Khoảng giữa chín đến mười giờ mỗi đêm, những cây kim đồng hồ di chuyển như rùa. Một cách tự hào cô kể cho anh nghe những chuyện cô đã làm trong khi anh đi khỏi. Nhưng niềm tự hào của cô và sự háo hức tan biến khi anh gọi lúc gần cuối tuần để báo

là anh không về nhà được ngay như đã dự đoán.

- Anh xin lỗi, Leigh. Anh đã nghĩ là anh sẽ quay về vào ngày mai, nhưng tại anh còn đang đợi một số thiết bị chuyển tới từ Houston. Anh đang ngồi ở đây và không làm gì cả, nhưng anh chưa thể rời khỏi được. Em thông cảm cho anh chứ?

Không! Đầu óc cô thét lên - Dĩ nhiên - thay vào đó cô nói - Em không sao, thật đấy.

- Anh yêu em. Anh sẽ gọi lại cho em vào tối mai.

Sự may mắn dường như không đến với cô. Ngày hôm sau, trong những giờ đông đúc người đi mua sắm, một nhóm con nít không được cha mẹ theo sát đã làm ngã một cây Christmas to dùng nằm ở ngay giữa một trong những cửa hiệu nổi tiếng. Leigh và những người làm với cô phải vội đến nơi hỗn loạn đó, nhưng phải mất mấy tiếng đồng hồ sau mọi chuyện mới trở lại bình thường. Vì có vài món trang trí cũng hơi bị hư hỏng, cô phải sửa chữa lại chúng. Cô thầm chửi những bậc phụ huynh đã không xem chừng con cái của họ khi cô đứng nhìn cái cây vừa được trang trí lại.

Cô rời khỏi nơi đó khá trễ bởi vì sự hỗn loạn và bị phạt vì vượt tốc độ để đến nhà người giữ trẻ để rước Sarah.

- Cô có biết là giấy khám xe của cô đã quá hạn cả tháng rồi không? - người cảnh sát hỏi một cách lịch sự, nghe như là anh ta đang hỏi thăm sức khỏe của cô.

- Không, - cô nói một cách tuyệt vọng.

- Tôi sẽ phải phạt cô về chuyện đó nữa.

Sarah đang khóc rất lớn tiếng và người giữ trẻ lần đầu tiên cảm thấy nhẹ nhõm khi nó được rước đi. Con bé la khóc suốt đường về, làm cho Leigh không chú tâm được vào việc lái xe và cộng thêm với cái đầu đau nhứt của cô từ chuyện xảy ra với đồ trang trí ở khu mua sắm.

Sarah không chịu ăn, không chịu ngậm núm vú. Nó không muốn ngồi xích đu, cũng không muốn được đưa trên tay, không muốn nằm xuống, cũng không muốn được bế.

Leigh không rảnh tay để ăn, quá mệt mỏi vì sự trở chứng không hiểu nổi của Sarah. Nó hơi bị sốt, nhưng không có triệu chứng gì khác. Bị nhừ tử và mệt mỏi sau mấy tiếng đồng hồ cố dỗ con bé, Leigh bế Sarah đến giường của nó và đặt nó nằm sắp xuống - Con có thể khóc một lát - cô nói và rời khỏi phòng, đóng cánh cửa lại sau lưng cô.

Cảm giác như một tên côn đồ thực sự hay trong giả tưởng, cô dù sao cũng đã cố làm giảm tiếng la hét của con bé đủ lâu để cởi bỏ quần áo của cô và tắm nước nóng. Sarah vẫn còn khóc vào nửa tiếng đồng hồ sau, và Leigh gọi điện cho bác sĩ nhi đồng.

- Tôi không biết là nó bị gì - cô nói với bác sĩ một cách tuyệt vọng.

- Có thể không là gì ngoài chuyện đang mọc răng hay bị đau bụng. Tôi sẽ gọi cho hiệu thuốc và bảo họ mang đến một ít thuốc giảm đau nhẹ. Nó sẽ không gây thương tổn cho con bé, và sẽ giúp Sarah và cô qua đêm nay. Nếu nó còn chưa dịu xuống vào sáng mai, hãy mang nó đến khám.

Leigh nhìn đồng hồ, hy vọng là thuốc sẽ được mang đến trước mười giờ để cô có thể nói chuyện với Chad.

Nhưng lúc mười giờ ba mươi, Leigh vẫn còn đang đợi cho cả hai, thuốc và cuộc gọi của Chad. Cô đi tới đi lui với Sarah, vỗ lưng của nó. Nước mắt tràn xuống gò má của cả hai người - Sao anh lại có thể làm chuyện này với mình chứ? - Cô hỏi căn phòng trống rỗng. - Hôm nay, trong tất cả mọi ngày, sao anh lại có thể không giữ lời chứ?

Cậu bé giao hàng đến lúc mười một giờ rưỡi, rất vui vẻ, không một lời xin lỗi hay nói lý do cho sự trễ nãi. Leigh muốn tát vào mặt cậu ta khi cậu ta nói - Chúc một buổi tối vui vẻ.

Sarah mắc nghẹn và phun ra hết thuốc làm Leigh không biết là có được miếng thuốc nào vào bụng của nó hay không. Rõ ràng là không, vì nó vẫn tiếp tục la khóc. Leigh cố đặt con bé nằm xuống với cô ở trên giường, nhưng Sarah không chịu ngừng thét gào mặc dù nó đã rất mệt mỏi như Leigh. Nó đã khóc hết mấy tiếng đồng hồ. Và Leigh cũng vậy. Tại sao Chad không gọi? Có chuyện gì đã xảy ra với anh?

Cô bế đứa bé đi tới đi lui lúc nửa đêm khi cô nghe có tiếng gõ cửa Sự hy vọng đánh vật với sự thận trọng, nhưng cô chạy tới cửa và mở tung nó ra.

- Tại sao đèn còn sáng... chuyện gì thế Leigh? Leigh? - Chad hỏi lại khi cô ngã người vào lòng anh.

Sarah đang bị ép giữa họ, nhưng Leigh không qua tâm đến. Khuôn mặt cô ép sát vào lồng ngực săn chắc của anh và xoay tới xoay lui - Anh đã không gọi và Sarah cứ khóc mà không biết vì lý do gì. Em bị một giấy phạt... vì đã không mang xe đi kiểm tra. Và một cái cây bị ngã. em có thể bóp cổ những đứa trẻ đó và mẹ của chúng nó.

- Leigh, vì Chúa, chuyện gì đang xảy ra thế? Vào nhà đi. Bên ngoài lạnh lắm. Và chuyện gì với Sarah thế? Tại sao nó còn chưa ngủ?

Anh bế đứa bé ra khỏi cánh tay sắp sửa chịu hết nổi của Leigh. Anh bế nó vào phòng cô, khám xét nó kỹ càng. Rồi anh ngồi xuống cái ghế lắc với Sarah và áp đầu của nó vào vai anh, nhẹ nhàng vuốt lưng nó.

Leigh, người mà trước đây một tiếng đồng hồ đã thề là cô sẽ giết anh vì đã không gọi điện cho cô, khao khát nhìn anh. Mặc dù cô đã nghĩ là cô sẽ cho anh một trận vì đã không giữ lời, bây giờ cô đứng đây, vui đến phát khóc là anh đang ở đây, giải quyết mọi chuyện làm cho cô cảm thấy nhẹ nhõm.

Khi cô đứng ngã người tựa vào tường, cô nói cho anh biết về chuyện Sarah và những gì bác sĩ đã nói.

- Anh nghĩ là thuốc cuối cùng đã có tác dụng - anh thì thầm.

Leigh không thể nào tin được, nhưng đó là sự thật. Sarah đã ngừng khóc và nó đang cuộn tròn người trên ngực của Chad. Mi mắt, vẫn còn mọng nước, nhắm lại trên gò má múm mím của nó.

Vài phút sau, họ đặt nó vào giường nơi nó nằm ngủ rất ngoan - Anh nghĩ là tốt nhất chúng ta nên để cho bác sĩ kiểm tra nó vào sáng mai - Chad đề nghị.

- Em cũng nghĩ vậy - Leigh đồng ý - Nó chưa bao giờ khóc gào như thế.

- Đi nào. Em cũng nhìn giống như là sắp ngã quy.

Anh đi khắp nhà tắt đèn và gia nhập cô ở hành lang. Cánh tay anh choàng qua cô và ôm choàng cô trong vòng tay ấm áp của anh. - Anh xin lỗi là đã không gọi Anh đang trên đường quay về. Thiết bị mà tụi anh cần đã đến lúc chiều và anh đã làm xong mọi chuyện lúc trời vừa sụp tối. Anh đã gọi cho em lúc đó nhưng em không có ở nhà.

- Em về nhà trễ, còn bị phạt vì vượt tốc độ nữa.

Anh chặc lưỡi - Em đã nói chuyện đó. Còn chuyện gì với cái cây nữa.

- Em sẽ nói với anh sau. Nói tiếp chuyện của anh đi - Cô muốn nghe anh nói bởi vì tiếng nói của anh làm cho cô thấy an tâm là anh đang ở đây. Bây giờ cô biết là cô muốn ở gần anh mọi lúc. Nếu cần thiết, cô có thể sống một mình. Cô đã chứng minh được điều đó với bản thân cô, với

ba mẹ cô, với mọi người là cô có thể. Nhưng tại sao cô phải làm vậy chứ, khi mà cuộc sống của cô càng đặc sắc hơn khi có Chad hiện diện trong nó? Tại sao cô lại để cho mình phải chịu đựng một mình vào những đêm như thế này, khi mà anh sốt sắng chia sẻ những chuyện tồi tệ cũng như những chuyện tốt đẹp với cô?

- Giống như anh đang nói, tội anh lên máy bay và đến lúc tội anh đến đây, đáp máy bay, và anh phải báo cáo với cấp trên của anh, thì lái xe đến đây cũng nhanh như gọi điện. Anh xin lỗi đã làm cho em lo lắng.

- Em đã rất lo lắng, nhưng bây giờ không còn quan trọng nữa. Anh đang ở đây và chuyện đó khá hơn nhiều so với cú điện thoại.

Cánh tay anh xiết chặt xung quanh cô và kéo cô sát vào anh. Anh hôn cô một nụ hôn dài và với sự tuyệt vọng trong thầm lặng - Cả tuần nay thật thê thảm khi không có em. Anh cần em tối nay, Leigh, và anh nghĩ em cần anh.

- Đúng, em cần anh. Nắm tay anh, cô đưa anh vào phòng cô. Áo quần của họ được gấp rút cởi bỏ. Trần truồng, cô đứng đối diện với anh và nắm lấy tay anh, đưa nó lên ngực cô và làm cho nó trở thành của anh. Cô đưa những ngón tay ve vuốt những ngón tay của anh thậm chí khi anh đang ve vuốt cô.

- Chúa ơi, em đúng là một người đàn bà - anh cuối đầu xuống chấp nhận lời mời dễ thương đó. Miệng anh nóng bỏng, ướt át áp vào núm vú của cô. Anh cho cô biết vật cản cứng của anh khi áp tay vào tấm lưng của cô và nâng người cô lên áp vào nó.

Một cách cuồng nhiệt, cô đeo dính anh. Tóc cô xõa tung qua tấm lưng trần khi đầu cô ngửa ra. Sự ve vuốt của anh làm cho cô cảm thấy yếu đuối và cô tựa hẳn người vào anh.

Anh mang cô đến giường và đặt cô nằm sấp xuống gối Giàng đùi cô ra, anh xoa bóp cô với những bàn tay điêu luyện làm cho cả thân hình cô rung động với sự khao khát muốn có anh. Khi cánh tay anh vuốt ve thân thể của cô ở chỗ nào, môi anh áp vào chỗ đó, dừng lại rất lâu ở sau đầu gối của cô. Anh dùng răng cắn nhẹ và đánh lưởi vào chỗ nhạy cảm đó. Lờ đi sự khẩn cầu của cô, anh tiếp tục hành hạ cô cho đến khi anh muốn có được cô hơn nữa.

Cô lăn người lại trên lưng theo yêu cầu của anh. Miệng anh che kín miệng cô với một nụ hôn đầy khoái lạc làm cô uốn cong người bên dưới anh, tìm kiếm sự thỏa mãn đủ đầy - Chưa được, chưa được, - anh thì thầm - hãy để cho anh yêu em.

Tay anh vuốt dọc xuống tay cô rồi đưa lên ngực cô. Anh tiếp tục khám phá toàn bộ làn da cô, trước tiên bằng đôi tay, rồi đến đôi môi. Toàn bộ thân thể cô đều được chạm đến, đều được hôn, tất cả đều được yêu một cách ngọt ngào theo cách của riêng anh.

Cuối cùng, khi cả hai người họ đều run rẩy vì kèm chế sự ham muốn, khi mỗi một tế bào đang rung lên đòi hỏi thân thể của nhau, anh ôm hông cô trong tay anh, nâng cô lên và đi sâu vào người cô. Những lời nói yêu đương anh thì thầm vào tai cô, không cần giai điệu nhưng nghe như một bài thơ tuyệt vời.

Những cái đẩy mạnh ngập tràn tình yêu của anh khơi dậy ngọn lửa đam mê của họ cho đến khi họ được toi luyện với nhau bằng ngọn lửa lớn của tâm hồn cũng như của thân thể. Phải lâu lắm ngọn lửa mới tàn.

Vẫn còn ở bên trong cô, vẫn rã rời vì cơn giông tố vừa rồi, Chad ngẩng đầu của anh và nhìn thấu cô với đôi mắt cháy bỏng - Kết hôn với anh nhé?

Nửa cười, nửa thốn thức với sự thắc mắc và niềm vui được anh yêu, cô nói - Vâng, vâng, anh yêu, em sẽ kết hôn với anh.

CHƯƠNG 9

- Con không thể nào là đang nghiêm túc - Lois Michael Jackson thậm chí không che giấu sự hoài nghi của bà. Leigh nhìn mẹ cô bắn tia nhìn kinh hoàng đến chồng của bà, người có vẻ cũng không tin như bà. Leigh hít một hơi thật sâu và chuẩn bị cho trận chiến không thể tránh khỏi.

- Con đang rất nghiêm túc đấy, thưa mẹ. Cũng rất hạnh phúc. Con yêu Chad. Anh ấy yêu con và Sarah. Tụi con sẽ kết hôn vào ngày Tết.

Nếu đề tài này không phải là quá trọng đại, Leigh sẽ phì cười với phản ứng ngạc nhiên của ba mẹ cô. Cô đã gọi cho họ và kêu họ đến Midland một ngày. Cô đã không nói với họ lý do. Bây giờ sau khi họ hỏi thăm sức khỏe của cô và đứa bé, châm cho họ tách cà phê từ một trong những máy nấu cà phê mới của cô, thốt lên là họ rất vui khi cô cuối cùng cũng mua một cái, và ngồi vào chỗ ngồi thích nhất của họ trong phòng khách của cô, cô đã bình tĩnh thông báo tin tức cô sẽ kết hôn vào tuần tới.

- Nhưng, Leigh, chuyện đó... không được thích hợp cho lắm, một là, Greg vừa mới chết...

- Anh ấy đã chết hơn một năm rồi, thưa mẹ. Con nghĩ rằng thời kỳ để tang cũng thỏa mãn thậm chí những nghi lễ nghiêm ngặt nhất.

- Đừng có mà hỗn láo với mẹ, Leigh. Mẹ đang rất bức bối, nhất là ở dưới tình thế này.

- Con xin lỗi - Cô biết là sẽ không dễ gì thuyết phục được ba mẹ cô về hôn lễ sắp tới của cô, nhưng cô đã không nghĩ là nó sẽ khó đến như thế này. Chad muốn có mặt bên cạnh cô, để ủng hộ tinh thần cho chuyện mà cô đã đoán là sẽ không được vui vẻ gì, nhưng cô đã từ chối. Biết rõ miệng lưỡi châm chích của mẹ cô, cô nghĩ tốt hơn là tự mình cô gánh chịu.

- Leigh - ba cô nói bằng giọng điệu tử tế hơn mẹ cô - Có thể nào là con đã yêu mền chàng trai này bởi vì anh ta đã giúp đỡ để cho con của con? Có lẽ là nếu con cho mối quan hệ này thêm thời gian, con sẽ thấy rằng đó không phải là tình yêu mà là sự biết ơn.

Cô thầm mỉm cười và suy nghĩ của cô quay về với cái đêm cô chấp nhận lời cầu hôn của Chad. Nằm trong vòng tay của Chad, mệt rũ rượi sau cuộc làm tình của họ, cô ngẩng đầu lên từ vai anh để hôn cằm anh, và thì thầm - Cảm ơn.

Mắt anh nhắm kín, nhưng một bên chân mày nhướng lên như hỏi - cho chuyện gì?

- Cho chuyện yêu em.

Một tràng cười vang vọng từ ngực của anh vào tai của cô - Là niềm vui của anh đấy.

Cô mỉm cười - Cảm ơn anh cho chuyện đó nữa - cô nói, sờ ngón tay chạy xuống bụng của anh. - Nhưng em thật nghiêm túc khi nói câu cảm ơn anh đã yêu em đấy. Và Sarah nữa. Không phải ai cũng chịu nuôi con của người khác.

Anh mở mắt ra và xoay đầu trên cái gối mà họ cùng nằm chung. - Thật là lạ, nhưng anh luôn cảm thấy như nó là con của anh. Bề ngoài nó nhìn giống em, không giống Greg như em đã diễn tả anh ấy với anh, và rồi anh đã ở đó khi nó chào đời. Theo như anh thì không cần phải hỏi, nó là "của chúng ta".

Cô ôm chầm lấy anh - Anh sẽ nghĩ đến chuyện thu nhận nó làm con chứ? Đổi họ nó thành Dillon một cách hợp pháp đấy?

- Anh rất thích, nhưng anh sẽ không bao giờ yêu cầu em làm chuyện đó. Vì nó dù sao cũng là con ruột của Greg.

- Đúng, và em muốn nó biết chuyện đó, biết về anh ấy. Nhưng anh ấy không còn người thân nào sau khi mẹ anh ấy, Sarah, qua đời. Anh là người cha duy nhất mà Sarah của em từng có, và em nghĩ nó thà là có cùng họ với chúng ta. Mọi chuyện như thế thì càng ít lộn xộn hơn.

- Anh muốn cả hai người đều mang họ của anh. Càng sớm càng tốt.

Khuôn mặt Leigh sáng ngời khi nhớ lại nụ hôn tiếp theo sau đó. Đúng, cô có rất nhiều lý do để biết ơn Charles Dean Dillon. Cô nói với ba mẹ cô - Trong lòng con sẽ luôn cảm ơn Chad đã đến với con vào ngày hôm đó, rằng anh ấy tuy là đàn ông nhưng cũng đã làm chuyện nhạy cảm và rất tử tế. Nhưng tình cảm của con không phải dừng lại ở đó. Con muốn anh ấy là chồng con, là người yêu của con.

- Ôi, Chúa tôi - Leigh rên rỉ và đặt một bàn tay run rẩy lên cổ họng bà - Leigh, con là một người vừa mới làm mẹ. Hãy nghe con nói chuyện kìa. Harve, nói gì đi chứ - bà rít lên với ba Leigh. Không cho ông cơ hội để làm theo lời bà, bà tiếp tục một tràn phản đối khác của bà.

- Chính con đã nói với ba mẹ trong bệnh viện tối đó là cậu ấy nhìn như thể cậu ấy cần tiền, cần một phần thưởng vì đã giúp con. Cậu ta có việc làm không? Cậu ta làm nghề gì?

Leigh chưa muốn nói đến chuyện đó. Cô sẽ tập cho quen với công việc của anh, cô sẽ làm được. Vì cô quá yêu anh, cô có quyết tâm vượt qua sự lo âu của cô về việc làm của anh. Bên cạnh đó, mẹ cô đang hỏi về nghề nghiệp của Chad là vì lý do hoàn toàn khác - để quyết định về tài chính và địa vị của anh trong xã hội. Bà chưa bao giờ tha thứ cho Leigh vì đã chỉ kết hôn với một người làm công nhân nhà nước. Bà sẽ bị ngạc nhiên không nhĩ Leigh suy nghĩ một cách hơi ác.

Cô mỉm cười - Vâng, thưa mẹ. Anh ấy có một công việc. Anh ấy.. ờ.. làm việc ở những giếng dầu.

- Một kẻ vô lại à! - mẹ cô thét lên - Leigh, hãy suy nghĩ lại đi, vì Chúa! Con đang có ý định kết hôn với một kẻ vô lại, người mà chỉ có Chúa mới biết là ai và Chúa mới biết đến từ nơi nào và sẽ đối xử? với con như thế nào thì chỉ có Chúa mới biết. Harve - Lois lặp lại, rít tên của ông trong một nỗ lực buộc ông tiếp tục.

- Leigh, con gái yêu, ba mẹ không phải là kêu con hủy bỏ hôn lễ, nhưng có lẽ thông minh hơn khi dời lại cho đến khi chúng ta có thời gian hiểu biết nhau hơn. Ba mẹ không thể bảo con làm gì, con là một người phụ nữ trưởng thành, nhưng con hành động quá hấp tấp. Ba mẹ không muốn con đau lòng. Con không chỉ có mình con, nhưng còn con của con nữa.

Leigh đối phó với sự phản đối của ông từng chuyện một - Thứ nhất, tụi con sẽ không dời ngày hôn lễ. Chúng con sẽ không sống chung với nhau cho đến ngày đó, vì thế chúng con không thể đợi được lâu. Thứ hai, ba mẹ sẽ có cơ hội hiểu biết Chad hôm nay. Anh ấy mời ba mẹ đến nhà của anh ấy ăn trưa và con đã nhận lời dùm cho ba mẹ - Cô lờ đi tiếng kêu bức bối của mẹ cô - Thứ ba, con rất vui và ba mẹ nhận biết là con là một người đàn bà trưởng thành, đủ lớn, đủ trưởng thành để tự làm quyết định cho mình. Con đang nói với ba mẹ bây giờ là con sẽ kết hôn với Chad cho dù là ba mẹ có chấp thuận hay không. Và sau cùng, anh ấy rất thương Sarah và nó cũng thích anh ấy. Bây giờ, con nghĩ vậy là xong hết mọi chuyện. Chad sẽ đến đây trong vòng nửa tiếng nữa và con cần phải sửa soạn. Con xin cáo lỗi.

Nụ cười chiến thắng hiện lên trên mặt của cô khi cô rời khỏi họ trong sự im lặng sững sốt. Cô mặc cái áo đầm thun xanh mà Chad đã từng thấy qua. Với cổ áo mềm mại áp sát vào cổ cô và làm cho màu xanh trong mắt cô nhìn sẫm hơn và tăng thêm vẻ đẹp của cô. Cô đánh thức Sarah, nó đang ngủ trưa, và mặc cho nó bộ quần áo liền quần xếp ly và bó lại dưới ống chân như kiểu chú hề.

Khi Leigh quay lại phòng khách, ba mẹ cô vẫn còn ở nơi mà lúc nãy cô đã rời khỏi họ. Harve Jackson cục cựa một cách không thoải mái trên ghế của ông. Lois ngồi nghiêm nghị cứng ngắt

trên ghế sofa.

- Con sẽ ngoan ngoãn ngồi vào xích đu cho đến khi Chad đến đây chứ? - Leigh hỏi Sarah.

- Mẹ không chấp thuận những món đồ này, Leigh. Mẹ bằng con khi con là một đứa bé. Những người mẹ hiện đại như các con không quan tâm gì đến con cái của mình cả.

Leigh cắn chặt môi trong một nỗ lực không đập lại mẹ cô là không ai yêu con của cô hơn cô cả. Thay vào đó, cô trả lời một cách bình thản - Con biết là ầm nó, hay âu yếm nó cũng quan trọng, thừa mẹ. Con bỏ ra mấy tiếng đồng hồ mỗi ngày để bế nó, chơi với nó, nhưng con làm thế là vì ý thích của con, chứ không phải của nó. Làm vậy nó sẽ không bị nuông chiều và cứ đòi con bỏ mọi chuyện và bế nó lên khi nó khóc.

- Không có gì sai với...

Tiếng chuông cửa reng lên chưa bao giờ là một sự cắt ngang được hoan nghênh đến thế. - Là Chad đấy - cô vội nói, đi đến cửa và ào vào vòng tay của anh. Bây giờ' cô không phải là người lính duy nhất trong trận chiến này.

Chào - anh nói, ôm chầm lấy cô, và không màng đến chuyện ba mẹ cô đang nhìn, anh hôn cô đắm đuối.

- Chào - cô đáp lại rồi thả anh ra. Mắt cô nhìn anh như cảnh báo. Anh nheo mắt với cô. Năm cánh tay anh, cô đẩy anh tới phía trước - Ba mẹ, đây là Chad Dillon. Chad, đây là ba mẹ em, Lois và Harve Jackson.

Anh quay qua Lois và cúi đầu chào. Mẹ Leigh đã không đưa tay ra để bắt - Bác Jackson, cháu rất hân hạnh được gặp bác. Cháu hy vọng Leigh có công thức làm sà lách khoai tây của bác. Cháu có lần được ăn thử món của bác làm ở đây. Nó rất ngon - Anh chồm người tới phía trước thì thầm - Thậm chí còn ngon hơn cả mẹ cháu, nhưng đừng bao giờ nói với bà ấy là cháu đã nói vậy nhé.

Hoàn toàn bị ngạc nhiên, và không biết phải đáp lại anh như thế nào, Lois Jackson lúng túng nói -..Cám ơn cậu. Tôi cũng rất hân hạnh được gặp cậu - bà nói với vẻ lịch sự hơn là nồng nhiệt.

Chad quay qua Harve. Ông đang mỉm cười chàng trai trẻ đã làm cho vợ ông bối rối. Khi màn giới thiệu được làm xong, Chad quì xuống nói chuyện với Sarah, gương mặt mუმ mუმ và đôi chân của nó đá đá với vẻ vui mừng khi nghe được tiếng anh.

Leigh nhìn thấy mẹ cô quan sát Chad như một người giám sát bảo hiểm khó tính đang quan sát một chiếc xe bị tai nạn. Chad không thiếu gì trong thái độ và cách cư xử. Chuyện đó và chuyện anh có vẻ ngoài đẹp trai và anh biết cách ăn mặc. Cái quần màu đà vừa vặn với anh trong cách mà chỉ có đặc may mới được như thế, và cái áo khoác màu nâu sậm của anh không làm lẫn là được thiết kế theo kiểu Pháp. Bên dưới cái áo khoác anh mặc một cái áo thun cao cổ màu kem phản lại màu tóc của anh.

Anh đứng đó và áp hai tay lại với nhau trong điệu bộ mà Leigh rất quen thuộc - Cháu hy vọng là Leigh đã gợi lời mời ăn trưa của cháu đến với hai bác.

- Có, cám ơn cậu, Chad - Harve nói trước khi Lois có thể mở miệng của bà để chấp nhận hay phản đối.

- Vậy thì mọi người đã sẵn sàng chưa? - Chad hỏi.

Leigh thấy tội nghiệp mẹ mình khi cứ hết bị ngạc nhiên chuyện này đến bị ngạc nhiên chuyện khác, đầu tiên là chiếc Ferrari. Leigh nghĩ mắt của mẹ cô sẽ rớt khỏi tròng khi nhìn thấy chiếc xe thể thao màu xanh bóng loáng.

- Chad, đúng là một chiếc xe tuyệt vời - Harve thốt lên khi họ đi xuống vỉa hè.

- Hôm nào bác thử lái nó đi - Chad vui vẻ đề nghị.

- Bác rất thích - Leigh ngạc nhiên với sự sốt sắng của ba cô, vì ông luôn lái chiếc xe Buick thủ cựu.

- Cháu xin lỗi là nó sẽ không đủ chỗ cho mọi người. Bác không phiền khi lái xe theo cháu chứ? - Chad hỏi.

- Không gì, không gì - Harve dẫn bà vợ kinh hoàng đi về phía xe hơi của họ trong khi Chad giúp Leigh và đưa bé ngồi vào chiếc Ferrari.

Khi họ đã trên đường đi, Chad quay qua cô - Sao?

- Họ phản đối kịch liệt mọi chuyện cho đến khi anh bước vào. Sà lách khoai tây, thật là!

Anh cười - Anh có thể biết ngay là anh cần phải nói một chuyện gì đó rất tuyệt và cái câu "cháu có thể thấy được là con gái bác có được vẻ ngoài đẹp như vậy là từ đâu" nghe có vẻ thường quá.

Leigh cười - Em nói là anh đã lấy được điểm với sự sạch sẽ, áo quần của anh và xe của anh.

- Sạch sẽ ư?

- Em nghĩ là em đã nói với anh cái ngày anh rời khỏi em trong bệnh viện rằng anh rất dơ dáy vì đã làm việc trên một chiếc máy bay. Em nghĩ họ đã nghĩ là sẽ gặp anh như thế vào hôm nay.

- Em chơi không công bằng chút nào cả, em biết không.

- Tại sao?

- Vào một ngày khi anh phải cư xử cho thật đàng hoàng em lại mặc một cái áo đầm bó sát vào người khiêu gợi bộ ngực xinh đẹp của em, cái eo thon của em, cặp chân thon dài của em là sao?

- Chad - cô rên lên - nếu mẹ em mà nghe chuyện gì nghe giống như là ngực, hay hông từ anh thì tim bà ấy sẽ đập mạnh đấy.

- Còn tim của em thì sao - anh hỏi một cách láu cá. Tay anh, đang nằm trên đùi của cô, di chuyển lên vú bên trái của cô, có vẻ như để đếm nhịp tim của cô - Lub dub, lub dub.

Giả vờ phẫn nộ, cô tránh người khỏi tay anh. - Tim em đập tình thường, cảm ơn anh. Làm ơn giữa tay trên tay lái nơi mà mẹ em có thể nhìn thấy chúng.

Cả hai cười khanh khách và Chad rên rỉ - Hôm nay sẽ là một ngày dài.

Leigh chắc chắn là bất cứ sự hạn chế không tán thành nào mà Lois và Harve Jackson còn có về cậu con rể tương lai của họ cũng sẽ tan biến khi họ nhìn thấy ngôi nhà của anh. Cô sẽ đánh đổi cả một tháng lương để nghe những gì họ đang nói khi chiếc Buick dừng lại trên đường lái xe vào nhà của Chad.

Anh đưa họ qua cửa chính và Leigh nhìn thấy miệng của mẹ cô há mở khi mắt bà nhìn khắp nội thất của căn nhà. Chad đối xử với ông bà Jackson một cách thân thiện lịch sự vì anh muốn họ được tự nhiên và đưa họ vào phòng ăn. Bàn ăn đã được dọn sẵn trông rất đẹp, ngay cả cái bình bông cúc và bông vạn thọ ở giữa bàn cũng rất đẹp. Leigh giúp Chad mang đồ ăn ra.

- Anh làm bánh này à? - Leigh lịch sự hỏi, cắn một miếng nhỏ.

Chad phì cười và chùi miệng anh bằng khăn chùi miệng - Không, máam. Người chăm sóc nhà của anh đã làm. Tất cả chuyện anh đã làm sáng nay là bỏ nó vào lò nướng. Chuyện đó anh có thể làm được.

Leigh nhìn và không tin những món mà Chad đã chọn cho thực đơn hôm nay. Biết rõ thói quen ăn uống của Chad, cô đã trông mong nhìn thấy thịt và khoai tây, hay có lẽ là thịt nướng cay, hay món gì đó thịnh soạn và béo hơn. Nhưng anh đã bảo bà De Leon chuẩn bị món mực trái cây,

bánh quiche dồn nấm và thịt xông khói, sà lách rau dền với cam và quả hạnh, và kem lạnh được bỏ trong những cái ly chân dài mỏng manh. Mọi thứ nhìn rất ngon và chuẩn bị rất đẹp, nhưng Leigh mắc nghẹn vì cười mỗi khi cô nhìn thấy Chad cắn một miếng nhỏ bánh quiche.

Lois khẳng khái đòi để cho bà và Leigh dọn dẹp bàn ăn sau bữa trưa. Sarah đã được đút ăn và đang chơi trong cái giường con nít của nó mà Chad đã đặt ở trong một trong bốn căn phòng ngủ. Anh và Harve đã ra ngoài tập luyện vài cú đánh gôn trên thảm cỏ xanh gần hồ bơi.

- Con phải nên nói cho mẹ biết trước chứ Leigh - mẹ cô nói như trách.

- Về chuyện gì? - Leigh hỏi một cách thờ ngây khi cô chùi những mảnh bánh vụn từ chiếc khăn bàn bằng chùi giẻ ướt.

- Về.. về những thứ này - Lois nói, vẩy tay xung quanh căn nhà - Con đã làm cho mẹ tin rằng Chad Dillon là một người không có gì.

- Khi con bắt đầu yêu anh ấy, thưa mẹ. Con đã nghĩ như vậy. Và con không cho là sự giàu sang này không phải là điểm thu hút chính của Chad. Con yêu anh ấy vì là anh ấy. Con hy vọng là ba mẹ cũng sẽ vậy

- Ôi, Leigh - Lois nói như trách mắng - Mẹ biết con nghĩ mẹ là một người thực dụng, nhưng con không biết sống như thế nào trong cảnh nghèo khổ đâu, còn mẹ thì biết. Mẹ nhìn thấy cuộc hôn nhân của ông bà ngoại con phải ráng nuôi bốn đứa con với số lương ít ỏi - Khuôn mặt ánh lên sự buồn bã khi nhớ lại quá khứ đau khổ đó - Tiền chính nó có lẽ không mang đến hạnh phúc, Leigh, nhưng không thể nào có được hạnh phúc khi không có nó. Hãy nghĩ cảm giác của con nếu con không thể cho Sarah một món quà tốt cho những ngày sinh nhật của nó hay lễ Giáng Sinh, phải mặc đồ cũ, không thể cho nó đi học đại học.

Nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhúm của mẹ cô với sự đau khổ mà bà chưa bao giờ thể hiện trước mặt con gái bà, Leigh ngay lập tức thấy hối hận. Lois rất ít khi nói về thời thơ ấu của bà, nhưng Leigh có cảm giác là vì sự thiếu thốn lúc nhỏ của bà đã làm cho bà trở nên một người thực dụng.

- Con xin lỗi mẹ. Con biết là mẹ chỉ muốn thứ tốt nhất cho con. Con chỉ muốn cho mẹ nhìn thấy rằng Chad là thứ tốt nhất, không phải là bởi vì những gì anh ấy có mà là bởi vì con người của anh ấy.

- Cậu ta là vàng thật từ trên xuống dưới - Lois nói thẳng thắn. Leigh cố kìm chế nụ cười khi nghĩ đến hình ảnh mà mẹ cô đã nói khi cô choàng tay qua vai bà và ôm chầm bà.

Lois Jackson đáp trả vòng tay ôm của con gái bà với tình cảm đặc trưng, nhưng Leigh có cảm giác họ đã hòa giải với nhau. Hai người phụ nữ vừa mới làm hòa thì hai người đàn ông quay vào nhà. Chad đốt lửa trong cái lò sưởi to lớn trong phòng khách của anh, cái ống khói bằng đá cao lớn đến tầng hai và mất hút bên trên.

Anh đưa tách cà phê cho mọi người trừ Leigh khi họ ngồi thoải mái xung quanh lò sưởi. Chad ngồi kế bên Leigh trên ghế sofa và kéo cô vào cánh tay như bảo vệ cô.

- Leigh nói là cậu làm ở những giếng dầu, Chad. Chính xác là cậu làm gì? - Ông Jackson hỏi.

- Cháu làm cho Flameco.

- Flameco, - Harve nói, trán ông nhíu lại suy nghĩ - Bác có nghe nhắc đến nó, nhưng không thể nhớ rõ...

- Chuyên khổng chế những giếng dầu, - Chad nói nhỏ nhẹ.

- Ôi, Chúa tôi! - Cái tách của Lois cụng vào cái đĩa nghe lách cách cho đến khi bà đặt chúng xuống cái bàn kế bên cái ghế của bà. Mắt bà dán chặt vào Leigh, và lần đầu tiên trong ngày,

Leigh thấy không thể đối diện với mẹ cô. Cô nhìn xuống tay cô.

- Cậu.... uh... cậu dập tắt hoả hoạn ở giếng dầu à?

- Vâng, thưa bác.

- Vậy cụ thể cậu làm gì?

Chad gác một chân lên đầu gối. Anh đang mang một đôi giày màu nâu sậm mà Leigh chưa từng thấy qua. Cô muốn chú tâm vào chúng thay vì nghe những gì anh sẽ nói với ba cô.

- Tất nhiên là cả nhóm cùng làm chung, nhưng công việc chính của cháu là vá lại chỗ rò rỉ một khi lửa được dập tắt.

- Làm việc đó như thế nào?

- Nói theo kiểu không chuyên môn, tụi cháu đặt thiết bị nổ ở chỗ rò rỉ nơi ngọn lửa bắt đầu. Khi nó nổ, nó hút hết ôxy và dập tắt ngọn lửa ban đầu. Khi đó cháu sẽ đi vào với một cái van nhiều đầu. Cháu phải khoá nó vào chỗ vị rò rỉ ga trước khi có một tia lửa...

Cái rung mình của Leigh làm cho anh dừng lại. Anh bóp chặt vai cô và cố mỉm cười với cô. Cô từ chối không ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt mà cô có thể cảm thấy đang chiếu vào cô và thay vào đó cô tiếp tục nhìn chằm chằm vào đôi giày của anh.

- Bác nghĩ đó là một công việc rất nguy hiểm, - Harve nói một cách vô tư.

- Vâng, thưa bác, nhưng được thi hành rất cẩn thận. Tụi cháu đều biết những gì tụi cháu đang làm và không dám bất cẩn. Mỗi trận hoả hoạn đều khác nhau và mỗi lần được nghiên cứu kỹ lưỡng trước khi chúng cháu bắt tay vào việc.

- Cháu đã làm cho họ được bao lâu rồi? - Harve hỏi anh. Lois và Leigh có lẽ nên trầm lặng với mọi đóng góp của họ làm vào cuộc đàm thoại.

- Kể từ khi cháu tốt nghiệp đại học, thưa bác. Sắp được mười hai năm. - Anh dừng lại một lát. Leigh biết là đôi mắt xanh đang nhìn vào đỉnh đầu của cô - Chắc cũng đủ lâu rồi. Cháu đang suy nghĩ đến chuyện đó.

Đầu Leigh lập tức ngẩng lên làm cổ cô đau nhói - Gì? - Cô hỏi trên tiếng thở - Anh vừa nói gì?

Bàn tay này giờ đang vuốt nhẹ trên vai cô bây giờ vuốt xuống mái tóc bóng mượt của cô - Anh không muốn cho em một lời hứa mà anh không thể giữ, Leigh, nhưng có lẽ không bao lâu nữa em không cần phải lo lắng về công việc của anh.

Dù cố hết sức, cô vẫn không thể làm cho anh tiết lộ thêm điều gì. Anh làm ngơ không nghe những lời khẩn nài của cô. Tính hiếu kỳ giày vò cô, tạm thời cô phải nên vui với chút hàm ý mà anh vừa nói. Rằng anh quan tâm đến mối ác cảm của cô với công việc của anh và đang cân đong vấn đề đó trong tâm trí của anh là một sự nhẹ nhõm. Về yêu thương khi anh nhìn cô làm cho cô nghĩ anh đang sai những bước dài để loại bỏ một rào cản còn lại giữa họ và được hạnh phúc hoàn toàn.

Sau đó, họ nói toàn những chuyện linh tinh. Đến lúc Harve ngủ gục và giật mình vì Lois quát tháo tên ông - Ôi, bác xin lỗi - ông ngáp, - Sao hai con lại không đi xem phim hay làm chuyện gì đó nhỉ? Lois và ba sẽ trông Sarah cho. Một đôi trẻ sắp sửa kết hôn không cần ngồi ở nhà với mấy người già. Họ cần thời gian riêng rẽ với nhau. Và bác không nghĩ là Sarah đã cho con nhiều thời gian để làm chuyện đó - Ông nháy mắt với Chad.

- Đó là một lời đề nghị rất hào phóng, thưa bác, - Chad lịch sự nói, nhưng khi anh nhìn Leigh, mắt anh như đang nhảy múa - Leigh, thế nào? Chúng ta có dám để cho họ bị Sarah vùi dập không?

Vài phút sau đó họ đã trên đường đi, sau khi chắc chắn là vợ chồng Jacksons biết thời khóa biểu của Sarah, nơi để thức ăn và nước uống, và khoảng mấy giờ họ sẽ quay về'.

- Cảm ơn bác một lần nữa - Chad nói với Harve Jackson khi ông đóng cánh cửa lại sau lưng họ..
Đề máy xe, Chad trông giống như một học sinh trốn học - Anh không thể nào tin được. Vài tiếng đồng hồ được ở riêng!

- Anh biết là mẹ em sẽ dòm ngó vào mọi góc ngách của nhà anh. Em hy vọng anh chẳng có gì phải giấu.

- Anh là một hình ảnh thu nhỏ của sự thận trọng.

- Anh đã cư xử như một người đàn ông hoàn hảo suốt cả ngày.

- Người đàn ông hoàn hảo sắp sửa trở thành dã thú rồi, - anh nói với tiếng gầm gừ và, đạp phanh dừng lại ở đèn đỏ, nghiêng người qua hôn cô.

Đèn đỏ đổi sang xanh, nhưng người tài xế sau lưng họ phải bóp còi ba lần trước khi họ nhận thức được. Leigh tìm cách lấy lại hơi thở của cô từ nụ hôn âm ỉ trong khi Chad đạp ga xe. - Xem phim nghe rất tuyệt. Chúng ta chưa bao giờ cùng xem phim với nhau, - anh nói - nhưng phải làm chuyện trước tiên đã - anh cho xe quẹo vào một nhà hàng bí mật có con con bò đực cười đến tận mang tai chỉ về phía cửa trong điệu bộ thân thiện từ bảng quảng cáo bên ngoài. Leigh đổ sập với tràn cười.

- Em đã muốn biết anh chống được bao lâu!

- Anh đang chết đói nè, - anh thừa nhận và bước xuống xe.

Cô ngồi nhìn anh ăn một miếng gà chiên bí mật với một khúc bánh mì dòn phủ đầy nước sốt. Hai lát bánh mì nướng Texas dày và một đĩa vun khoai tây chiên hoàn tất bữa ăn, mặc dù là anh hứa với bản thân là sẽ ăn tráng miệng trong rạp chiếu phim.

Đến rạp chiếu phim trong phố mua sắm, Leigh cáo lỗi để đi vào phòng vệ sinh nữ. Khi cô trở lại đại sảnh, cô nhìn thấy Chad bị dồn vào góc tường bởi hai cô gái trẻ, một tóc vàng và một tóc đỏ. Cô gái có mái tóc sẫm màu thò tay vào hộp bắp rang mà anh đã mời cô ta, tựa người vào anh khi làm chuyện đó làm cho máu của Leigh sôi lên sùng sục.

Chad nhìn thấy cô qua đầu của cô gái đó và đi vòng qua họ bước lại gần cô. Cái nhìn ghen tuông mà cô không thể che đậy làm anh mỉm cười - Leigh, đây là Helen và bạn của cô ấy... à...

- Donna, anh đúng là một sinh vật không hào hiệp, - cô gái tóc vàng nói, vỗ vào ngực anh.

Leigh kèm chế thôi thúc trách mắng cô ta cho sự thân mật của cô ta - Chào, - cô nói một cách lạnh lùng.

- Chào, - hai cô gái trẻ cùng nói.

- Sẽ có một buổi khiêu vũ kiểu cao bồi và nướng thịt ngoài trời vào đêm giao thừa đây Chad. Anh có đến không? - Helen hỏi giữa tiếng nhai kẹo cao su chóp chép của cô ta.

- Tôi không biết chắc. Tôi sẽ phải hỏi Leigh đã. Vì hôn lễ của chúng tôi là vào ngày hôm sau, chúng tôi có lẽ phải bỏ qua buổi tiệc.

- Hôn lễ à? - Helen hỏi hơi cao giọng - Anh sắp sửa kết hôn à?

- Tôi tin đó là chuyện người ta thường làm ở một đám cưới, - Chad nói nhỏ nhẹ. Leigh cảm thấy sự ghen tuông vô lý của cô dịu xuống. Chad chỉ muốn có cơ hội để báo tin này với Helen và Donna, anh như là sở hữu của Leigh như cô có cảm giác đối với anh.

-Ồ, chúc mừng anh, - Helen nói vui vẻ, nhưng không thật lòng. - Gặp lại anh sau, Chad.

Cô ta dậm chân rời khỏi để cho Donna sống sờ theo sau.

- "Anh sắp sửa kết hôn à?" - Leigh nhái lại khi anh đưa cô đi về hướng rạp hát.

- Và anh không thể đợi, - anh nói, cúi đầu xuống để hôn vào môi cô. - Bây giờ im lặng nào.

Hai người họ ngồi ở hàng ghế sau cùng trong hai cái ghế sát vách. Vì rạp hát mới đầy có bốn dãy ghế, sự lựa chọn của ghế của họ rất dễ làm người khác chú ý.

- Chad, - Leigh nói qua hơi thở - Có lẽ là em chưa bao giờ nói với anh là em bị cận thị. Em không thể nhìn thấy được từ xa thế này.

- Không quan trọng. Một khi họ tắt đèn, anh có ý định sẽ say sưa hôn và âu yếm em.

- Em muốn xem phim, - Leigh cảnh báo một cách trêu ghẹo.

- Anh đã xem rồi. Không nóng bỏng lắm.

- Anh đã xem rồi à? - Cô hỏi trong rạp hát im thin thít làm cho vài người gần đó bực bội ngoái đầu lại nhìn. Cô hạ thấp giọng xuống - Tại sao anh lại không nói trước chứ?

- Bởi vì anh muốn được...

- Say sưa hôn, - cô nói giùm anh.

- Đừng quên chuyện say sưa âu yếm nữa.

- Được, em sẽ xem phim. Anh có thể tự tiêu khiển mình với đồ ăn vặt của anh đi.

- Ăn vặt à, nó rất ngon đấy, - anh đáp lại, cho vào miệng một đồng bắp rang.

Leigh ngồi vào ghế của cô và nhìn vào màn hình mà đối với cô nó nhìn như là một con tem sống động ở cuối một con đường hầm tối. Cô dứt khoát từ chối lời mời của Chad cho bắp rang, chai côca côla của anh, hoặc kẹo quả hạnh của anh.

Qua khoé mắt của cô, cô nhìn thấy anh ăn từng miếng và để cái hộp không ở dưới ghế ngồi của anh. Anh nói đúng. Bộ phim không được hay lắm, nhưng cô bắt cho anh tia nhìn khi anh lén lút luồn tay qua sau lưng ghế của cô.

Anh dùng ngón tay kéo một lọn tóc qua khỏi tai cô - Muốn anh hôn không? - anh hỏi bằng giọng điệu dân Texas.

Cô né khỏi người anh - Không! Anh cư xử cho đàng hoàng đi.

- OK, được, - anh thở dài - vì phép lịch sự chúng ta không nên hôn nhau đấm đuối cho đến khi chúng ta ở riêng rẽ. Còn chuyện hôn không đấm đuối thì sao?

- Không hôn hít gì cả - Cô đáp lại. Anh hôn lên má cô - Bây giờ hãy cùng xem phim... Phim nói về gì thế?

Anh thì thầm nội dung của bộ phim vào tai cô cho đến khi anh kể đến cảnh phim đang chiếu. Họ cùng nhau xem hết phim, tuy nhiên không ai có chút hứng thú. Khi nữ vai chính ngồi trên cái giường phủ ra sa satanh và tắm khăn giường tuột xuống để lộ một bên vú, Chad thì thầm qua kẽ miệng, - Không đẹp hơn cái này. - Những ngón tay của anh đưa lên bên vú trái của cô và ve vuốt quyến rũ nó.

Cô đánh nhẹ lên tay anh và nói, - Đúng là một sinh vật không hào hiệp! - Họ cùng cười với lời đùa riêng.

Quay về nhà Chad họ nhìn thấy ông bà Jacksons đang chơi vui vẻ với Sarah. Lois đã tự nhiên xem như nhà bà và đã vào bếp làm bánh mì thịt nguội và khai súp trong lon chờ họ về.

- Làm ơn chuyển dùm chai muối.

- Leigh, con ăn mặn quá đấy - Lois cần nhằn - Con học được thói quen đó kể từ khi con mang thai.

- Ăn mặn quá rất có hại cho một người phụ nữ mang thai phải không? - Chad hỏi.

- Em cứ nghĩ là anh chỉ chuyên môn về chuyện đỡ đẻ thôi chứ, - Leigh trêu chọc - Làm sao mà anh biết bất cứ chuyện gì về đàn bà có thai?

Trông chốc lát hai tay anh khựng lại và mặt của anh ngây ra. Rồi anh nhún vai trả lời, - kiến thức chung thôi, - Anh vội thay đổi đề tài - Những cái bánh mì sandwiches này thật ngon, bác Jackson. Cảm ơn bác.

Trong suốt bữa ăn cuộc đàm thoại xoay quanh cô, nhưng Leigh không thể rũ bỏ sự khó chịu không thể hiểu. Nó có liên quan gì đến phản ứng kỳ lạ của Chad khi đề tài về chuyện mang thai được bàn đến không?

Ông bà Jacksons rời khỏi sau khi Lois và Leigh thu dọn chén đĩa. Cánh tay Chad choàng qua vai cô khi họ vẫy tay chào vợ chồng họ, nhưng cô có cảm giác có một rào cản vô hình nào đó ở giữa họ, một sự cản trở mà nó chưa từng có. Chuyện gì đã xảy ra kể từ khi họ về đến nhà và bây giờ gây ra cái vách nứt này mà thậm chí cô không thể hiểu?

Anh có vẻ lúng túng như cô khi họ đóng cửa lại và Leigh bắt đầu gom đồ của Sarah và của cô lại để mang về. Cô đang nhét đồ vào túi đựng tả lót của Sarah khi anh ngồi xuống bên cạnh cô trên ghế sofa và nắm lấy hai tay cô.

- Để đó một lát đi. Anh muốn nói chuyện với em trước khi đưa em về nhà.

Cô nuốt nước bọt theo phản xạ - Được, - cô nói bình thường mà cô có thể. Tim cô đập mạnh với nỗi lo sợ. Theo bản năng cô biết là cô không muốn có cuộc bàn luận này với anh.

- Leigh, - anh nói, nhìn chỗ khác, rồi buột miệng nhìn vào đôi mắt dò hỏi của cô - Sharon đã mang thai khi cô ấy chết.

Cô há miệng hít một hơi, bắt đầu thốt ra tiếng kêu khe khẽ, nhưng kịp dừng lại đúng lúc. Cho một thời gian dài, cô nín thở khi cô nhìn chăm chăm anh trong im lặng. Khi cô bắt đầu thở, nó là một tiếng thở dài. - Em hiểu rồi, - cô nói một cách yếu ớt.

Muốn có khoảng cách giữa họ để cô có thể suy nghĩ dễ dàng hơn, cô đứng lên và đi lại gần cửa sổ. Cô nhìn sân vườn được trang trí mà không thấy được gì. Sau lưng cô cô có cảm giác có một vực thẳm sâu lớn ở giữa họ. Cô thêm được xoay lại, nắm tay anh và kéo cô trở lại với anh, nhưng cái hố càng rộng hơn. Anh ở bên kia, còn cô thì ở bên này.

- Anh không nghĩ là em hiểu - anh nói nhỏ nhẹ.

Cô đã không hiểu. Đầu óc cô thét gào một cách tuyệt vọng. kể từ khi Chad nói cho cô biết về sự do dự của Sharon về chuyện chăn gối, cô đã không nghĩ đến chuyện họ có làm tình với nhau. Nghe có vẻ ích kỷ và điên rồ, biết rằng Sharon đã mang thai con của anh làm cho cô điên cuồng vì ghen. Nó thật là trẻ con ở dưới tình huống này, nhưng cô không thể kềm chế cảm giác cay đắng đang sôi sục trong cổ họng của cô và nó để lại một dư vị đắng nghét trong miệng cô.

- Em biết là, Sharon...

- Em không muốn biết, - cô vội nói, xoay người lại. Thân thể cô cứng đờ, mắt cô lạnh lẽo và cau gắt. - Làm ơn đừng nói gì thêm.

Chad đứng bật dậy. - Mẹ kiếp, dù có làm thế nào cũng không làm cho em vừa lòng phải không? Anh muốn nói cho em biết để sau này em sẽ không tình cờ phát hiện ra giống như em...

- Giống như em đã biết về những chuyện khác. Đó có phải là điều anh đang muốn nói phải

không?

- Đúng, anh nói sót lại - Anh đang muốn thành thật với em, Leigh. Em lên án anh đã giữ bí mật, và anh không muốn có sự bí mật nào giữa chúng ta nữa. Anh có thể chọn lựa cách dễ dàng hơn, bằng cách không nói gì và hy vọng là em sẽ không bao giờ biết về chuyện này. Chỉ có vài người biết Sharon đã mang thai ngoài anh và ba mẹ anh. Chuyện vợ mình tự sát cũng đủ tồi tệ rồi. Anh không muốn báo với cả thế giới rằng cô ấy cũng đã giết chết đứa con của anh.

Cô nhìn thấy sự đau khổ của anh và tràn đầy sự hối hận. Cô cúi đầu và đưa một tay lên che mắt. Những ngón tay của cô tuột xuống mặt đến môi của cô - Em xin lỗi, Chad, em xin lỗi. - Thấy xấu hổ vì phản ứng của cô với sự thành thật của anh, cô muốn làm lạnh với anh.

Cô rút ngắn khoảng cách giữa họ và kéo anh lại gần ghế sofa - Chuyện gì đã xảy ra thế? - Cô âu yếm hỏi.

- Tụi anh đã không có ý định có con một thời gian. Cô ấy... ý nghĩ về chuyện sanh đẻ, làm mẹ, làm cho cô ấy khiếp hoảng. Nhưng bản thân cô ấy cũng như là một đứa trẻ và... - Anh lùa tay vào tóc của anh. Leigh muốn đưa tay lên và vuốt nó, nhưng cô vẫn ngồi im. - Khi cô ấy phát hiện ra là cô ấy mang thai, cô ấy lo sợ. Điều đó có lẽ đã góp phần cho chuyện tự sát của cô ấy. - anh thở dài - Anh không biết.

- Anh có giận dữ với cô ấy không? Ý em là sau đó, khi mọi chuyện đã kết thúc, anh có giận là cô ấy đã cướp mất đứa con của anh không?

Mắt anh dán chặt vào cô - Làm sao em biết? Anh giận như điên. Anh biết là anh phải nên đau buồn, nhưng anh đã quá giận dữ, anh không thể.

Bây giờ cô chạm vào người anh, đưa tay lên vuốt chân mày của anh - Em có cùng cảm giác đó khi Greg bị giết. Em cứ hỏi mình là anh ấy sao lại có thể làm điều đó với em.

- Anh đoán là phản ứng tự nhiên. Không có gì để tự hào cả, nhưng rất là tự nhiên.

- Em vừa mới có phản ứng đó. Khi anh nói cho em biết là Sarah đã từng mang thai con của anh, lần đầu tiên em biết được mùi vị của sự ghen tuông.

Anh ôm chầm cô - Leigh của anh. Sharon đã mang thai là sự rủi ro của tạo hoá. Khi em và anh cùng tạo ra con cái, sẽ là sự chúc mừng của cuộc sống và tình yêu mà chúng ta dành cho nhau.

Cô ngã vào lòng anh, biết ơn là Sarah đã quá mệt vì sự chú tâm của ba mẹ cô và đang ngủ ngon trong trường của nó - Chad, ôm em đi. Yêu em đi.

- Em có thể trông chờ vào cả hai - anh thì thào vào tóc cô.

CHƯƠNG 10

Ngày Lễ Giáng sinh là một ngày náo nhiệt và vui vẻ. Chad rước Leigh và Sarah và đưa họ đến nông trại của gia đình Dillons trong xe của Leigh để có thể chở những món quà chất đầy ghế sau. Ông bà Jacksons, đã được hướng dẫn đường đi, sẽ gặp họ ở đó.

Amelia Dillon đã chuẩn bị cả ngày. Cái tủ cổ trong phòng ăn chất đầy bánh mì đậu và chà là, bánh bích qui với những miếng xúc xích nhỏ và phó mát, vô số bánh quy, và các món khác để cho khách ăn cho đến lúc bữa ăn gà tây được sẵn sàng. Thức ăn tráng miệng được đặt dọc trên cái tủ. Không thể kháng cự lại, và trước khi Leigh hay mẹ anh có thể ngăn cản anh, Chad tự lấy cho mình một miếng bánh dừa thật lớn.

Khi họ đến, ông bà Jacksons khen thưởng Leigh và Chad về cây thông mà họ đã trang trí. Lois ít ấn tượng với kiểu nhà nông trại hơn bà đã có với nhà của Chad, nhưng bà đối xử lịch sự không gì khác biệt gì với ông bà Dillons. Bà không chịu thừa nhận là ông Dillon đi với cái chân trái khập khiễng.

Leigh thấy ông ngồi một mình trong phòng khách, vuốt đùi của ông ngay phía trên đầu gối. - Stewart, bác không nên mang chân giả nếu nó không được thoải mái. Ông và Amelia cứ khẳng khái đòi cô gọi họ bằng tên của họ.

- Con đúng là một cô gái tốt, Leigh, - ông nói, nhướn mắt nhìn cô khi cô cúi người xuống. Đừng lo lắng về chuyện này, - ông nói, chỉ tay lên cái chân - Bác gần như đã quen nó.

Cô ngồi xuống cạnh ông. - Bác đã bị bao lâu rồi?

- Khoảng năm năm. Bác cũng đã gần tới tuổi về hưu, nhưng bác rất ghét là đã bị ép về hưu.

Cô nhìn về phía nhà bếp nơi những tiếng cười vọng lại nói cho cô biết là những người khác đang thích thú với những trò hề của Sarah. - Tại sao bác và Chad lại làm một công việc mà các người đang làm? - Cô chưa bao giờ có thể hỏi Chad về chuyện chống hỏa hoạn, nhưng cô muốn biết về nó. Nó giống như là một phim kinh dị không muốn xem nhưng không thể rời mắt khỏi nó.

- Nó không giống những chuyện khác, Leigh, - Stewart Dillon nói, sự phấn khích trong giọng nói của ông. - Nó là một sự thách đố mà có rất ít người có cơ hội được gặp. Có bao nhiêu kế toán? hay giáo viên? hay bác sĩ hay luật sư hay kỹ sư? Và có bao nhiêu người như chúng tôi chứ? Có rất ít. Bác đoán nó là chuyện đặc biệt làm cho một người đàn ông có cảm giác hãnh diện. Có lẽ đó là một phần của lý do tại sao bác lại thích nó và tại sao bây giờ Chad thích.

- Bác chưa bao giờ sợ sẽ gặp nguy hiểm à?

Ông ngồi im một lát. Leigh có thể gần như nhìn thấy cuộc diễn hành của những trận hỏa hoạn đã được ông dập tắt hiện lên trong mắt ông khi ông nói - Không, bác không thể nói là bác sợ bao giờ. Đừng hiểu sai ý bác. Bác luôn cẩn thận. Chúng tôi đã được huấn luyện một cách kỷ càng, không bao giờ làm chuyện mà không tính kỹ, và hợp nhất với mỗi thành viên trong đội. Nhưng có cái gì đó khi đối diện với đám cháy, - ông nói với xúc cảm mãnh liệt. Leigh nhìn thấy bàn tay ông nắm chặt như cách Chad thường làm. Giọng nói của ông là lời thì thầm khàn đục.

- Nó lớn hơn con. Tàn bạo, hủy hoại, mất mát. Nó là một cơn rùng rợn nay dữ tợn. Và con đánh bại nó. Làm tiêu tan ánh lửa. - Ông thở nặng nhọc, nhưng là một tiếng thở của niềm tự hào, và mắt ông ánh lên với vẻ phấn khích của hồi tưởng xưa. Leigh biết ngay lập tức là ông nhận biết được là ông đang ở trong căn phòng khách của ông một cách an toàn. Sự buồn bã dâng đầy trong mắt ông khi ông quay qua nhìn cô.

- Bác sẽ luôn nhớ nó, - ông nói một cách khao khát.

- Đây, hai người, hai người không vào cuộc vui. Sarah...- Chad dừng lại và Leigh bắt đầu cảm giác nước mắt đọng lại trong mắt cô - Chuyện gì thế?

- Không có gì, không có gì, - Stewart nói, vỗ tay lên đùi của ông khi ông đứng lên một cách dễ chịu làm cho Leigh giật mình - Đi nào, Leigh. Bác nghĩ cháu đã nói là cháu muốn ăn một miếng bánh bí nữa.

Ông đưa tay ra giúp cô đứng lên từ ghế sofa, rồi đưa cô đến với Chad, anh đang đứng nhìn cô từ ngưỡng cửa dẫn đến hành lang. - Cắt cho cô ấy một miếng thật dày nhé ba, và bỏ thêm kem lên. Con không muốn một cô dâu óm nhách. - Stewart chắc lưỡi khi ông đi về phía nhà bếp. - Leigh? - Chad nói nhẹ nhàng. Cái nhú mày lo lắng hiện lên trên trán anh - Chuyện gì thế? Em đã khóc à? Có chuyện gì à?

Cô nhìn vào đôi mắt mà cô yêu, vào khuôn mặt đầy nghị lực. - Không, không có gì. Chỉ là em rất yêu anh,- Cô choàng cánh tay qua người anh và áp má mình vào tim anh. Làm sao cô có thể để cho anh đi vào chỗ chết chóc như thế? Một trận hoả hoạn. Một con rồng ngày nay. Cô sẽ lấy được can đảm từ đâu?

Mặt khác, nếu cô yêu anh, làm sao cô có thể yêu cầu anh đừng đi? Nếu anh thích sự thách thức của công việc như Stewart, cô có thể nào buộc anh từ bỏ nó chứ? Đó là công việc của anh, cũng quan trọng như sự sống của anh như Greg đã từng xem như vậy. Ở một nơi nào đó, cô sẽ tìm được sức mạnh để cho anh làm công việc và anh yêu thích.

- Yêu anh đến phát khóc à? - anh trêu mếu trêu chọc.

Cô hít mũi và hấp háy mắt kèm chế những giọt nước mắt. - Em đang khóc bởi vì em đang đứng ngay dưới cây tầm gửi với hôn phu của em và anh ấy vẫn còn chưa hôn em.

- Láu cá thật - anh nói trước khi anh chiếm lấy miệng cô cho một nụ hôn nóng bỏng.

Sau bữa ăn tối các ông bố rút về phòng khách để xem bóng đá. Lois và Amelia ở lại trong bếp trao đổi công thức nấu ăn và bàn tính về những đứa cháu. Leigh và Chad đi lên lầu, bề ngoài nói là để cho Sarah đi ngủ.

Con bé một lần nữa được đặt nằm lên cái giường trong căn phòng lúc xưa của Chad. Kể sốt sắng Chad kéo Leigh vào vòng tay của anh sau khi Sarah vừa chợp mắt.

- Làm thế nào mà anh chịu nổi cả tuần lễ chứ? - anh nói trong tóc cô, đang ở dưới những ngón tay phá hoại của anh, tháo bỏ cái kẹp màu kem dùng để kẹp nó lại thành một búi trên đỉnh đầu của cô - Hãy chơi trò bác sĩ đi.

- Không được, mẹ em có lẽ sẽ lên đây kiểm tra đấy.

- Đó chính là lời của đứa con gái chơi trò bác sĩ lần đầu tiên với anh.

Leigh tránh ra và nhìn anh với cái nhìn khó chịu.- Và ai là cô gái đó và bao lâu rồi?

- Khoảng hai mươi lăm năm trước. Maryjoy Clayton. Cô ta sống kế bên nhà anh. Cô ta qua đây chơi và anh đề nghị chơi trò "bệnh viện" và anh sẽ là bác sĩ, - anh nói với nụ cười láu cá.

- Em cũng đoán vậy.

- Nhưng cô ấy không chịu - anh thở dài - Đó là câu chuyện của đời anh.

- Anh thật nghĩ em sẽ tin chuyện đó à? Em không phải là loại người ghen tuông và chiếm hữu. Em sẽ không đánh đuổi đàn bà khỏi anh đâu.

- Không, em sẽ không cần làm vậy. Em là người duy nhất mà anh muốn. - Nắm lấy tay cô, anh đưa cô lại gần cái bàn trong góc và khi anh ngồi xuống ghế anh kéo cô ngồi trên đùi anh - Hôm

nay em nhìn rất đẹp, cô vợ tương lại ạ,- anh nói, hôn lên khóe miệng cô.

- Anh có thích chiếc áo đầm của em không?

- Anh rất thích, - anh nói, thậm chí không nhìn cái áo đỏ dài tay, cổ áo màu trắng kiểu Peter Pan với một cái nơ bằng sa tanh thắt ngay dưới đó. - Làm sao anh cởi được nó ra? - anh hỏi, mò mẫm những hạt nút nhỏ sau lưng cô.

- Anh thật là hết thuốc chữa.

- Đó có phải là từ chuyên môn cho tình trạng của anh không? Anh có một câu nghe thích hợp hơn.

- Chad!

Anh ôm lấy cổ cô trong tay anh và kéo đầu cô xuống với anh. Không do dự, cánh tay cô choàng qua cổ anh. Miệng anh có mùi vị của loại rượu mà mẹ anh đã chiêu đãi trong bữa ăn tối và lưỡi Leigh được thưởng thức mùi vị tuyệt vời đó một lần nữa.

- Mẹ kiếp! - anh chửi thề khi những hạt nút bé nhỏ không hợp tác với anh và bực tức đẩy cô ra.

- Anh sẽ không để cho em thoát khỏi chuyện này đâu, phải không?

- Không dễ dàng gì, không.

Anh làm một bộ mặt bực tức và gầm gừ như đe dọa. - Rồi anh phải tự thỏa mãn mình bằng những hồi tưởng Em còn có chai dầu em bé không?

- shhhhhhh, - cô rít nhỏ và liếc nhìn qua vai cô về hướng cửa.

Anh cười - Anh đang kết hôn với ai thế này nhỉ, một kẻ chỉ muốn làm trong tủ áo à? Trong ánh sáng ban ngày, em có thấy mình là một kẻ lập dị không?

- Em không phải là người lập dị - cô phản đối một cách bực bội - Chuyện mà em đã làm là xoa bóp cho anh khỏi đau nhức Anh đã nói là vai anh bị đau mà.

- Và đến lúc em làm xong những kỹ năng của em, chưa kể đến dầu em bé, thì không chỉ có vai anh bị đau nhức thôi.

Cô dứ hai nắm tay tới anh - Ôi, anh thật đáng sợ, rất đáng sợ.

- Nhưng em cũng yêu anh - anh nói, chụp tay cô lại và ép chúng vào ngực anh - phải không? - bây giờ anh hỏi nhỏ nhẹ nhưng nghiêm túc

- Vâng.

Nụ hôn của họ là sự thừa nhận của tình yêu đó.

- Có một chuyện em luôn muốn hỏi anh, - cô nói sau vài phút. Đầu cô tựa vào vai anh trong khi anh đang vu vơ đùa với cái nơ trên cổ áo cô.

- Hỏi đi.

- Ngày đầu tiên đó, khi Sarah vừa chào đời, anh đã nghĩ là em chưa bao giờ kết hôn phải không?

- Phải.

- Nhưng không có sự phán xét nào trong mắt anh cả, không có sự khiển trách

Anh di chuyển trọng lượng của anh để cô có thể ngồi thẳng dậy, rồi ôm khuôn mặt cô trong hai tay. Những ngón tay cái dừng lại ở mỗi bên khóe miệng của cô. - Anh yêu em ngay cả lúc đó kìa, Leigh. Sẽ không quan trọng đối với anh những gì em đang làm hay từng làm, hay quá khứ của em là gì. Anh yêu em ngay khoảnh khắc anh nhìn thấy em Anh đã tha thứ cho em hết mọi thứ.

- Ôi, Chad, - cô thở, cúi xuống hôn anh Một giọt nước mắt rơi xuống từ mắt cô lên má anh

- Này, này, nếu anh đưa cho em quà Giáng Sinh ngay bây giờ, em sẽ thôi không khóc chứ?

- Quà Giáng Sinh của em à? Bây giờ sao? - cô hỏi, lập tức ngồi thẳng dậy.

- Còn chưa được gói. Anh muốn lúc nào cũng mang nó theo để canh cho đúng lúc. Anh nghĩ bây giờ đã đến lúc rồi, - anh nói, lấy một bao thư nhỏ ra khỏi túi áo của anh. Anh nhìn cô cẩn thận mở bao thư bằng móng tay của ngón tay cái rồi thò vào trong lấy ra hai chiếc nhẫn vàng mỏng dính đá xaphia. - Chúng chỉ là vòng ngoài của chiếc nhẫn. Một chiếc khác dày hơn sẽ kẹp giữa chúng nó. Em phải đợi đến tuần sau mới có được nó. Em có thích chúng không?

- Chúng thật đẹp - cô thì thầm - Như là màu mắt của anh vậy.

- Anh đang nghĩ chúng là màu mắt của em

- Không, không, - cô lắc đầu. Viên đá lấp lánh bị nhòa đi qua màn nước mắt của cô - Của anh. Anh đeo chiếc nhẫn vào ngón tay thứ tư của bàn tay trái của cô. Chúng rất vừa vặn. Cô nhướng đôi mắt dò hỏi đến anh - Hên thôi, - anh trả lời câu hỏi thăm lặng của cô, nhún vai một cách khiêm tốn

- Không, anh là một thiên tài. Em rất thích chúng và em không thể đợi để có chiếc kia.

- Anh không biết trước kia em có gì. Anh hy vọng là em sẽ thích cái này. Nếu em thích cái khác, hột soàn...

- Không! Em đã có một chiếc nhẫn cưới dính vài hạt đá. Em đã tháo nó xuống khi tay em bị sưng lên vào thời kỳ cuối của thai nghén. Em chưa bao giờ đeo lại nó. Nhưng cái này... cái này là từ anh. Cái này...

Cô không thốt nên lời, vì thế cô nói cho anh biết tình yêu của cô bằng một nụ hôn. Lưỡi anh đi vào miệng cô thưởng thức vị ngọt ngào của miệng cô. Cô đáp trả lại bằng cách di chuyển thân hình cho đến khi cô cảm giác được vật cứng của anh nằm giữa đùi cô.

Do sự thôi thúc, cô chậm chạp đứng lên và đi về phía cửa. Cô đóng nó lại và cài nhẹ ổ khóa. Xoay lại đối diện với anh, cô bước ra khỏi đôi giày và bắt đầu mở nút áo ở cổ tay. Sợi dây nịt đen ngay hông cô được tháo bỏ - Có biết em muốn làm gì không? - cô hỏi một cách khiêu gợi.

- Gì? là câu hỏi cục lủn của anh

- Chơi khám bác sĩ.

Anh ngồi như thể anh bị dán keo xuống ghế trong khi cô tháo bỏ những cái nút áo sau lưng. Khi chúng được mở ra, cô kéo cái áo qua tuột xuống vai và bước ra khỏi nó và đặt nó bên chân giường. Đôi mắt của Chad giãn ra và hơi thở nặng nề cho cô biết là anh đã mất hết nhẫn nại.

Mỉm cười như một người đàn bà cảm dỗ, Leigh kéo cái váy lót đủ cao để tháo bỏ cọng dây nịt bí mật

- Em không chứ, - anh nói, cười vang

- Giáng Sinh An Lành.

Đôi vớ được kéo xuống đôi chân thon dài và nằm ngay chân giường. Sau cùng đến cọng dây nịt vớ, bằng sa tanh đen viền đăng ten khiêu gợi.

Cô đứng trước mặt anh chỉ mặc cái váy lót đỏ. Nó vừa vặn như làn da thứ nhì hơi phồng ra ở hông và ôm sát cặp chân dài đến đầu gối của cô. Ôm sát da thịt cô, nó phác thảo những đường nét gợi cảm của cô. Qua cái áo lót bằng đăng ten núp vú sẫm màu của cô vẫy tay cảm dỗ anh di chuyển.

Anh đứng lên và bắt đầu cởi quần áo của anh cùng những cử động chậm chạp mà cô đã xử

dụng. Khi cuối cùng anh cởi hết ngoại trừ cái quần lót giống như Leigh, vật đàn ông của anh căng cứng bên dưới cái quần thun. Rồi đến cái quần lót cũng được cởi bỏ và anh bước lại gần cô trong sự trần truồng của một Adam đến trước mặt Eve.

- Anh run rẩy vì tình yêu cho em, Leigh - anh thì thầm khi anh đưa tay ra sờ vào cô với đôi tay run rẩy.

Cô cũng run rẩy khi anh chạm vào cô. Những đầu ngón tay của anh khám xét thân thể cô qua lớp lụa, ve vuốt cô. Anh quan sát ánh sáng trong mắt cô và tay anh dừng lại ngay hông cô kéo cô sát vào anh

Anh cúi đầu xuống hôn lên vú cô qua lớp đăng ten che đậy chúng. Lưỡi anh đánh mạnh qua lớp vải mỏng. Rồi sợi dây sa tanh bị tháo xuống bằng những ngón tay khiêu gợi, ngực cô lộ ra hoàn toàn. Anh áp môi của anh vào làn da thịt mịn màng và phủ nó bằng những nụ hôn dồn dập của anh.

Đầu gối của họ cùng khuỵu xuống thăm Anh nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống Tay anh luồn dưới lớp lụa. Với những cử động không vội vã, anh ve vuốt đùi cô, khoảng giữa chúng, cao hơn và gần hơn, cho đến khi anh chạm vào chỗ đang đợi được anh yêu. Chúng được nhẹ nhàng tách ra cho đến khi mọi bí mật của người phụ nữ của cô được tiết lộ.

- Em yêu của anh Leigh, - anh thì thầm, yêu cô bằng những ngón tay của anh cho đến khi cô hết chịu đựng nổi. Rồi anh chồm lên người cô, lấp đầy cô. Mắt họ nhìn nhau khi anh yêu cô, kéo dài sự sung sướng cùng cực của niềm hạnh phúc. Khi sự xáo động đến và tinh túy của cơ thể anh đi vào tử cung của cô, họ vẫn còn cười với nhau.

Quà Giáng Sinh được trao đổi ngay sau khi Leigh và Chad bế Sarah xuống lầu. Lois hơi phật ý vì Chad đã đưa quà cho Leigh và đã không để cho mọi người được chứng kiến sự ngạc nhiên của cô. Bà được xoa dịu khi Leigh mở cái hộp bọc giấy trang trí mà Chad đã chỉ định như là của Sarah để thấy một cái áo lông choàng dài bằng thân người ở bên trong cái hộp.

Thét lên vui sướng, Leigh đứng lên và khoác lớp lông sang trọng lên - Anh không nghĩ là Sarah sẽ thấy phiền nếu em mặc nó cho đến lúc con bé trưởng thành chứ, - Chad nói một cách khô khan, và Leigh, với sự vui thích của vợ chồng Dillons, và sự xấu hổ của ba mẹ cô, nhào vào anh và hôn anh cuồng nhiệt.

Sarah cũng có được một dàn nhạc Raggedy Ann và Andy cho cái giường của nó, một cái xe đẩy Cadillac, và một con gấu nhồi bông sẽ là đối thủ của con cọp trong nhà trẻ.

Khi Chad mở khung hình của Leigh và Sarah, mắt anh có vẻ thần bí và anh ôm họ quá chặt đến nỗi Sarah phản đối ầm ĩ. Nó được ông bà ngoại cứu giúp trong khi Chad hôn Leigh một nụ hôn ngọt ngào làm cho mắt cô ngấn nước

Tuần lễ giữa Giáng Sinh và ngày đầu năm thật bận rộn. Họ từ từ mang những đồ dùng cá nhân của Leigh qua nhà Chad, mặc dù là họ đã quyết định đợi một thời gian mới bán căn hộ của cô. Anh vấy hai tấm vé máy bay dưới mũi cô, và khi cô chụp được chúng, cô nhìn thấy nơi họ sẽ đi hưởng tuần trăng mật là Cancun.

- Cho hai tuần lễ vẻ vang dưới ánh mặt trời, trần truồng rượt đuổi nhau trên cát...

- Đi thẳng vào tù, - cô cắt ngang dự tính của anh - Không được Đi, không được thu hai trăm đồng (trong trò chơi Monopoly).

- Họ sẽ không bao giờ bắt được chúng ta. Chúng ta sẽ làm vào ban đêm.

- Và Sarah sẽ ở đâu khi chúng ta trần truồng chạy trên cát?

- Ở nhà Ông Bà nội Dillon. Họ đang xếp đặt lại đồ vật trong nhà cho nó, hay cho hôn lễ của

chúng ta nhỉ? Nó như là một sự hỗn loạn ở đẳng đó.

- Chad, anh có chắc là mẹ anh muốn làm chuyện này không? Mẹ em sẽ sẵn sàng, - Thật ra thì Lois đã không vui khi biết được ông bà Dillons sẽ tổ chức hôn lễ và tiệc tùng.

- Mẹ anh rất thích. Và anh hứa là mẹ em có thể tổ chức một buổi tiệc cho chúng ta sau khi chúng ta quay về từ tuần trăng mật.

Ngày đầu năm trong xanh và lạnh lẽo. Leigh thức dậy tỉnh táo sau giấc ngủ ngon. Cô và Chad tối qua đã đồng ý là sẽ ăn tối ở nhà, và anh đã rời khỏi sớm, cảm râm là anh phải một mình đón giao thừa.

Cô bỏ ra buổi sáng thu dọn đồ đạc, làm tóc và móng tay, và thu dọn đồ cho Sarah để nó có thể ở lại ở nông trại. Ba mẹ Leigh đến nhà vào lúc trưa để đưa cô đến nhà Dillons. Leigh đang mặc một cái quần jean. Tóc cô đầy ống quần tóc làm cho cô trông không giống một cô dâu tí nào cả.

- Leigh, thật không đấy, - mẹ cô nói một cách nghiêm nghị.

- Con sẽ sửa soạn ở đẳng đấy, thưa mẹ. Đừng lo lắng quá. Khoảng bốn giờ thì con sâu bướm sẽ biến thành một cô dâu xinh đẹp.

Cô thật sự biến thành vậy. Đứng ra là lúc ba giờ rưỡi. Bờ đồ vải len trắng với áo blouse xa tanh màu xanh là một chọn lựa hoàn hảo cho đám cưới thứ nhì ở nhà. Cô đã cột tóc lên thành một búi lỏng ngay sau gáy, và những lọn tóc sẫm màu rũ hai bên mặt cô và trên cổ cô. Đôi bông tai ngọc trai nhỏ là món trang sức duy nhất trên người cô, bên cạnh cặp nhẫn để bọc chiếc nhẫn cưới. Cô nhìn thật rạng rỡ.

Và bối rối. Điều đó làm cho cô ngạc nhiên. Cô không nhớ là mình lúng túng như thế này khi đám cưới với Greg. Ngay cả với đêm đầu tiên với anh khi cô còn là một trinh nữ, nhưng cô lại cảm thấy hồi hộp về tuần trăng mật của cô với Chad.

Trong suốt mấy tuần lễ qua, cô tự hỏi mình sao cô lại có thể ngủ với Chad trước khi họ kết hôn. Tiêu chuẩn của cô đã không thay đổi. Cô vẫn sẽ không có mối quan hệ tình dục nếu không có tình yêu. Thật là sốc khi nhận biết được là cô đã nhào vào Chad nhanh như thế nào, và sự khao khát của cô đối với anh. Chuyện gì đã xảy ra với tính thận trọng của cô?

Có lẽ là ý thức thích đáng của cô đã bị thay đổi bởi vì sự mật thiết mà họ buộc phải chia sẻ khi anh đỡ đẻ cho Sarah. Hay có lẽ là vì cô đã quá đau khổ cho những lúc cô nên yêu Greg hơn. Cô không muốn lãng phí thời gian với Chad. Giây phút yêu đương lãng mạn thật quý giá. Cô đã học được bài học đó trong khổ nạn. Và cô không thấy hối hận với những giờ làm tình điên cuồng mà cô đã có với Chad trước hôn lễ của họ.

Nhưng thời gian mà họ có với nhau đã không làm giảm đi sự khao khát muốn có nhau của họ. Trái ngược lại thì khác, họ muốn có thêm. Những lời vị mục sư nói với họ hôm nay sẽ làm cho nó hợp pháp dưới mắt người đời rằng họ đã làm một cam kết với nhau. Leigh biết rằng họ đã thuộc về nhau.

Vậy thì tại sao cô lại thấy bối rối lo lắng? Một trực giác như đang báo hiệu chuyển chẳng lành? Cô đã không cảm thấy như thế này kể từ cái đêm cô van xin Greg đừng đi...

- Chúa ơi, đừng, - cô cầu nguyện, và nhắm chặt mắt với ý nghĩ đó. Bó hoa mà Chad đã gửi đến cho cô run rẩy trong tay cô.

- Con vừa nói gì hả con gái? mẹ cô hỏi.

Rũ bỏ bóng ma vừa thoáng qua đầu cô, Leigh trả lời, - Không, con chỉ là lo lắng không biết Sarah có ngoan trong suốt buổi lễ không

Vài phút sau đó cô gặp ba cô ở ngay chân cầu thang được trang hoàng với đầy hoa. Ông đưa cô

vào phòng khách nơi khách khứa được mời - nhiều người họ cô đã gặp ở buổi tiệc sinh nhật mà cô đã tham dự cùng Chad - đang tụ tập trước vòm hoa. Chad đang đợi cô ở đó với mục sư của anh.

Tim cô đập thình thịch, và bất cứ sự sợ hãi nào đang nằm trong đầu cô bị đẩy bật qua một bên khi nhìn thấy người đàn ông cô sắp sửa kết hôn. Anh mặc một bộ đồ vest ba mảnh màu xanh đậm, áo sơ mi trắng, cà vạt sọc sẫm và xanh. Từ những khung cửa sổ, bây giờ chất đầy những giỏ hoa ngoài cây Noel, ánh sáng mặt trời chiếu rọi trên tóc anh. Mắt anh chạm vào cô và sáng rực. Anh phát ra sức mạnh và sự tự tin. Làm thế nào mà cô lại lo sợ khi có Chad là chồng cô chứ?

Họ lặp lại lời tuyên thệ một cách sốt sắng và không chút lúng túng. Sarah đã im lặng trong suốt buổi lễ cho đến lúc trao nhẫn. Sau khi Leigh lồng chiếc nhẫn vào tay Chad, cô xoay qua mẹ cô và đổi bó hoa để ẵm nó. Sarah đã được bao gồm trong lời cầu nguyện đám cưới. Khi chú rể hôn cô dâu, anh cũng hôn luôn con gái của mình. Mọi người cùng vỗ tay hoan hỉ.

Lần đầu tiên, Amelia phải nhường bộ sự điều khiển trong nhà bếp cho một người khác. Người phụ trách thức ăn mang ra những thức ăn khai vị và rượu trái cây. Vì Amelia không chấp nhận rượu mạnh, chỉ có sâm banh là được mang ra để cụng ly với đôi vợ chồng đẹp.

Chad ăn bảy chén bánh nhỏ chứa đựng sà lách cua, một nắm đậu, ba cái sandwich dưa leo, và hai miếng bánh cưới. Leigh thậm chí bắt gặp anh đút kem bánh vào cái miệng đang chép của Sarah. Con bé dường như rất vui khi được bông đùa xung quanh trên vai người ba mới của nó và được giới thiệu đến từng người.

- Em thật xinh đẹp khi em trần truồng - Leigh nghe một giọng nói khiêu gợi bên tai cô chỉ ngay trước khi cô cảm giác được môi của Chad sau cổ cô.

- Anh đang có khách đấy, - cô nói qua kẽ răng khi cô cười với vị mục sư đang quan sát họ từ phía bên kia phòng. - Đàng hoàng đi.

- Anh cho em mười lăm phút, rồi chúng ta sẽ rời khỏi đây. Hôn bất cứ người nào em muốn hôn, lấy bất cứ thứ gì em muốn lấy, đi dạo phần trên mũi em hay làm bất cứ chuyện gì cần làm trong nhà vệ sinh, và rồi anh sẽ lôi em ra khỏi đây nếu cần thiết.

Vị mục sư cũng không cản nổi, cô xoay lại và hôn Chad - Vâng, thưa ngài.

Cô nói lời tạm biệt với Sarah, ôm chặt nó với sự do dự không muốn rời con của cô. Khi anh đi xuống lầu với mớ hành lý sau cùng của họ, Chad nhìn thấy mắt cô và Leigh biết anh hiểu là cô thấy đau khổ đến mức nào khi phải chia cắt với con của cô. Anh nói như an ủi, - Chúng ta sẽ quay lại trong mười ngày, Leigh. Và em có thể gọi về mỗi ngày nếu em muốn.

- Không phải là con không nghĩ mẹ sẽ không chăm sóc tốt cho nó, - cô vội bảo đảm với Amelia.

- Bà ấy sẽ không bỏ con bé xuống đâu... ồ, xin lỗi nhé, - Stewart nói, cắt ngang chuyện đang trấn an Leigh để trả lời điện thoại.

- Chuyện mà ông ấy định nói là, - Amelia tiếp tục dùm chồng bà, - là mẹ sẽ không bỏ con bé ra khỏi tầm nhìn của mẹ. Dù chỉ là một phút.

- Con biết là mẹ sẽ không làm vậy - Leigh nói, mỉm cười - Nụ cười biến mất khi nhìn thấy thái độ khó hiểu của Stewart khi ông quay lại.

Ông tránh ánh mắt của cô khi nói - Chad, điện thoại của con.

Chad cười. - Ba à, sao ba không lấy tin nhắn.

- Là Grayson.

Cái tên đó như thể có một quyền lực huyền bí để giải tỏa đám đông, để hủy hoại tâm trạng. Các quan khách lập tức giãn ra rời khỏi hành lang và đi vào phòng khách. Những cuộc đàm thoại, đang sôi động và náo nhiệt lắng xuống chỉ còn lại những tiếng vo ve - như thể là một đám tang chứ không phải một hôn lễ.

Sarah đánh nhẹ vào gò má đột ngột xanh xao của mẹ nó. - Chad...,- Leigh thì thầm khàn đục.

- Con không phải là đang trực, Ba. Ông ta biết hôm nay con kết hôn. Có phải là cú gọi để "chúc mừng" không?

Stewart nhìn xuống sàn nhà - Tốt hơn hết là con nên nói chuyện với ông ấy.

Chad quay qua Leigh và bóp chặt khuỷu tay cô. - Anh sẽ quay lại ngay - anh nói với nụ cười. Cô không phải là một kẻ ngốc. Đôi mắt anh đã không cười.

Cô đứng yên như thể cô đã mọc rễ trên sàn nhà, nhìn theo lưng của chồng cô khi anh mất hút trong căn phòng phía sau hành lang mà cô biết là văn phòng của Stewart.

- Sao con không để mẹ bồng con bé cho - Amelia nói nhỏ. Leigh thậm chí không nhận biết khi cô đưa con bé cho mẹ chồng của cô. Cô vẫn còn nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. Như thể cô đã gạt bỏ anh ra khỏi suy nghĩ của cô, Chad xuất hiện ngay ngưỡng cửa một lát sau đó.

- Leigh - anh chỉ nói vậy trước khi bước trở lại vào phòng.

Cô nghĩ chân cô quá nặng không thể di chuyển, nhưng bằng cách nào đó cô đi qua hết hành lang dài cho đến khi cô bước vào một căn phòng bọc ván mỏng, với những kệ sách dài. Chad đang đứng ngay cửa sổ, lưng anh xoay lại với cô. Anh đã cởi bỏ áo khoác, bây giờ đang cởi bỏ cà vạt. Cô đóng cánh cửa lại sau lưng theo bản năng. Tiếng cài của nắm cửa làm cho Chad chú ý. Nhưng anh vẫn đứng nhìn ra cửa sổ một lúc lâu trước khi xoay mặt lại đối diện với cô.

Cô biết.

- Không! - cô khóc, đưa tay lên che miệng. - Không!

- Anh xin lỗi, Leigh. - Anh đưa hai tay lên cào vào tóc, rồi dùng chúng che mặt anh, kéo chúng qua mắt, mũi và miệng trước khi bỏ chúng xuống hai bên hông - Chúa ơi, anh xin lỗi, nhưng anh không thể làm gì khác được. Anh phải đi.

- Anh sẽ không đi, anh không thể đi. Em biết là anh sẽ không đi.

- Thông thường thì anh sẽ không đi. Nhưng tình huống buộc anh phải đi. Có một bồn xăng bị cháy ở đâu đó ở Venezuela. Người đứng ra phải đi thay vì anh tối qua đã bị tai nạn xe. Anh ta đang bị bó bột và nằm ở bệnh viện Dallas. Anh phải đi, Leigh. Grayson đã xin lỗi, nói rằng ông ấy đã không gọi nếu như...

- Bộ nói vậy là để làm cho em cảm thấy khá hơn hả? Chuyện ông ấy xin lỗi vì đã gọi anh rời khỏi tuần trăng mật của anh, từ em à? Có làm nó khá hơn không?

Anh thở dài chán nản - Không, mẹ kiếp. Anh chỉ là muốn nói cho em biết là anh không thể làm gì khác. Không ai có lỗi trong chuyện này cả, anh không có sự lựa chọn nào khác.

Cô bước tới hai bước - Như anh có lần đã nói với em, Chad, có rất nhiều sự lựa chọn. Anh có thể từ chối không đi, chỉ lần này thôi.

Anh lắc đầu trước khi cô nói xong. - Anh không thể làm vậy.

- Anh có thể nếu anh yêu em.

Anh chửi thề lầm bầm, vì kích động hơn là vì tức giận. Leigh biết là cô đang vô lý, nhưng cô không còn biết lý lẽ nữa. Một cô dâu không được giận dữ nếu chú rể của cô ta bị gọi đi trước tuần trăng mật sao? Cô không được phép để lộ sự căm ghét của cô đối với số phận cay đắng

sao? Cô có hứa là chịu đựng được sự nguy hiểm liên quan đến công việc của anh. Nhưng hôm nay là ngày cưới của cô!

- Chuyện này không liên quan gì đến tình yêu của anh đối với em cả, Leigh. Em chắc chắn là biết điều đó. Anh có nhiệm vụ...

- Chết tiệt cái trách nhiệm đó. Em cũng có nhiệm vụ lên đến tận đây này - cô thét lên, đưa một ngón tay lên cổ họng của cô - Đầu tiên là Greg, bây giờ đến anh. Các người nghĩ gì thế? Nhiệm vụ à? Trách nhiệm à? Vì Chúa, các người cũng có trách nhiệm đối với em. Anh đã nắm lấy nó chưa đầy hai tiếng đồng hồ trước đây khi anh đọc lời tuyên thệ.

- Leigh, Chúa tôi, hãy nghe anh nói - anh rên rỉ - Anh yêu em. Anh sắp sửa rời khỏi và anh không biết là sẽ bao lâu và anh không muốn chúng ta giận nhau. Làm ơn hiểu dùm anh.

Đau khổ nhưng chiến đấu cho quan điểm của cô, cuộc sống của cô, cô khẩn khoản, - Chứng minh cho em thấy anh yêu em đi. Ở lại đây với em. Đừng đi.

- Em đòi hỏi quá nhiều - anh nói trong sự bức tức - Đừng yêu cầu anh làm chuyện mà anh không thể cho em - Anh bước tới một bước lại gần cô - Đừng lo lắng quá. Anh sẽ không để chuyện gì xảy ra với anh khi anh biết em đang ở đây chờ anh.

Những lời đó dội lại trong đầu của cô. Tiếng vọng của quá khứ. Lời nói gì thì rất dễ, cho nên không đúng, cho nên không đáng tin cậy. Cô nhột nhột thấy rõ và né khỏi vòng tay đang mở rộng của anh. - Không, - cô thốt ra - Không, Chad. Nếu anh đi, em sẽ không đợi anh. Em sẽ không sống cả đời mình tiễn anh đi với nụ cười nhạt nhẽo vô vị như là, "Đừng chết trước khi em gặp lại anh." Em sẽ không làm vậy!

Những nếp nhăn xung quanh miệng anh răn lại thậm chí khi cô nhìn anh. Sự ấm áp trong đôi mắt anh lập tức biến mất như một ngọn đèn cầy vừa bị thổi tắt. Anh đứng thẳng lại và đi ngang qua cô. Anh dừng lại ở cửa và phóng ra nhát chém cuối cùng vào tim cô - Cám ơn em đã cho anh một cuộc tiễn đưa đầy tình cảm.

Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng anh.

CHƯƠNG KẾT

Ba cô là người bước vào văn phòng một tiếng đồng hồ sau đó. Mọi người tôn trọng để cho cô ở một mình và để cô một mình khóc ra cho hết.

Harve Jackson mở cánh cửa và nhìn thấy con gái của ông ngồi trên ghế sofa đầu gục xuống trong cánh tay cô, ông nhẹ nhàng bước vào phòng. - Đi nào, con yêu. Hãy để ba mẹ đưa con về nhà. - Ông chạm nhẹ vào vai cô.

Leigh đưa đôi mắt ngấn đầy nước lên nhìn ông - Mọi người về hết rồi hả ba?

- Vâng.

Cô hít mũi, chùi gò má lem luốc chì kẻ mắt, và đứng lên với sự giúp đỡ của tay ông choàng dưới cánh tay cô. Giống như một người mất hết sức lực cô để ông dẫn cô ra khỏi văn phòng. Mẹ cô và ba mẹ Chad đang đợi họ ở hành lang. Amelia bước lại gần cô và ôm chầm lấy cô.

- Tại sao con và Sarah không ở lại đây cho đến khi Chad quay lại? Ba mẹ sẽ rất thích có tụi con ở đây. Mẹ không thể chịu nổi ý nghĩ để cho hai con ở một mình trong căn nhà to lớn đó.

- Tôi nghĩ là nó nên để Big Spring với chúng tôi, - Lois cắt ngang - Chúng tôi đã không ở gần nó và Sarah một thời gian dài.

Amelia nhìn như thể bà muốn cãi lại, nhưng chồng bà nắm tay bà cản lại. Thay vào đó, Stewart nói - Ba mẹ ở đây khi con cần đến chúng tôi, Leigh. Bất cứ lúc nào.

Nước mắt, những giọt nước mắt mà cô đã nghĩ bây giờ đã bị khô, tràn ngập mắt cô khi cô nói trong tiếng tắc nghẽn - Cám ơn ba mẹ về mọi thứ. Buổi hôn lễ rất tuyệt.

Lois đang bông Sarah đang ngủ trong suốt cuộc nói chuyện. Leigh để cho mẹ cô bông con bé ra chiếc xe Buick, khi ba cô khoác cái áo lông lên người cô và đưa cô ra ngoài. Leigh không cần được hối thúc rời khỏi. Tàn cuộc của đám cưới và buổi tiếp tân diễn ra sau đó làm cho cô thấy sợ. Cô tránh không nhìn cái bánh cưới đã từng nhìn rất xinh đẹp bây giờ tan nát. Những ngọn nến đã được dập tắt. Những ngọn nến đã rực sáng cho buổi lễ mừng tình yêu bây giờ tối sầm và không có sinh khí. Những chậu hoa gọi cho cô nhớ đến đám tan của Greg. Cô thở trong không khí lạnh lẽo khi cô bước ra hiên trước. Mọi thứ xinh đẹp trên thế giới đột ngột có vẻ như phân rã và cô không thể loại bỏ được mùi hôi thối của nó ra khỏi mũi của cô.

Lois đã im miệng, chờ đợi cơ hội để nói với Leigh chuyện bà không vừa ý nhân lúc sự kiện vừa xảy ra. Sau khi chuyển Sarah cho Leigh đang ngồi ở băng sau và họ lái xe rời khỏi căn nhà, bà nói - Mẹ đã nên cảnh báo con, nhưng cha con cứ bảo mẹ đừng nhiều chuyện.

- Tôi vẫn còn bảo bà đừng nhiều chuyện. Im đi, Lois - Harve nói.

- Tôi sẽ không im. Không phải bây giờ. Tôi đã không nói với ông là nó đang làm một quyết định sai lầm sao? Tôi đã không nói với ông là nó đang đi vào chuyện khủng khiếp mà nó đã có với Greg sao? Chúng ta năn nỉ nó đến sống với chúng ta sau khi Greg chết, nhưng không. Nó muốn sống một mình. Nó không còn có lý trí khi sanh đứa con ở đằng sau chiếc xe tải và bây giờ hãy nhìn xem nó đã tự rước chuyện gì vào thân. Nó không bao giờ học được bài học. Nó sẽ không nghe tôi nói.

- Đó là chuyện của nó.

Leigh để cho bọn họ cãi vả nhau. Cô không thấy giận khi họ đang nói về cô như thể cô không có mặt ở đó. Cô đã không cảm thấy như cô ở đó. Đầu óc cô đang ở rất xa, trên con đường xa lộ hoang vu mà cô không nên một mình lái xe ở đó trong mấy tuần lễ sau cùng của thời kỳ thai nghén.

Anh cũng đã không nói vậy, nhẹ nhàng cần nhắc cô vì đã ngớ ngẩn thậm chí trong lúc anh giúp đỡ cô? "Em là người đàn bà dũng cảm nhất mà anh từng gặp" Anh cũng đã nói vậy, tặng cho cô nụ cười rạng rỡ, hàm răng trắng bóng phản chiếu dưới khuôn mặt rám nắng, cương nghị của anh. Râu mọc lởm chởm, mắt xanh. Đôi mắt biết cười. Đôi mắt biết cảm thông. Một cái khăn quàng ngang trán giống như một kẻ phản đạo Apache. Mái tóc dày rối tung. Anh chưa bao giờ quàng khăn trên đầu giống vậy kể từ đó. Cô phải nói cho anh biết là cô rất thích nó. Có lẽ một ngày nào đó khi họ chơi đánh quần vợt hay...

Có lẽ là sẽ không có ngày đó. Chúa ơi, cô đã làm gì chứ?

Trên xa lộ dài một mình cô độc vào một ngày mùa hè, đau đớn vì những cơn đau bụng và sợ hãi, cô đã tin anh. Lúc đó anh là một người xa lạ, cô đã đặt sự sống của mình vào tay anh. Tại sao, bây giờ khi cô đã là vợ của anh, cô đã không tin anh? Bây giờ khi cô biết anh là ai, bây giờ cô đã yêu anh, tại sao cô lại để cho sự sợ hãi khống chế mình? Không phải tình yêu mạnh hơn sự sợ hãi sao?

"Em là người đàn bà dũng cảm nhất mà anh từng gặp. Chồng em sẽ rất tự hào về em."

Không, anh không thể nào là như vậy. Anh không thể tự hào về một người vợ tiễn anh đi mà không một lời giã biệt, không chạm vào nhau, không hôn nhau. Anh chắc chắn sẽ không nghĩ là cô yêu anh, không phải với loại tình yêu ích kỷ, không chịu hy sinh cho người khác mà mỗi người họ đều biết là nó cần thiết để duy trì cuộc hôn nhân đúng như lời tuyên thệ là sẽ cùng chịu gian khổ với nhau. Nếu anh không biết cô yêu anh nhiều đến bao nhiêu thì sao? Nếu có chuyện xảy ra với anh và anh chưa bao giờ biết...

- Quay xe lại - cô đột ngột nói.

Bài rao giảng của Lois về chuyện Leigh quá ngu ngốc lập tức dừng lại, và bà xoay lại nhìn cô con gái - Chuyện gì?

Lờ đi tia nhìn bức tức của mẹ cô, Leigh lập lại, - Ba, làm ơn quay xe lại. Con sẽ quay lại đó.

- Ông dám à, Harve, nó không biết nó đang làm gì. Con... - Lois bắt đầu.

- Một là quay lại còn không thì hãy cho con xuống xe. Con sẽ đi bộ với Sarah nếu cần thiết. Con sẽ sống ở nhà của ba mẹ Chad khi anh ấy đi khỏi.

- Harve, ông không thể, - Lois nói - Khi chiếc xe xoay đầu lại nói cho bà biết là ông có thể, bà chịu thua ông và quay sang Leigh - Leigh, làm theo cách này thì tốt hơn. Nếu con ở lại với cậu ta, con sẽ đau khổ suốt đời.

- Con sẽ càng đau khổ hơn nếu không có anh ấy. Đúng không Sarah? - Leigh hỏi con gái của cô, nó đang nhìn cô mỉm cười như đồng ý - Chúng ta sẽ rất đau khổ và lạc lõng nếu không có ba phải không?

- Vậy thì mẹ không còn gì để nói nữa - Lois nói - Đừng trông mong mẹ...

- Không ai trông mong điều gì từ bà cả, Lois. Bây giờ, im miệng đi.

Lois trừng mắt với chồng bà, miệng bà chửi thề lầm bầm. Bà cũng nhìn cô con gái với vẻ giận dữ, cô nhìn lại bà cho đến khi bà nhìn đi chỗ khác. Cuối cùng bà ngồi thẳng lưng trong ghế cầm phần.

- Cám ơn ba - Leigh nói, bước xuống xe sau khi ông vừa dừng lại.

Harve Jackson lấy đồ của cô sau thùng xe và đặt chúng ngay trước nhà - Leigh, bất chấp hậu quả có ra sao, Chad cũng là chồng của con. Con đang làm chuyện rất đúng.

- Vâng, con biết - Cô hôn lên má ba cô. Chờm người tới, cô nói qua cửa sổ xe - Chào mẹ. - Cô

không nhận được câu trả lời, nhưng cô đã không mong là sẽ nhận được. Mẹ cô rồi cũng sẽ hiểu. Sự giận dữ của Lois hiếm khi kéo dài được lâu.

Leigh vẫy tay chào tạm biệt ba mẹ cô, khi cô quay lại thì ông bà Dillons đang đợi cô ở cửa. Amelia đang mỉm cười và đến bế Sarah từ Leigh. Stewart xin lỗi là không thể giúp gì được cô với những cái túi xách của cô. Ông quần của ông trống rỗng và ông đang tựa người vào cây nạng. Cô vội đi vào trong.

Lờ đi sự phải đối của Amelia, cô giúp bà dọn dẹp những gì những người phụ trách thức ăn đã không làm - Mẹ đã bảo tất cả bọn họ - những người phụ trách thức ăn, phụ trách hoa, tất cả mọi người - ngày mai đến đây, - Amelia nói - Bởi vì Chad phải đi, bọn họ tất cả đều hiểu.

Họ đang rửa ly trong nhà bếp. Stewart đang xem kết thúc trận bóng trên tivi và chơi với Sarah trên đùi của ông.

- Con đã làm cho Chad thất vọng, Amelia. - Leigh nói nhỏ nhẹ - Khi anh ấy cần sự ủng hộ của con nhất, con đã không cho anh ấy. Anh ấy chắc là đã rất thất vọng về con.

- Nó sẽ hiểu và nó yêu con, Leigh, và cho dù là con có hành động ra sao khi nó rời khỏi, nó biết là con yêu nó.

Rất muốn tin vào điều đó, Leigh xoay người lại với mẹ chồng của cô với đôi mắt lo âu - Mẹ nghĩ vậy à?

Amelia vỗ nhẹ lên tay cô - Mẹ biết vậy. Mẹ sẽ không là một bà mẹ chồng nhiều chuyện nhưng mẹ là người giỏi lắng nghe nếu con muốn nói về chuyện đó.

o o o

Sự dũng cảm mà Leigh tìm thấy ở bản thân được thử nghiệm khi Leigh nhìn thấy tin tức của trận hỏa hoạn ở Venezuela trên tivi. Đó là một trận hỏa hoạn rừng rợn, tàn bạo trên nhiên liệu dầu đang kéo dài, đến nỗi nó đã làm tiêu đề trên cả toàn cầu.

Rất may là Leigh đã bận rộn ở phố buôn bán hết mấy ngày, tháo gỡ những đồ trang trí Noel và đem cất vào kho. Người mà cô đã mượn để làm việc trong khi cô đi hưởng tuần trăng mật phải đi khỏi thành phố sau ngày đầu năm. Những chậu hoa dùng để thay những cây trạng nguyên tàn héo bây giờ được đem đến và phải được sắp xếp thành nhóm.

Dân cư ở Saddle Club Estates mỗi người chịu trách nhiệm tháo gỡ và đem cất đồ trang trí của họ. Leigh mượn hai học sinh giúp cô làm chuyện đó cho nhà của Chad. Dùng chìa khóa của cô, cô chỉ chỗ cho họ cất đồ trong tủ trong nhà để xe. Trong khi cô đợi họ, cô đứng bên cạnh chiếc xe tải đậu bên trong, vuốt tay lên lớp sơn cũ kỹ, hồi tưởng lại.

Những buổi tối là khó qua nhất. Amelia vui vẻ chăm sóc cho Sarah cả ngày, tuy là Leigh đã đề nghị mang nó đến cho người giữ trẻ từng chăm sóc nó. Lời đề nghị đó đã bị phản đối kịch liệt. Stewart có vẻ hoàn toàn không lúng túng khi có hai phụ nữ dưới mái nhà của ông, nhưng ông làm công việc riêng của ông trong trại chăn nuôi gia súc có vẻ không bị ảnh hưởng gì.

Chuyện cho đàn gia súc của ông ăn là một sự nan giải khi cơn bão thổi đến từ New Mexico và để lại nhiệt độ lạnh buốt và mười hai inch tuyết. Chỉ chuẩn bị cho vài inch tuyết cho nên cả miền tây Texas bị ngưng hoạt động. Xa lộ bị đóng, trường học và các khu thương mại được nghỉ; không có ai có đầu óc mà không ở lại trong nhà.

Vào ngày thứ hai bị nhốt lại trong nhà, Amelia và Leigh đang ở trong bếp làm kẹo mềm. Stewart vừa mới bước vào nhà gần như bị đông cứng sau khi ông mang rơm cho đàn gia súc ăn. Ông đang xem tivi trong phòng khách, nôn nóng đợi ăn kẹo mềm.

- Leigh, Chad sẽ mãi mãi yêu con nếu con biết làm món này. Thằng bé đó có thể một mình ăn

hết cả nửa ký - Amelia nói khi bà bỏ một miếng kẹo vào ly nước lạnh - Bây giờ xem này, đây là phần khó nhất. Con phải chắc chắn là nó đủ cứng...

- Leigh, Amelia, đến đây nhanh lên, - Stewart gọi từ phòng khách. Sự hồi thúc của ông truyền đến bọn họ và cục kẹo mềm bị lãng quên khi họ vội đi xuống hành lang. Ý nghĩ đầu tiên của Leigh là có chuyện xảy ra với Sarah, nhưng khi nhìn vào phòng cô thấy nó đang ngủ trên tấm khăn trên sàn nhà.

- Stew... - Amelia bắt đầu thì bị cắt ngang.

- Shhhh. Nghe kìa, - Stewart nói, chỉ tay đến màn hình tivi.

Phát ngôn viên với tấm bản đồ của Venezueal sau vai trái anh ta đang nói đến tin tức của trận hỏa hoạn đang lan tràn hơn cả tuần lễ.

- Mọi nỗ lực để dập tắt trận hỏa hoạn đã tỏ ra không có hiệu quả đối với các chuyên gia của Flameco. Hôm nay tình huống thậm chí trở nên hung hiểm hơn khi một bồn lưu trữ khác chứa hàng ngàn thùng dầu thô phát nổ. Bồn chứa được bố trí theo nhóm với nhau, làm cho tình huống càng nghiêm trọng hơn. Sự an toàn không cho phép phóng viên của chúng tôi được đến gần hai dặm, cho nên hiện thời mọi chi tiết chưa được nắm rõ.

Theo lời đồn là có vài người bị thương khi bồn chứa phát nổ, nhưng việc nhận diện hay mức độ phương hại như thế nào thì chưa được khẳng định. Chúng tôi sẽ báo với các vị những chi tiết cập nhật khi chúng tôi nhận được. Bây giờ trở lại chương trình thường ngày.

Stewart dùng bộ phận điều khiển ti vi tắt tiếng trên tivi. Leigh đứng nhìn khi một người phụ nữ vừa mới thắng cái tủ lạnh nhảy lên nhảy xuống vui mừng, hôn người điều khiển chương trình trong một trò chơi trên tivi và làm cho ông mắc nghẹn bởi sợi dây điện của micro. Đối với Leigh, thật chướng mắt khi vui mừng vì thắng được một cái tủ lạnh mới khi mà những người đàn ông có thể bị phỏng, bị thương... và chết.

Vợ chồng Dillons rất nhạy cảm cho nên không nói những câu sáo rỗng với cô. Leigh cho là họ cũng đang lo lắng. Họ sẽ không bảo cô đừng lo lắng.

Buổi chiều kéo dài. Không ai thấy đói bụng, nhưng họ giả vờ như mọi chuyện vẫn bình thường, và ăn món thịt hầm mà Amelia đã hầm suốt ngày.

Khi điện thoại reo vào khoảng sáu giờ, họ trợn mắt nhìn nhau, tìm kiếm sự trấn an nhưng không tìm được gì. Stewart đứng lên trên cây nạng để trả lời điện thoại.

Ông nói nhỏ nhẹ, bình tĩnh, nhưng Amelia và Leigh biết là cuộc gọi có liên quan đến Chad. Khi cuối cùng Stewart quay trở lại đứng ở ngưỡng cửa, sự sợ hãi lớn nhất của họ được khẳng định.

- Nó đã bị thương với vài người khác. Tụi nó đang được đưa về Houston. Tụi nó sắp đến đó rồi.

Mắt Leigh nhắm chặt lại. Tay cô bóp chặt ngay ngực. - Làm thế nào... làm thế nào..

- Ba không biết chuyện gì đã xảy ra với nó hay có bị nghiêm trọng không. - Cú gọi đó là từ chính phủ Venezuelan. Tiếng Anh của anh ta cũng tệ như tiếng Tây Ban Nha của ba. Ba không biết. Chúng ta có thể gọi cho Flameco, ba đoán, nhưng ba không nghĩ là tổng công ty sẽ biết được gì nhiều hơn chúng ta lúc này. Tất cả điều mà chúng ta có thể làm là...

- Con sẽ xuống dưới đó, - Leigh nói một chắc chắn, và bước lên lầu với ý định đi thay đồ.

- Leigh - Amelia nói với cô - con không thể. Không thể khi không biết con sẽ nhìn thấy gì. Mẹ sẽ không để cho con đi Houston một mình. Bên cạnh đó, thời tiết... - Bà để cho nền đất đông cứng bên ngoài nói lên chuyện đó. Những cành cây hạt dẻ trụi lá bị bao bọc bởi một lớp băng đá dày - Đường xá và phi trường đều bị đóng cả.

- Con sẽ đi - Leigh nói mạnh mẽ - Chad có máy bay. Anh ấy có một viên phi công. Anh ta sẽ đưa con đến Houston nếu con chìa súng vào đầu của anh ta. Ba có chiếc xe chạy trên hai cầu - cô nói với Stewart - Ba đã chở rơm hôm nay. Nó có thể đưa con đến phi trường. Con sẽ đi. - Cô nhìn hai người họ với quyết tâm sắt đá. Rồi phản ứng của cô sụp đổ thành sự khẩn nài - Làm ơn giúp con.

Cô nhìn thấy ánh đèn trên đường băng tiến lại gần trong tầm mắt khi viên phi công bắt đầu hạ cánh đáp xuống một sân bay tư nhân ở Houston. Chuyến bay thật khó khăn. Cho đến khi họ bay ra khỏi cơn bão, chiếc máy bay nhỏ đã bị phủ băng đầy cánh. Leigh không được viên phi công an ủi, anh ta cứ lăm băm chữ thề trong suốt chuyến bay.

Cơn bão dữ dội ở miền bắc Texas chỉ để lại một trận mưa lạnh lẽo ở ngay vùng biển Houston. Ánh đèn phản chiếu trên đường băng ướt át. Chiếc máy bay từ từ chạy vào sân ga nhỏ.

Leigh nắm chặt ghế ngồi của cô và cầu nguyện rằng cô sẽ gặp được chiếc xe và người tài xế sẽ đưa cô đến bệnh viện như Stewart đã hứa. Thậm chí đến lúc này, có cơ hội là cô đã đến trễ, hay.... Không! Anh sẽ không bị gì. Anh không được bị gì.

Chiếc máy bay từ từ dừng lại và người phi công bọc bội tắt máy. Anh ta dứt điều thuốc xì gà ướt sũng mà Leigh đã yêu cầu anh ta dập tắt lúc nãy, - Chúng ta đến rồi.

- Cảm ơn anh - cô tháo dây an toàn và cúi người để bước xuống cầu thang mà viên phi công đã bỏ xuống ngay cửa. Cô mang theo chỉ một túi xách nhỏ với những vật dụng cần thiết trong sự vội vã. Cô cảm ơn viên phi công một lần nữa khi anh chuyển nó xuống cho cô trước khi anh ta bọc bội đi về phía nhà để máy bay.

Gót giày của cô nện trên sàn si măng khi cô vội đi về phía tòa nhà đang sáng đèn. Đẩy cánh cửa kính, cô chạy tới người trực duy nhất và nhìn thấy sân ga trống rỗng - Tôi là bà Dillon. Có ai đợi tôi không?

Một cách soi moi người quét dọn nhìn khắp cái áo lông của cô - Cô nói là có ai đợi cô ở đây không hả? Tôi không biết - anh ta nói - Bộ có người phải đợi cô ở đây hả?

Đè bẹp sự thôi thúc cầm cây chổi đập anh ta một trận cho đến khi anh ta la hét, cô nói - Cảm ơn anh, - và đi tới phía trước tòa nhà và ra bên ngoài cánh cửa kính dày. Vía hè trống không. Đường phố cũng trống không, ngoại trừ chiếc El Dorado đang đậu ngay lề đường. Cô cúi người nhìn vào xe, nhưng nó trống không.

Vai cô rũ xuống mệt mỏi. Người chở cô đến bệnh viện đâu rồi? Stewart đã khẳng định với cô...

- Tìm anh à?

Tim cô đập thình thịch. Cô xoay người lại, cái áo lông xoay tròn xung quanh cô như một cái áo choàng của người đầu bò. Anh đang tựa lưng vào tòa nhà trong bóng tối. Nếu cô không biết anh, không yêu anh, cô sẽ sợ đến chết khiếp.

Quần áo anh bẩn thỉu. Một ống quần jean bị cắt để lộ lớp bột đang băng trên chân anh. Chân kia thì đang mang một chiếc giày ủng dính đầy bùn đất và dầu mỡ. Cái áo khoác jean không cài nút để lộ áo sơ mi không cài hết nút. Một cái khăn cột trên trán. Đứng dựa sát vách kế bên anh là một cái nạng.

Cô thả túi xách của cô trên vỉa hè, nhảy hai bước lớn, rồi nhào vào vòng tay đang rộng mở của anh - Ôi, Chúa tôi, Chad, anh yêu, là anh... Anh yêu... Anh không sao chứ? Anh có bị đau không... anh có bị thương không?

- Bình tĩnh nào. Vâng, anh không sao và không, anh không bị thương ngoại trừ bị nứt xương chày.

- Tạ ơn Chúa, - cô thở - Em cứ nghĩ... - cô sờ anh, đưa tay vuốt khắp thân thể anh như thể để khẳng định với bản thân rằng anh còn sống, ngoài trừ cái chân bị gãy. Khi cô hài lòng rằng anh đã không bị thương ở những chỗ khác, cô đưa mắt nhìn anh. Họ nhìn nhau một lúc lâu, mỗi người xin được tha thứ và nhận được nó.

Anh nắm lấy đôi tay của cô đang áp vào ngực anh - Chúa ơi, anh rất vui là em đang ở đây.

Cô nhón chân hôn anh. Cánh tay anh ôm chặt cô và kéo cô sát vào anh.

- Em yêu của anh, tình yêu của anh - anh nói vào miệng cô trước khi môi anh áp vào cô. Một nụ hôn ngẫu nhiên, dữ dội làm cho cô khao khát. Là một nụ hôn cho lời tuyên thệ mới của họ là dù có xảy ra chuyện gì, dù giàu có hay nghèo khổ, trong bệnh hoạn hay khỏe mạnh.

- Chad, - cô nói qua tiếng thở hổn hển khi cuối cùng cô rời môi khỏi anh - Chúng tôi thật lo lắng. Chúng tôi thấy tin tức trên tivi và nó thật là khủng khiếp. Rồi chúng tôi nhận được cú điện thoại từ chính phủ Venezuela nói rằng anh đã bị thương, nhưng chúng tôi chỉ biết được bao nhiêu đó. Ông ta không nói được tiếng Anh - cô dừng lại để thở - Em đã ở lại nhà của ba mẹ anh kể từ khi anh... Họ đã không muốn em đến đây, nhưng em phải nhìn thấy anh. Em muốn biết anh ra sao, muốn ở gần anh. Tuyệt ở khắp nơi và em phải...

- Anh đã biết hết mọi chuyện.

Câu nói đơn giản của anh làm cho cô khựng lại. Cho đến bây giờ, cô đã không nghĩ đến chuyện làm thế nào mà anh biết để gặp cô ở đây - Anh biết...

- Anh đã gọi về nhà vào hai tiếng đồng hồ trước. Ba nói với anh là em đã tranh đấu với bọn họ, lên núi đao xuống biển lửa... trong trường hợp này là tuyệt, để đến đây với anh.

Cô đỏ mặt xấu hổ - Anh có lẽ là vừa bị mất một viên phi công giỏi. Em chắc chắn là anh ta sẽ thôi việc sau cảnh tượng em đã gây ra ở nhà anh ta. Anh ta đã không muốn đưa em đi và em...

- Ba đã lặp lại từng lời của em. Gil sẽ không bao giờ chịu nổi khi để cho một cô gái tóc đỏ cao năm feet năm, mắt xanh dọa dẫm anh ta. - Anh cười khúc khích và cô thấy vui khi nghe tiếng cười của anh. Cô thật nhớ nó!

Cô sờ vào một lọn tóc của anh đang đang đưa qua chiếc khăn quấn đầu - Đã xảy ra chuyện gì thế?

Anh choàng tay anh qua eo cô - Không có gì lớn lắm. Cái áo này dày quá, - Anh lẩm bẩm lạc đề - Anh đã ở khá xa khi bồn chứa phát nổ. Theo phản xạ, như những người khác, anh nhảy vào một góc. Anh rơi vào một cái hố và bị gãy chân.

- Những người bị thương khác thì sao?

- Vẫn còn ở trong bệnh viện.

- Chad, dĩ nhiên rồi, - cô rên lên, tránh xa anh. Lần đầu tiên, sau khi sự vui mừng ban đầu khi được nhìn thấy anh từ từ lắng xuống, cô nhận biết là anh đã bị thương - Chuyện gì với em thế này? Anh không nên ở đây. Anh phải nên ở lại trong bệnh viện.

- Đó là những gì cô ý tá trưởng đã bảo anh. Cô ta đưa cho anh thuốc, anh từ chối, đòi tắm cho anh, anh từ chối, và anh chắc chắn là sẽ phản đối không cho cô ta cởi đồ. Anh chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn bà quì lụy như thế để buộc một người đàn ông cởi quần.

- Loại y tá gì thế? - cô hỏi, mắt cô nheo lại nghi ngờ - Loại dễ thương, hoạt bát và nhanh nhẩu hả?

- Không, là loại xấu xí, dai dẳng, - anh nói, nhảy lò cò trên một chân cho đến khi anh kẹp được cây nạng ở dưới nách. - Đi nào - anh nói, đi về phía chiếc xe El Dorado đang đậu - Xin lỗi, nhưng

em phải tự mang túi xách của em và anh sẽ đáp trả lại bằng cách mang em qua ngưỡng cửa một ngày nào đó.

Những câu hỏi dồn dập khi cô thở hổn hển đi theo bên cạnh anh, túi xách của cô vác qua vai cô.
- Chúng ta đang đi đâu vậy? Anh tự lái xe đến đây à? Anh có thể lái không? Chiếc xe này là của ai thế? Chúng ta sẽ làm gì?

- Theo thứ tự

Đến một khách sạn gần nhất, vâng, vâng, một công nhân của Flameco, và đó là một câu hỏi ngu xuẩn.

- Nhưng chân của anh, - cô phản đối, ngồi vào ghế trước - có lẽ cần được chữa trị.

- Em là liều thuốc tốt nhất có thể chữa bất cứ chứng bệnh nào của anh - Anh quăng cây nạng ra bằng ghế sau, để máy, rồi nghiêng qua hôn cô. Mắt anh nhìn cô - Anh phải được một đêm động phòng, ngay cả khi ở đây không phải là Cancun, chuẩn bị tư thế cho tuần trăng mật đi.

o o o

- Em đã rất lo sợ - Leigh thú nhận.

Họ nằm trên chiếc giường sang trọng trong phòng cô dâu ở khách sạn Warwick. Leigh sẽ vui vẻ chấp nhận một căn phòng khiêm tốn hơn, nhưng Chad đã nhấn mạnh rằng họ phải hưởng tuần trăng mật cho đúng kiểu. Leigh nghĩ là các nhân viên tại bàn đăng ký sẽ có chuyện để nói hàng mấy năm trời Họ đã mong chờ một cặp vợ chồng mới cưới đến thẳng từ đám cưới của họ, điều bất ngờ của họ không có giới hạn khi Dillons đến với chút ít hành lý đáng ngờ. Chú rể thì trông giống như là một người sống sót từ một cuộc chiến tranh bằng nhóm xe, cô dâu thì mặc quần jean, áo thun cao cổ, và áo choàng lông. Nhưng Leigh tự tin là các nhân viên đó đã chưa bao giờ chứng kiến được một đôi vợ chồng mới cưới vui vẻ hạnh phúc hơn ông bà Chad Dillon.

- Nhưng em đã bỏ dỡ mọi thứ, đã không để cho bất cứ chuyện gì hay bất cứ ai ngăn cản không cho em đến với anh - Chad nói - Khi anh nói chuyện với ba và ba nói với anh là em đang bay đến tối nay, anh không thể nào tin được. Nhưng anh có thể. Anh đã nói với em ngay từ đầu em là người đàn bà dũng cảm nhất mà anh từng gặp.

Cô đùa nghịch với những sợi lông trên ngực anh. Cô đã tắm cho anh, và anh đã sốt sắng chịu. Và để cho cuộc chơi được công bằng, anh cũng đã tắm cho cô. Bây giờ họ đang nằm dài trần truồng trên chiếc giường rộng, nhấn chìm trong không khí lãng mạn của căn phòng được trang trí để tạo ra cảm giác như thế.

- Không phải là sự can đảm đã đưa em đến đây. Là tình yêu. Em muốn đến với anh.

Anh vuốt tay lên sống mũi của cô và dừng lại ở khoe miệng của cô - Thậm chí sau khi anh đã rời khỏi em vào ngày hôn lễ của chúng ta à?

- Anh phải làm vậy. Bây giờ thì em đã hiểu. Lúc đó em cũng hiểu. Hãy tha thứ cho em đã có thái độ như thế, hay những lời em đã nói.

- Em có quyền làm chuyện đó - Anh giật nhẹ lọn tóc đang quăn trong tay anh cho đến khi cô đưa mặt cô sát vào anh. Miệng anh áp vào miệng cô, dùng lưỡi tách môi cô ra. Khi nụ hôn chấm dứt, anh hôn nhẹ lên môi cô - Anh đã thôi việc ngay cả trước khi chúng ta kết hôn.

Cô nhìn anh như không thể tin, tim cô đập cuồn cuộn - Anh... anh đã thôi việc à?

- Vâng. Có nhớ khi anh nói với em là tụi anh đang huấn luyện một đám người mới không? Lúc đó anh đã thôi việc dưới một điều kiện là anh sẽ giúp họ huấn luyện người mới để thay thế anh. Anh đã đòi được tạm thời nghỉ một tháng để kết hôn - Anh đã có ý định đi hưởng tuần trăng mật dài hạn với em, em biết không... nhưng khi trận hỏa hoạn xảy ra và họ thấy nó quá

dữ dội cho nên họ biết là những người mới sẽ không làm nổi.

- Tại sao anh lại không nói với em chuyện này trước khi anh rời khỏi? - Cô hỏi - Em đã không cho anh có cơ hội để giải thích phải không?

- Anh phải đi, Leigh. Làm ơn tin vào điều đó.

- Em tin, - cô nói, cúi xuống hôn lên má anh.

- Nhưng anh sẽ không bao giờ rời khỏi em nữa. Cái chân này sẽ không cho phép anh làm việc trong một thời gian. Cho đến lúc nó lành, thì anh có thể rời khỏi công ty, biết rằng những người mới đã được huấn luyện kỹ càng. Anh sẽ rời khỏi Flameco luôn.

- Em không thể yêu cầu anh làm chuyện đó, Chad.

Anh cười - Giống như khi ráp cái giường con nít đó. Em đã không đòi hỏi. Là do anh tự nguyện - Mặt anh trở nên nghiêm nghị. - Anh đã có một thời gian mạo hiểm, Leigh, làm chuyện anh đã làm. Nó là sự mạo hiểm mà có rất ít người có cơ hội để thử. Anh đã kiếm được nhiều tiền hơn anh có thể xài, và đã đầu tư hầu hết số tiền anh đã kiếm được chứ không tiêu xài hoang phí. Anh thích công việc của anh, sự thách thức của nó, sự thỏa mãn khi biết là anh đang cứu sống mạng người.

Những lời của anh gần như vọng lại từ những lời của ba anh khi anh cố gắng giải thích với Leigh cảm giác của anh đối với công việc của anh. - Nhưng anh yêu em hơn. Anh yêu Sarah hơn. Anh yêu cuộc sống của chúng ta hơn. Chơi thân với hàng đồng người thích gây náo nhiệt, du lịch vòng quanh thế giới, chuyện mà anh đã làm đến mấy lần, chống chọi những trận hỏa hoạn, không còn hấp dẫn anh nữa. Anh muốn có một công việc gần nhà hơn, nuôi nấng con gái anh và bắt đầu tạo ra vài đứa em cho nó, yêu vợ anh.

- Anh có chắc không, Chad? Em sẵn sàng chấp nhận bất cứ việc gì anh làm. Em không thể sống cuộc sống của em mà cứ nghĩ em đã ngăn cản anh không làm công việc mà anh thích.

Nụ cười quái quái của anh và ánh sáng lấp lánh trong mắt anh cảnh báo cô là cuộc đàm thoại đã chuyển hướng - Anh sẽ nói cho em biết công việc mà anh thích làm và anh đã không làm được trong mấy tuần qua.

Tay anh luồn dưới tấm chăn - Anh thích làm chuyện này. - Anh chạm vào ngực cô. Anh ve vuốt nó với vẻ lãnh đạm đối trá như một chuyên gia trượt băng nghệ thuật làm nó trông rất dễ dàng, nhưng mỗi cử động đã được tính toán và luyện tập - Anh thích làm chuyện này, - anh nói, dùng ngón tay dày vò núm vú của cô - Anh thích làm chuyện này, - Anh kéo tấm chăn ra và chui đầu vào và hôn khắp người cô.

- Em có biết anh yêu em đến dường nào không Leigh? - anh hỏi - em có biết không?

- Vâng, em biết. Và em yêu anh. Em yêu anh, - cô thì thầm. Tay anh lại ve vuốt khắp người cô. Anh vuốt lưng cô, ngực cô, cặp đùi thon thả, và khoảng giữa đùi cô.

- Thật tuyệt. - anh nói qua hơi thở khi cô tham gia vào chuyện khám phá những chỗ gọi cảm trên người anh - Anh yêu em, Leigh. Từ lúc bắt đầu, từ lúc em đưa tay ra cho anh, anh đã yêu em. Ôi, em yêu, sờ vào anh như thế... thật tuyệt.. như thiên đường.

- Em đã quá sợ là có chuyện sẽ xảy ra với anh và anh sẽ không biết là em yêu anh. Em yêu anh, rất nhiều.

- Anh chưa bao giờ nghi ngờ về chuyện đó.

- Ôi... Chad... ở đó... ở đó...

- Là sự hân hạnh của anh - Như mọi khi, sự ve vuốt của anh làm cho cô mê mẩn. Anh đã lấy đi trái

tim của cô, linh hồn của cô, thân thể cô, và đã lấy đi chúng với sự dâng hiến hoàn toàn từ cô. Cô uốn người ép sát vào bàn tay đang yêu cô một cách âu yếm, và cảm thấy bản thân bị cuốn vào những cảm xúc nhấn chìm cả hai.

- Chad, chân của anh...? đang băng bột..

- Sẽ không sao đâu, - anh trấn an cô khi thân thể của anh đè lên người cô - Tin anh đi.

Cô luôn tin anh.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>